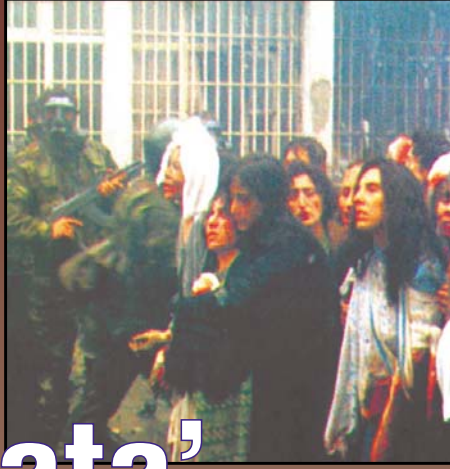

Rusya'da

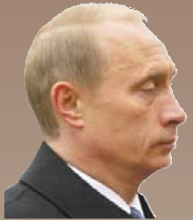
Türkiye'de

**'Hayata'
Dönüş!**

Rusya'da
**396
ÖLÜM!**

Türkiye'de
**117
ÖLÜM!**

**Ve... Katliamcılara
ödül veren
iki zalim yönetici**

Ekmek ve
Adalet

Haftalık Dergi / Sayı: 123 / Tarih: 12 Eylül 2004 / FİYAT (KDV Dahil) 750 000
www.ekmekveadalet.net | Mail:info@ekmekveadalet.net

**Kimse 117 Ölüm
Gerçeğinden
Kaçamaz!**

*Rosenbergler gibi,
Dreyfus gibi,
Sacco ile Vanzetti gibi,
Dimitrov gibi,
Abu Jamel gibi...*

**82 kişi
bir gecede
'terörist'
ilan edildi!**

**6 aydır tutuklular!
Hiç bir savunma yapamadılar!
12 EYLÜL SÜRÜYOR...**

Ekmek ve
Adalet

www.ekmekveadalet.com info@ekmekveadalet.com

Emperyalizm ve faşizm öldürür, biz yaşatırız!

Ne kadar da çok seviyorlarmış çocukları. Ne kadar da çok düşünülmüş... Osetya'daki katliamlar ardından çocuklar için gözyaşı döken emperyalistler, AKP'liler, burjuva medya... ya sizin öldürdüğünüz çocuklar...

Ekim 2003'te açıklanan Dünya bankası raporu söylüyor: "Yılda 11 milyon çocuk açlıktan ölüyor." HER YIL... ONBİR MİLYON ÇOCUK!

91'den sonra bu yana Irak'a uygulanan ambargoda 600 bin çocuk öldü; Bir gazeteci "Ambargonun sonuçları yarım milyon çocuğun ölmesine değer mi?" diye ABD Dışişleri Bakanı M. Albright'e sordu, işte aldığı cevap: "Evet. Bu bedeli ödemeye değer!"

Emperyalistlerin ve işbirlikçilerinin politikaları, dünyada her gün 35 bin çocuğu öldürüyor... İşte onların çocuk sevgisi!

ÇAĞIRI DUYURU

Haklar ve Özgürlükler Cephesi'nin "Sahte Belgelerle Tutuklananlar Serbest Bırakılsın" Kampanyası sürüyor...

Grup Yorum

"Adalet İçin Türkü Söylüyoruz" Konserleri

- 13 Eylül 2004 - Altınşehir
- 14 Eylül 2004 - İkitelli
- 16 Eylül 2004 - Gazi Mahallesi
- 17 Eylül 2004 - Nurtepe
- 18 Eylül 2004 - İZMİR - Fuar Açık hava
- 19 Eylül 2004 - Armutlu Güz Şenliği
- 20 Eylül 2004 - Kartal Meydanı, Saat: 20.00
- 21 Eylül 2004 - Alibeyköy

PANEL

Konu: Sahte Belgelerle
Tutuklamalar

Düzenleyen:
İstanbul Temel
Haklar

Yer:

Mecidiyeköy
Kültür Merkezi

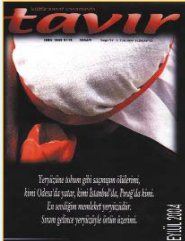
Tarih: 18 Eylül

Saat: 13.00

YAYIN

kültür sanat yaşamında
tavir

Eylül 2004
sayısı çıktı

Armutlu Güz Şenliği
19 Eylül 2004, Saat: 12.00-20.00 Arası
Yer: Pirsultan Abdal Kültür Derneği Sarıyer Şubesi
Tel: 0212 229 93 77

Davalar

1 Nisan Davaları Ünye 1 Nisan Davası	19 Aralık Katliamı Davası	İsmail Karaman'ın İnfaz Edilmesi Davası
9 Eylül 2004 Saat 09:00 Erzurum 2 ACM	10 Eylül 2004 Saat 09:00 Üsküdar 2 ACM	17 Eylül 2004 Saat 09:10 Bakırköy 13 ACM
Samsun 1 Nisan Davası	Birtan Altınbaş Davası	Çanakkale 19 Aralık Katliamı Davası
9 Eylül 2004 Saat 10:00 Ankara 11 ACM	10 Eylül 2004 Saat 10:30 Ankara 2 ACM	21 Eylül 2004 Saat 10: 00 Çanakkale ACM

M. İnan IŞIK İzmir Kırıklar F Tipi

Merhaba Arkadaşlar
Hasret ve özlemle kucaklı-
yor, selamlarımızı iletiyorum.

25 Temmuz'da, 11. Katarı-
mızda, Sevgi Ablamızın adıyla
koyulduk yola. Bu ilk çıkışımız
değildi. 84'te, 96'da da yollardaydık. Zafer yolundaydık. Her
defasında yolun en zorlu ama bir o kadar da onurlu bedelle-
rini biz ödedik ve kazandık. 2000 yılının 20 Ekiminde yine ko-
yulduk yola. Ve o günden bugüne geleneklere gelenek ekle-
yip 117 kahramanımızla, 11. Ekibimizle yürüyoruz zafere.

Biz daha 20 Ekimden çok önce, hücreler saldırısının ABD
ve AB emperyalizminin saldırısı olduğunu söyledik. Ve bu
sadece bizim ülkemizle sınırlı bir saldırı değildi. Afganistan,
Irak, Filistin saldırıları, işgalleri bu planın parçalarıdır. Bize
yönelik bu saldırı ise günler, aylarca konuşup-tartışıp ölüm
orucu direnişi ile püskürtüleceğini söyledik... Aradan 4 yıl
geçti... Evet, hücrelerdeyiz. Evet, Afganistan, Irak işgal edil-
di. İsrail Filistin'e her geçen gün daha da fazla saldırıyor. Pe-
ki ya sonuç? Haklar direniyor, biz direniyoruz.

Hücrelerdeyiz, ama teslim olmadık. Afganistan, Irak, Fi-
listin işgal altında ama teslim alınmıyor, direniş hergün bü-
yüyor. Emperyalizmin tüm planları direnişlere çarpıyor. İş-
birlikçisi oligarşinin de tüm planları direnişimizle çarpıyor-
çarpmaya devam edecek.

İşte bu nedenlerle Sevgi ERDOĞAN Ölüm Orucu Ekibi'n-
de yer almaktan, bu saldırılara karşı ÖLÜM ORUCU Savaşçı-
sı olarak çarpışmaktan onur duyuyorum.

Ben Aydın'a bağlı Söke ilçesinde doğdum-büyüdüm. As-
len Batman'lıyım. 96 yılı Mayıs ayında beri Bergama, Buca
ve Kırklık hapishanelerinde tutsak bulunuyorum. Hayatım-
da birçok dönüm noktası oldu. Bunların en güzeli ise Dev-
rimci Sol'u tanımak ve ülkemizde dünyada yaşananları daha
net görmek oldu. Sömürüyü-zulmü görsem bile nedenlerini
gösteren hareketim oldu. Okul yıllarımda bir yandan babama
yardım ediyordum. Bu sayede Sihhi Tesisatçı yani Çesmecici
oldum. İşim gereği birçok yere girip-çıkırdım. Bunların arasın-
da çok zenginlerin evleri-işyerleri de vardı, yoksulluğu en
çıplak haliyle yaşayan halkımız da. Bu yüzden sınıflar arasın-

"Nehirlerin kavuştuğu gibi denize Kavuşacağız biz de SEVGİMİZLE zafere"

daki farkı çok net gördüm. İşini yaptığım zenginlerin evinde
değil bir sohbet ortamı, yağlanan elimizin değdiği bardaklar
bile ücretimizden-alinterimizden kesiliyordu. Oysa halkımız
elindeki yiyeceği, sohbetin en güzelini, yaşamını paylaşıyor-
du. Bir yanda ezenler, bir yanda ezilenler. Ve emin oldum ki,
benim safım, benim yerim halkım için, vatanımız için canını
tereddütsüzce veren Devrimcilerin yanı.

Bu mücadele içinde birçok kahramanımızı tanıma şansım
oldu. Ümit Doğan Gönül, Ali Rıza Komutan, Tefvik, 96 kah-
ramanlarımızdan Müjdat abi ve Berdan. Bergama hapisha-
nesinde omuz omuza direnişler paylaştığımız, yaşamın en
güzeli paylaştığımız, ölümden öne geçen Abdullah Boz-
dağ, Gürsel Akmaz, Gökhan Özocak, Bahri Yusufoglu canla-
rımız... Her kahramanımızın yarattığı ayrı ayrı güzellikler var.
Onların sohbeti, gülüşü, öğrettikleri nasıl unutulur ki? Ber-
dan'ın "Nasılslın, çok değişmişsin" sözü kulaklarımda çınlar-
ken ayağa kalktım. Apo'nun her sohbeti eğitime çevirmesi-
yle daha sıkı kavgaya sarıldım. Kim öldü diyebilir ki onlara?

Ben de bu duygularla Sevgi Ablamızın adıyla çıktım yola.
Bırakacağımızı, vazgeçeceğimizi düşünler, o günü hiç gö-
remeyecekler. "Yaşam Kutsaldır" diyenler, onurlu yaşamak
için ölmesini bilirlerse o zaman yaşam kutsaldır diyebilirler.
4 yıldır hücrelerde onurumuz, inancımızla yaşıyor, onuru-
muz için ölüyoruz.

Adımız Sevgi, yolumuz Sevgi'mizin yolu. Sevgi abla-
mızın engin halk ve vatan sevgisi ile yürüyoruz. Hiç bir güç yü-
rüyüşümüze, zaferimize engel olamayacak: "Nehirlerin Ka-
vuştuğu Gibi Denize / Kavuşacağız Biz de SEVGİ'mizle Zafe-
re"... Kahramanlarımızdan devraldığım bu bayrağı, düğün
kurup alınma taktığım onur bandımı, son nefesime kadar
onur ve gururla taşıyacak, zulmün burçlarına dikerek, kahra-
manlarımıza, büyük aileme, yoldaşlarımıza ve başağmıyan
halkıma layık olacağım.

Ben çok iyiyim. Yolculuğumun ikinci günü canlarımızın
yanından zorla alıp bir hücreye tek başıma attılar. Yetme-
mişki bir de bir ay ziyaretten men "cezası" verdiler. Ne fayda
-Ada'm- ada'mız her an kahramanlarımızla, canlarımızla do-
lup taşmakta. Böyle küçük şeylerle ancak öfkemizi arttırırlar.

Buradaki tüm yoldaşlarımızın selamlarını iletiyor, sıkıca
kucaklıyorum. Sevgi'lerle...

29 Ağustos 2004
A-8 Kırklık-BUCA/İZMİR

Ekmeke Adalet

INTERNET adresi: www.ekmekveadalet.net

E-MAIL adresi: info@ekmekveadalet.net

Ekmeke ve Adalet Dergisi

Sahibi ve Yazışılri Müdürü: Serkan Uymaz
Genel Yayın Yönetmeni: Gülizar Kesici
Adresi: İnebey Mahallesi İnkap Caddesi Oto Han 55/54
Aksaray Fatih İstanbul

İrtibat Telefonu: 0212 347 69 66 Faks: 0212 347 69 65
Hesap No: 0041310 -4 Yılmaz Bas. Yay. Dağ. Org.
Akbank Yusuupaşa Şubesi/İST
Ofset Hazırlık: Yılmaz Yayıncılık
Baskı: ASPAŞ Pazarlama
ISSN: 1304 687X

Fiyatı: 750 000
Avrupa: 3 Euro
Almanya: 3 Euro

Fransa: 3 Euro
İsviçre: 3 Euro
Hollanda: 3 Euro

İngiltere: £ 2.5
Belçika: 3 Euro
Avusturya: 3 Euro

Bürolarımız

Yayınevi: Venloerstr. 507-A
Tel: 0049 221 280 87 74
Faks: 0049 221 280 80 84
E-mail adresi: ekmekveadalet@arcor.de

Adana: İnönü Cad. Örnekler Apt. No:5 Kat:5
Tel-faks: 0 322 363 32 09
Ankara: Gök Bulvarı Onur İşhan Kat: 6 Daire: 151 Köyay
Tel-faks: 0 312 419 27 38
Antalya: Armutlu Mahallesi Elmas Sok. Şaban Karatlı Apt. Kat: 4 D: 6
Tel-faks: 0 306 223 87 18

Bursa: Sakarya mah. Uluoğlu cad. Aydın İşhanı-2 No: 24 Kat: 2
Daire: 2
Tel-faks: 0 224 224 93 97

Hopa: Hopa İş Merkezi Zemin Kat No: 1 HOPA
Tel-faks: 0 466 351 42 08
İzmir: Milli-i Kültürhanesi Cad. No: 17/104 Tepeköyü İş Merkezi
Konak/İzmir Tel-faks: 0 232 482 29 54

Kocaeli: Hürriyet Caddesi Gökko Kervan Saray İşhanı Kat:7
No:79
Tel-faks: 0 262 331 66 51
Mardin: Dabakhan Mah. Bahadır Çarşısı Sarıbeyoğlu İşhan
Kat:1 No:43
Tel-faks: 0 422 323 24 77

Mersin: Bahçe Mah. 4604 Sk. Tüncüci Apt. Kat: 1/6
Kat:2 Daire:9
Tel-faks: 0 362 435 25 80
Tatvan: Kemerkaya Mah. Kurdurcular cad. Dedeoğlu sokak
Pastur İşhan Zemin Kat No:4
Tel-faks: 0462 321 14 80

- 3... 1 Nisan Davası'nın evrensel önemi
5... Kampanya sürüyor
8... Osetya emperyalizmin çürüyen yüzüdür
11... Kapitalist pazarların güvenliği için katlediyorlar
12... Halka zarar vermemeyi bir ilke olarak gören...
14... 24 yıldır süren bir tarih: 12 Eylül
16... 19 Madenci Katledildi
18... 'İşte Tecrit! İşte F tipi adalet!'
19... BU SAVAŞI DA KAZANACAĞIZ
22... Cemil Çiçek'in 117 ölümü yok sayarak yalan söylemesine...
24... Bütün kaynaklar devrimci mücadeleyi yok etmek için
25... Halk sofrası'nda 8 Bin kişi
26... Devrimci bir merkeze ihtiyacımız var
28... Yasallığa boyun eğme
29... "Barış isteme" komedisi
30... "Yurttaş" sömürge valisi Verheugen'in Teftiş Raporu
32... Türkmenler de işgalcinin hedefi
34... Irak direnişi ve devrimci tavrı-3
36... NATO topraklarımızdaki varlığını büyütüyor
37... 'Devrimci aşk' ve burjuvazinin ideolojik, kültürel saldırısı
40... "Yılanın başını küçükken ezeceksin!"
42... MİT'çiler Abas eylemini hala hazmedememiş!
43... Yunan sendikalar Sinan Bozkurt'a destek verdi
44... PKK' da stratejik tıkanma!
48... Müftüoğlu'nun muhasebesi...
50... Kahramanlar ölmez

1 Nisan Davası'nın evrensel önemi ve demokrasi mücadelesine değil, emperyalizme-faşizme hizmet eden AB'cilik

Ne Osetya'daki katliam, ne 82 kişinin sahte belgelerle tutuklanması, ne Irak'ta Tel Afer'in bombalanması, ne 117 ölüm; hiçbirisi ülkeler özelinde tekil olaylar değildir. Emperyalistler ve işbirlikçileri, halkların mücadelesini yoketmekte anlaşımlardır. Emperyalistler sen şurayı işgal et, ben görmezden geleyim, ben de şunları ezeyim, sen görmezden gel, birbirimize engel olmayalım anlaşması içindedirler. İşbirlikçi yönetimler ve emperyalizm arasında da aynı anlaşma vardır. AB'nin, ABD'nin meşhur "insan hakları raporları", üç senedir -11 Eylül'den bu yana- neredeyse artık hiç gündeme çıkmıyor. Tam tersine, emperyalist ağababaları, işbirlikçilerinin döktüğü kanların üstünü örtme görevini üstleniyor. Mesela, geçen hafta tanık olduğumuz gibi, işkencenin sistematik değil, münferit olduğunu artık oligarşinin sözcüleri yerine AB temsilcisi iddia ediyor.

Hukuk ve adaleti yokeden, terör hukukunu egemen kılan emperyalist politika, belki hiç bir dönem olmadığı kadar "evrensel çapta" uygulamaya konulmuştur. Emperyalist merkezlerde ve yeni-sömürgelerde, tüm hak ve özgürlükler, fiilen veya yasal olarak bir bir rafa kaldırılmaktadır. Saldırının öncelikli hedefi devrimci muhalefet olsa da, hak gasplarının giderek tüm demokratik kesimleri ve halkı kapsadığı da gün geçtikçe daha net görülmektedir. "Terör demagojisi", bütün hak ve özgürlük gasplarını "meşrulaştıracak" gerekçe olarak sunuluyor.

1 Nisan operasyonu da hukukun "terör" demagojisiyle yok edildiği bir operasyondur. Düzenin kendi yasaları, düzenin yasalarının tanıdığı hak ve özgürlükler, o gece yok edilmiştir. 1 Nisan operasyonuna karşı çıkmak, "DHKP-C'lileri savunmak" değildir, "devrimcileri sahiplenmek" değildir, en dar sınırlarda burjuva hukukunu savunmaktır. Bu ülkede burjuva anlamda dahi bir hukukun olup olmayacağına cevap verilecek bu davada. Bu mücadele, sosyalistlerden önce, burjuva demokratların, küçük-burjuva demokratların yapması gereken bir mücadeledir. Ama ülkemizde burjuva demokrat yoktur, küçük-burjuva demokratların büyük bölümü ise, "terör demagojisine" esir, AB'ye uyum manevralarına tabi olarak demokratik bir refleks veremez halledirler.

Fakat biz, demokratlara, devrimcilere görevlerini hatırlatmaya devam edeceğiz. 1 Nisan davasında taraf olmak, demokrasi mücadelesinde taraf olmaktır. Bu davada tarafsızlık, sessizlik, hukukun yokedilmesini kabul etmektir. Mevcut hak ve özgürlüklerinin gasbedilmesine bugünden açık çek vermektir. Emperyalizm ve oligarşi, Türkiye'de hukuktan, adaletten yana olanların gücünü ölçecektir bu davada. Karşılarına çıkacak gücün niceliğine göre bundan sonraki saldırılarının planını yapacaklardır.

Bu mücadelenin sonucunda 1 Nisan hukuksuzluk terörüyle tutsak edilenler, yüzlerce yıl hapis cezasına çarptırılmaktan kurtarılamayabilirler de. Bu da ihtimaldir. Ama bu mücadelenin evrensel önemi, karşı-devrimin hukuksuzluğunun, adaletsizliğinin ve bu hukuksuzluk, adaletsizlik karşısında faşizme karşı direnildiğinin tarihe kaydedilmesidir. Bu davalarda yazılan tarihle halkların billincine adaleti savunmanın onuru işlenmiştir. Tarihe yazılan bu sayfalar sonucudur ki, milyonlarca insan adalet için günümüze kadar savaşımaya devam etmiştir.

Dergimizin ileriki sayfalarında Albert Einstein'in Sacco ve Vanzetti davasına ilişkin sözlerini göreceksiniz. Orada Einstein "Sacco-Vanzetti trajedisini insanlığın vicdanında canlı tutmak için herşeyin yapılması gerektiğini" belirtir. Sacco-Vanzetti trajedisi, emperyalistler ve işbirlikçile-

ri tarafından tekrar ve tekrar sahneye konulmaktadır. Sacco ile Vanzetti'nin "trajedisi", Rosenberg'lerin trajedisi, ortada henüz bir idam sehпасı olmasa da 1 Nisan davası tutsaklarının yaşadıklarından farklı değildir. Ve bilindiği gibi, Sacco ile Vanzetti, Rosenberglar davaları, eğer tarihte yalnızca "trajedi" yanılla değil de, hukuk ve adalet mücadelesinin örnekleri olarak yeraldıysa, bu adalet için mücadele edenlerin, bunun için bedel ödeyebilenlerin sayesinde olmuştur. 1 Nisan davası da ülkemizin tarihine, militan bir adalet mücadelesi olarak geçmelidir.

Bu mücadeleyle, tüm dünya halklarına hukuksuzluğa boyun eğilmeyeceği, adaletsiz bir dünyada yaşamayı kabul etmeyeceğimiz bir kez daha gösterilmiş olacaktır. Amerikan imparatorluğunun hakim kılmak istediği *"benim istediğim gibi düşünecek, benim dediğim gibi yaşayacaksınız... Değilse zulümden zulüm beğen"* dayatmasına karşı bir direniş olacaktır. Halkların mücadelesinin "terör" demagojisiyle gayrı-meşru ilan edilmesine karşı alınmış bir tavır olacaktır. Hangi devrimci, hangi demokrat, bu benim görevim değil diyebilir?

Demokratlığın ve devrimciliğin sorumluluğuna sahip olanlar, bu görevi sahipleneceklerdir. Emperyalizm ve oligarşiden icazetli demokratların gerçek yüzünü de göreceğiz bu davada. Demokrasi mücadelesi, emperyalizme karşı **bağımsızlık** duygusuna sahip olmayı, oligarşinin icazetine yaslanmamayı gerektirir. Böyle olmayan bir "demokratlık", ancak oligarşinin demokrasicilik oyununa vitrin olur.

AB'cilik, demokratlığın ve devrimciliğin reddidir.

Demokratik kitle örgütlerinin, konfederasyonların, bazı "insan hakları" örgütlerinin, reformistlerin **Avrupacılığının**, ülkemizdeki demokrasi mücadelesi açısından nasıl vahim bir hal aldığına, Verheugen'in son gelişinde buna bir kez daha tanık olduk.

Sendikalar ve bazı insan hakları örgütleri, Verheugen'le görüşmelerinde *"AB'ye üyelik tehlikeye girmesin"* diye **Türkiye gerçeklerini gizlemekte** bile bir sakınca görmediler. *"Türkiye AB üyeliği için büyük adımlar atmıştır"* söylemiyle baskıyı, zulmü, işkenceleri, ölümleri yoksayanların oligarşiden ve Avrupa emperyalistlerinden hiç bir farkları yoktur. Halkı aldatmakta, onlarla işbirliği halindedirler. Bunlar mı demokrasi mücadelesi verecek? Bunlar mı halkın çıkarlarını savunacak? Avrupacılık, emperyalizm işbirlikçiliğidir. Her kritik anda, bu çok daha net ortaya çıkacaktır.

AB'cilik, demokratlığın ve devrimciliğin reddidir.

İşte bir örnek daha: Bilindiği gibi, Diyarbakır Sanat Merkezi, Metis Yayınevi, PEN Türkiye Dayanışma Komitesi ve Diyarbakır Barosu, AB fonlarıyla bir "proje"yi hayata geçiriyorlar. **Avrupa emperyalizminin desteğiyle**, tutsakların şiirlerini yayınlayacak, karikatürlerini sergileyecekler. Okurlarımız bu konuda daha önceki yazılarımızı hatırlayacaklardır. Sonrası da varmış. Hapishanelerin *"ortak kullanım alanları'nda sanat etkinlikleri yapmak"* istiyorlarmış. *"Proje F tipini de kapsayabilirmiş"* ancak Adalet Bakanlığı biraz engelliyormuş.

Yanıbaşlarında hücrelerde insanlar ölürken, onlar "ortak kullanım alanlarında" sergiler açacaklar, film gösterecekler. Tecrit zulmünün hüküm sürdüğü hapishanelerin "kamuoyundaki imajını" makyajlayacaklar. Haklar ve özgürlükler mücadelesi karşısında, ölümüne bir direniş karşısında böylesine büyük bir **saygısızlık, sorumsuzluk, aymazlık** düşünülebilir mi? Ama işte ülkemizde oluyor. Hem de kendilerine "sol" diyenler yapıyor bunu.

Yapılmak istenenin adı, AB fonuyla DİRENİŞ KIRILICIĞIDIR.

Direniş kırılcılığına soyunacak olanları şimdiden uyarıyoruz; hapishanelerdeki tecrite karşı 117 şehit verilen direnişe destek olmuyorsanız, en azından köstek olmayın, direniş kırılcılığı yapmayın. Sürece faşizm cephesinden müdahil olmayın. Ölüm oruçlarının sürdüğü, devrimci tutsakların oligarşinin "rehabilitasyon" dayatmasını kabul etmeyerek kullanmadıkları "ortak kullanım alanları"nda sergiler açıp film oynatmak, insanlık adına utanç verici, demokratlık adına sorumsuz bir faşizm işbirlikçiliğidir. Uyarıyoruz, yapmayın!

AB'ye girmek adına Türkiye gerçekleri gizleniyor.

AB'cilik adına direniş kırılcılığı misyonu üstleniliyor. AB'nin onayladığı 117 ölüm karşısında, AB'nin ortaklığıyla gerçekleştirilen 1 Nisan operasyonu karşısında sessiz kalınıyor. Bunların solculukla, demokratlıkla, hele devrimcilikle ilgisi yoktur. "AB'ye girmeyi ülkemizin demokratikleşmesi için istiyoruz" deyişleri de büyük bir sahtekarlıktır. AB'ye girmek için demokrasinin, hukukun ırzına geçilmesine, katliamlara sessiz kalanların "demokrasi"yi savunduklarına kim inanır? Avrupacılıktan vazgeçmeyen "sol"cuları, tarih, halktan yana olmaktan, bağımsızlıktan, demokrasiden yana olmaktan vazgeçip emperyalistlerin cephesine geçen korkaklar ve çıkarıcılar olarak kaydedecektir.

1 Nisan terörüne karşı “Sahte Belgelerle Tutuklananlar Serbest Bırakılsın” sloganıyla sürdürülen kampanyada geçen hafta da eylemler, gözaltılar devam etti. Düzen, hukuksuzluğun dile getirilmesine öylesine tahammülsüzdü ki, bizzat düzen hukukunun en üst düzey temsilcilerinin katıldığı toplantılarda söylenen iki cümle, gözaltı ve işkence gerekçesi yapıldı.

Tayad’lı Aileler, çeşitli şehirlerdeki Temel Haklar dernekleri, Grup Yorum elemanları, dergimiz çalışanları, tüm bu baskılara rağmen kampanyayı dört bir yanda gösteriler, kuşlamalar, bildiriler, suç duyurularıyla sürdürüyorlar.

Grup Yorum Adalet İçinTürkü Söylemeye Devam Ediyor

Sahte belgelerle tutuklamalara karşı “Adalet İçin Türkü Söylüyoruz” kampanyası başlatan Grup Yorum, 7 Eylül’de Esenyurt Cumhuriyet Meydanı’nda 800 kişiyle türkülerin coşkusuyla kucaklaştı. Esenyurtlular, 1 Nisan operasyonu sonrası bir çok kuruma olduğu gibi Grup Yorum üzerinde de uygulanan baskılar, gözaltılar sonucu tutuklanan Yorum elemanlarını, dinletiyeye kalmılarıyla, çektikleri coşkulu halaylarla ve attıkları sloganlarla sahiplendiler.

Konser öncesi yapılan duyuru çalışmalarında gösterilen özveri ise sahiplenmenin diğer bir boyutuydu. Konser için bir çok yere afiş asıp, açılan masalarda Grup Yorum’un türkülerini eşliğinde sesli duyurular yapan Esenyurt-

lular konser boyunca Yorum’un tüm parçalarını hep bir ağızdan söyledi.

Adli Yıl Açılışı’nda “Adalet” Haykırışı ve Gözaltılar

Ankara Gençlik Dernekli Öğrenciler, 6 Eylül’de, 82 kişinin sahte belgelerle tutuklandığı,

Kampanya Sürüyor...

Türkiye’de hukukun olmadığını, düzenin hukukunun en üst düzey temsilcilerinin yüzüne haykırmak için Ankara Yargıtay Binası önündeydiler.

Saat 10.00 sıralarında gerçekleştirilen eylemde Sahte Belgelerle tutuklananların serbest bırakılmasını talep eden Ankara Gençlik Dernekli Öğrencilerden Uğur Eyilik ve Nazlıgül Aktaş burada dövülerek gözaltına alındı.

Gözaltılar üzerine Ankara Gençlik Derneği bir açıklama yaparak şunları belirttiler: “Günlerdir basından da izlediğimiz ve iyice teşhir olan MİT-Mafya-Yargıtay üçgeni olarak bildiğimiz kirliliş ilişkiler ağına elbette bu ülkenin onurlu gençliğinin de söyleyecekleri vardır.

Uğur EYİLİK ve Nazlıgül AKTAŞ sahte belgelerle keyfi bir şekilde tutuklanan 82 insanın serbest bırakılmasını istedikleri ve Türkiye’de hukukun olmadığını bizzat muhataplarına söyledikleri için yine hukuksuzca gözaltına alındılar.”

Gençlik Dernekleri Federasyonu da gözaltılarla ilgili “Yeni Adli Yılın Açılışında Yine Adaletsizlik” başlıklı bir açıklama yaptı.

Gözaltına alınan öğrenciler, fiziki ve psikolojik baskıların ardından 7 Eylül günü bırakıldılar.

Malatya’da Suç Duyurusu

Malatya Temel Haklar ve Özgürlükler Derneği, 1 Eylül’de Malatya Adliyesi önündeydi. “Baskılar bizi yıldıramaz” sloganlarıyla hukuksuzluk ne kadar pervasız olursa olsun örgütlenmelerini ve mücadelelerini sürdüreceklerini vurgulayan Temel Haklar derneği adına Dernek Başkanı Gönül Gül tarafından okunan açıklamada da “Barış” riyakarlığına değinildi.

Açıklamanın ardından 1 Nisan ve sonrasında sahte belge ve komplolarla gerçekleştirilen tutuklamaların sorumluları hakkında Malatya Cumhuriyet savcılığına suç duyurusunda bulunuldu.

Antalya'da Saldırı

Haklar ve Özgürlükler Cephesi, kampanya kapsamında Antalya'da 1 Eylül'de Kışlahan Meydanında "Komplolarla Tutuklananlar Serbest Bırakılsın" konulu basın açıklaması yaptı.

Muratpaşa camii önünde toplanan HÖC kitlesi "Komplolarla tutuklananlar serbest bırakılsın" pankartı açıp kızıl-bayraklarıyla yürüyüşe geçti. Bu esnada önleri çevik kuvvet polislerince kesildi, kısa süreli tartışmadan sonra HÖC kitlesinin kararlı tutumu karşısında polis geri adım atmak zorunda kaldı ve kitle yürüyüşüne sloganlar eşliğinde devam etti. Kısa bir süre sonra polis HÖC kitlesinin önünü yeniden keserek demokratik bir hak olan basın açıklamasına engel olmaya çalıştı. "Komplolarla Tutuklananlar Serbest Bırakılsın" pankartını yasal olmadığı(!) gerekçesiyle almaya çalışan polise kitlenin direnmesi karşısında polis yine geri çekildi. Kitle pankartıyla ve kızılbayraklarıyla yürüyüşüne devam etti. Bir süre sonra, halkın da yürüyüşe yoğun ilgi göstermesi ve alkışlarla destek olması üzerine Antalya polisi yeniden yolu kesti. HÖC temsilcisi ve çevik kuvvet şube müdürü tartışırken, çevik kuvvet ve sivil polisler coplarla kitleye saldırmaya başladı. 15 dakika kadar süren çatışmada biri ağır olmak üzere beş kişi yaralandı. HÖC kitlesi bütün bu saldırılardan sonra yine kararlılıkla düzenli şekilde Kışlahan Otel'i'nin önünde toplanarak açıklama yapıldı. Eylem "Baskılar Baskınlar Tutuklamalar bizi yıldıramaz, Yaşasın Ölüm Orucu Direnişimiz, Katil ABD İşbirlikçi AKP" sloganlarıyla bitirildi.

ÇHD: "Bütün Baroları, Barolar Birliğini, ve Hukukçuları Gerçek 'ADALET' için Mücadeleye Çağırıyoruz"

6 Eylül'de ÇHD'li avukatlar, Sultanahmet Adliyesi önünde yeni adli yıla ilişkin bir açıklama yaptılar. Yaklaşık 25 avukatın katıldığı açıklamada, ÇHD adına konuşan Av. Basri Akyüz, "yeni bir adli yargı yılına girerken yine 'yargı bağımsızlığı'

Halkın Hukuk Bürosu ADLİ YIL AÇILIYOR

Yürütmenin yargıya müdahalesinin, Yargının tepeden tırnağa bulaştığı kirli ilişkiler yumağının ayyuka çıktığı bir yılı geride bırakıyoruz. Yaşanan olaylar yıllardır ifade etmeye çalıştığımız üzeri sürekli örtülen, sansürlenmiş gerçeklerdir. Yargının uyuşturucu baronlarına mafya bozuntularına, işkencecilere götürdüğü; muhaliflere, siyasal iktidara gibi düşünmeyenlere, devrimcilere geldiğinde unuttuğu ADALET ortaya çıkmıştır.

Türkiye'de yargının bağımsız olup olmadığı konusunda anayasal ve yasal durumu eksene alan teorik bir tartışma artık anlamlı görünmüyor. Çünkü... yüksek yargı organlarının başkan ve üyelerinin kamuoyuna yansıyan vakıaları durumu yeterli derecede netleştirmiştir: Türkiye'de yargı bağımsız değildir.

Her adli yıl açılışında sorunun kaynağında yer alan yargı mekanizmasını yönlendiren kişiler; Türkiye'de Yargının bağımsızlığından bahsederdi. Artık bu ülkede yargının bağımsızlığı ve tarafsızlığı konusunda 'Şık kokteyl ve toplantılarda' dem vuracak kimse kalmamıştır. MİT-polis yönlendirmeleriyle Devrimciler başta olmak üzere tüm muhaliflere yağdırılan cezaların nedeni açığa çıkmıştır.

... Demokratik Kitle Örgütü yöneticisi ve üyeleri olan öğrenci, memur, işçi, ev kadını 82 kişi delilsiz belgesiz değil açık sahte belgelerle bağımsız yargı tarafından tutuklanmıştır. Sendikalara Genel Kurmay talimatıyla kapatma davaları açılmış, Emniyetin ön kapısından girenler arka kapıdan çıkarken kamuoyunca yakalanınca devreye yargı girmiş üç beş kuruşa adalet satılmıştır. Savunma hiçe sayılmış büromuz avukatlarından Behiç Aşçı polis komplosuyla tutuklanmıştır.

ADALET İSTİYORUZ!

Yeni adli yılda adalet istiyoruz. Hem de halkın adaletini. Van'da uyuşturucu baronlarının karşısında el pençe duran mafya bozuntularına kol kanat geren bir adalet değil!

ğı' üzerine kurulu açılış konuşmalarına tanık olacaklarını ancak bu sözlerin bir sonraki adli yıla kadar rafa kaldırılacak hayatın gerçekleri ve eylemi karşısında boş sözler olacağını" belirtti. 19 Aralık Hapishaneler operasyonunun sorumlularının **halen yargılanmadığı'na**, meclise sunulan Ceza İnfaz Yasa Tasarısı'yla yeni hukuksuzlukların yerleştirilmeye çalışıldığına, tecritin 117 insanı katlettiğine değinilen açıklamanın sonunda, tüm hukukçular gerçek "adalet" için mücadeleye çağırıldı.

Hukuk İstemenin Karşılığı Yeni Bir Hukuksuzluk

3 Eylül günü Karşıyaka Temel Haklar ve Özgürlükler Derneği önünden zorla gözaltına alınan İzmir muhabirimiz Cafer Göylüsün aynı gün çıkarıldığı mahkemece tutuklandı. Cafer Göylüsün 18 yaşından küçük olmasından kaynaklı Bergama Cezaevi'ne gönderildi.

Cafer Göylüsün, "sahte belgelerle tutuklananlar serbest bırakılsın" kampanyasında, bu ülkede hukuk olmadığı gerçeğini haykırıyordu. Bu nedenle tutuklandı. 1 Eylül günü bu gerçeği haykıran bir eylem gerçekleştirilmişti. Cafer Göylüsün, bu eyleme katılanlar arasında değildi, ama fark etmezdi. Adalet muhabiriydi ve hukuku, adaleti savunuyordu, tutuklatılması açısından polis için yeterli gerekçeydi bunlar. Tutuklamanın bahanesi mi yok; diskatte adın geçiyor, olmadı falanca kişi dedi ki, bu da olmazsa, katılmadığın ve katılsan dahi suç olamayacak demokratik eylemde "kamu malına zarar verdiğin gerekçe gösterilir. Poliste numara çok.

Polis Otosundaki CMUK Avukatı!

Bu arada bu ülkenin hukukçularının sorulması gereken bir olay yaşandı. Cafer Göylüsün için İzmir Barosu tarafından atanan CMUK avukatı Emel Çayır, Cafer Göylüsün'ün Gaziemir Çocuk Bürosu'ndan İzmir Adliyesi'ne gelmesi uzayınca, adeta bu ülke gerçeklerinden habersiz şekilde, gecikmenin sorumlusu mağdur durumdaki insanlarmış gibi bırakıp gitmekle tehdit etti. Nitekim gerçek yüzü de duruşma sonunda anlaşıldı. Mahkeme sonuçlandıktan, güya Cafer Göylüsün'ü savunduktan sonra, onu sahte belgeli komployla tutuklatan Terörle Mücadele Şubesi'nin otosuna binerek adliyeden ayrıldı.

Dersim TEMEL HAKLAR'a Tahammülsüzlük Sürüyor

17 Ağustos depreminde ölen onbinlerin anmasını yaptığı için AKP polisinin talimatı ile Çevre Müdürlüğü, Dersim Temel Haklar'a 291 milyon para cezası verdi! Dersim Temel Haklar, bu tür baskıların kendilerini yıldıramayacağını belirtirken, hak ve özgürlük mücadelemiz süreceğini ilan etti.

Demek ki, herkes unutmalıydı bu devlet katliamını! Dersim polisi, Temel Haklar'ın en meşru, demokratik eylemlerinde dahi saldırarak, kimi zaman bu tür ucuz numaralara başvurarak mücadelesini engellemeye çalışıyor. Depremde ölenlerini andınız, 40 bin insanın anısına mum yaktınız diye cezalandıran bir zihniyetin hak ve özgürlük anlayışı ortada iken, ölümlere saygısının dahi olmadığı açıktır.

Bursa'da 1 Eylül Mitingi

Bursa'da 1 Eylül dünya barış günü eylemi, 5 Eylül günü yapıldı. Santral garaj metro istasyonu çıkışında bir araya gelen çeşitli DKÖ ve partilerden oluşan 300 kişi "Savaşa hayır, yaşasın halkların kardeşliği" pankartı taşıdı. Basın metni Türkçe, Kürtçe ve Arapça okundu. Eylem alanında, böyle bir ülkede barışın olmayacağını haykıranlar da vardı. Haklar ve Özgürlükler Cephesi de "F Tipi Hapishanelerde 117 İnsan öldü! Hangi Barış" pankartını açarak, ve sık sık "Yaşasın ölüm orucu direnişimiz, Kahramanlar ölmez halk yenilmez" sloganları ile yerini aldı. Mitingin bitmesinden kısa süre önce ayrılan HÖC kitlesinin önu polislerce kesilerek kimlik kontrolü yapılmak istendi.

Yine Polis Çetesi!

Gün geçmiyor ki, bir polis çetesi ya da polisin içinde yer aldığı bir çete ortaya çıkmasın. Son örnekleri Adana ve Denizli'de yaşandı.

3 Eylül'de Denizli'de, **zorla senet imzalatan** ikisi polis, üç kişi tutuklanırken bir polis hakkında gıyabi tutuklama kararı verildi. Denizli Emniyeti'nde görevli Bülent Sarıkaya, Mehmet Görgülü ve Turan Özkal ile lunapark işletmecisi Abdullah Şahin Yılmaz, tehdit yoluyla yurtdışında çalışan bir işçiye zorla senet imzalatmaları suçundan yakalandılar. Denizli Emniyet Müdürü, bütün polis şeflerinin nakaratını tekrarlayıp, "içimizdeki çürük elmaları temizlemek görevimizdir" dedi.

Arkası hiç kesilmeyen "çürük elmalardan" biri de Adana'daydı. Adana Karaisalı İlçe Emniyet Amirliği'nde görevli Şenol Ekici'nin tescilli hırsızlarla ortak çalıştığı anlaşıldı. Hırsızlar, işyerlerine kapıları kırıp girerken, polis de dışarıda gözcü olarak bekliyordu. Polis ve ortağı hırsızlar çalıntı malı satarken yakalandılar.

Bakalım bir sonraki çürük elma nereden çıkacak?

Osetya Emperyalizmin Çürüten Yüzüdür

Kuzey Osetya'nın 35 bin nüfuslu Beslan kasabasını artık tüm dünya tanıyor. Emperyalizmin çıkarlarını korumak için nasıl çocuk, yaşlı, genç, kundaktaki bebek, hamile kadınlar demeden katliam yapacağını bir kez daha görüyoruz.

Rehin alma eylemine karşı Rusya tam bir katliam gerçekleştirdi. 31'i eylemci olduğu belirtilen, çoğu çocuk 396 insan katledildi. 2002'deki Mosokova tiyatro katliamında emperyalist devletlerden destek alan Putin, çocukları katletmekte de sakınca görmedi. Emperyalizmin çürümüşlüğü bir kez daha gözler önüne serildi. Çeçenler'in ulusal kurtuluşçulukta yeri olmayan eylem hedeflerinin yanlışlığı asıl suçluları unutturmamalıdır.

Suçlular, operasyonun nasıl başladığı, yüzlerce insanın nasıl katledildiği üzerinde koyu bir sansür uygulayarak, dezenformasyon yaratarak, terör demagojisini yükseltip kendilerini aklamaya çalışıyorlar. Yüzlerce ana-babanın acısını onlar anlayamazlar, dökülen kanı bilmezler, acıları paylaşamaz, hissedemezler, emperyalistler sadece acı yaşatmayı bilirler. Tıpkı, yıllardır Çeçenistan'ı işgal edip, 13 yılda 40 bini çocuk 200 bin Çeçen'i katlettikleri gibi. Ve Rusya'nın bu katliamcı, işgalci politikası, özellikle son 6 yıldır diğer emperyalist devletlerce de görmemezlikten gelinerek destekleniyor. O topraklarda hangi acıların yaşandığı, nasıl bir vahşet uygulandığı emperyalist medyanın koyu sansüründen geçip beyinlere, yüreklerle ulaşamıyor. Bugün Osetya

gündemde tutuluyorsa, Rusya ve diğer emperyalistlerin dökülen kanı kendi çıkarları için, "teröre karşı savaş" diye halkları sindirme, teslim alma savaşlarında malzeme yapmak içindir.

Rusya'nın Senaryosuna Uygun "Militan"!

Katliamdan birkaç gün sonra Rusya NTV televizyonu bir kaset yayınladı. Kasette okulun içinde insanların nasıl katledildikleri yoktu, verilmek istenen mesaj; "bakın teröristler katliam için hazırlandılar ve katlettiler" şeklindeydi. Rusya suçunu örtbas etmek için bir de "Çeçen militan yakalayıp" kasetini yayınladı. Terör üzerine ne kadar demagoji varsa, onu konuştu "militan"!

Öncelikle, tıpkı İspanya'nın eski başbakanı faşist Aznar gibi, hedefte kim varsa, eylem emrini onların verdiğini söylüyordu. Çeçen liderler Aslan Mashadov ve Şamil Basayev vermişti emri. "Teröristler birbirine düşmüş, biri komutan tarafından vurulmuştu"! Zaten "canlı bombalar" kendi iradeleri dışında ölüme gidiyorlardı, iki kadın militanın üzerindeki bombalar uzaktan kumanda ile patlatılmıştı. Teröristler gereken bütün milliyetlerdendi; Çeçen, Arap ne lazımsa...

Kısaca, bütün demagojilere uygun bir militandı! Zaten operasyon yapmaya mecbur kalmışlar, ilk ateşi kendileri açmamış, hatta okula ilk kurşunu dışarıda bekleyen "kızgın" aileler sıkıştı... (Sanki böyle olsa bile kendileri sorumlu değilmiş gibi) Tüm bu senaryolar, Rusya'nın kendini aklama senaryosudur. Putin bu nedenle, koyu bir sansür uyguluyor, uymayanı görevden alıyor. Sansür katille-

rin sığınağıdır.

Emperyalistlerden Destek Açıklamaları

Putin'e ilk desteği, "medeni dünyaya yönelik tehdidin büyüklüğünü ortaya koyduğunu" söyleyen Bush verdi. O kendi hesabında, işgallerine ve seçimler için "terörizmin büyük tehdit olduğu" söylemine destek peşinde. 11 Eylül'de böyle açıklamıştı, sonrası malum.

Avrupa Birliği beklediği gibi klasik ikiyüzlü tavrını gösterdi. AB, "barışçıl şekilde çözüm-memesine üzüldüklerini, ancak Rusya'yı desteklediklerini" açıkladı. (Hürriyet 4 Eylül) Tıpkı 19 Aralık'ta olduğu gibi. Katlet, ama göze batacak şiddet kullanma! Herkesin Çeçen sorununa dikkat kesilmesinin ardından "Çeçenlerle siyasi diyaloga girme" çağrıları da aynı ikiyüzlülüğün bir parçasıdır. Zira, yıllarca Rusya'ya karşı çatışmalarında Çeçen sorununu kullanıp insan hakları demagojisi yaptılar. Ne zaman ki, Rusya ile Avrupa ve ABD arasında, "birbirlerinin suçlarını görme-me" uzlaşması yaşandı, Çeçen sorununu da unuttular. Yine unutacaklardır.

Putin'i bu sözde çağrılara, "Siz niye Usame bin Ladin ile görüşmüyorsunuz? Brüksel'e ya da Beyaz Saray'a davet etmiyorsunuz" demesi, emperyalistler arası çatışmanın sonucuydu. Teröre karşı savaşta uzlaştıkları gibi, Kafkasları ele geçirmek için çatışmaları da yer yer alenileşmekte.

Destek açıklaması yapanlardan biri de Şaron'du. Katliamın ardından Rusya-İsrail arasında "uluslararası terörizmle mücadelede işbirliği" anlaşması imzalandı. Birbirlerinin terörlerini destekleme anlaşması Şaron'u

daha da cüretlendirecektir. Ki “bizi vuran terörizmle tam olarak aynı türde” sözleri, katliamlarıma malzeme bulduğunu düşünenin sevincidir.

Tayyip Erdoğan’dan Katliama Destek

Erdoğan da 3 eylülde Atv ana haberde, “*Rusya’nın operasyon yapma tavrını destekliyoruz. Terörle pazarlık yapılmaz*” sözleriyle Putin’e destek verdi. Putin de aynı zihniyette olduğu için çocuklar öldü. Ha Putin, ha Tayyip, ha Cemil Çiçek, hepsinden aynı “*terörle pazarlık yapılmaz*” klişesini duyabilirsiniz. Bu klişe tüm katliamcılarının, elinde halkın ve zulme direnenlerin kanı olanların sığınağıdır.

AKP’nin “en keskin”, hızlı destekçiliğinin elbette başka nedenleri de var. “İslami terör” nitelendirmelerinin baskılanması, Çeçenleri destekledikleri gerçeğinin baskılanması gibi. Bir başka nokta ise, AKP de, olayı kendi terör demagojisine destek yapmaya, katliamcılığına alet etmeye çalışmaktadır. 11 Eylülü “*bu olay işimize yarayacak*” diye tartışan bir düzenin yöneticisi Tayyip.

Bush Yolunu Açtı, Putin Bizinden Yürüyor

11 Eylül’de dökülen Amerikalıların kanını Bush kullanmıştı. Şimdi Putin aynı havayı yaratmak istiyor. Açıklamalar, terörizm demagojileri aynı. Aynılaşan bir başka nokta da, Rusya’nın da “*önleyici saldırı*” yapacağını açıklaması.

Rusya Genelkurmay Başkanı General Yuri Baluyevski’nin, “*dünyanın herhangi bir bölgesindeki bir terörist üssü yok etmek için her türlü adımı atacacağız*.” açıklamasında ifadesini bulan doktrin, ilhamını W.Bush’un “Sana saldırmadan, olası saldırıların başını ez” doktrininden

alıyor.

Dünya üzerinde hukuksuzluk böyle büyüyor, bu tür eylemler işte bu hukuksuzluk, katliamcılık ortamında şekilleniyor. Rusya’yı da mesela Fransa’nın izlediğini, onu bir başkasının izlediğini düşünün; güçsüz olanı ez, işgal et! İşte size emperyalistlerin dünyası.

Rusya, çocukların kanını Kafkaslarda denetimini güçlendirmek için emperyalist hesaplar için kullanmayı düşünüyor. Bunu mevcut güç dengelerinde ne kadar yapabilir, ayrı bir konu. Ancak şu açık ki, Amerika bu saldırganlıkla direnişleri yok edemedi, aksine büyüttü. Küçük bir ülke olan Çeçenistan’da direnişi kıramayan Rusya’nın de farklı olmayacak. Halklar gerçeğini hesaplamayan ve terörizm demagojisi ile halkların haklarını yok etmek isteyenler başlarını direnişe çarpmaya mahkumdur.

İslamcılar Komploculuğu Bırakıp Gerçeği Görmeli

İslamcı basında olay sonrası geçerli teori, “*bu işi islamcılar yapmış olamayacağı, hele Çeçenlerin hiç olamayacağı*” türündendi. Kimisi, “*Arkasında Yahu di çeteleri mi var?*” yazıları döşedi. Tayyip Erdoğan dahil neredeyse tümü “*islamın önüne terör kavramını getirmeyin*” diye feriyat etti.

Bu teoriler boştur. İslamcılar şu gerçeği görmelidir: yaşananlar adalet anlayışınızın, halklara inançları temelinde bakışınızın en uç boyutta tezahürüdür. Aynı zihniyetin daha alt versiyonlarını bu ülkede yaşadık. Gerçekten kaçamazsınız. Ancak bu sorgulamayı yaparken, burjuva basının kalemşorlerinin yapmak istediği gibi, emperyalistlerin politikasına uygun olarak daha da düzeniçileşmeye yönelmek en büyük çıkmaz olacaktır. Sorun eylem anlayışında ve buna yön veren, sınıfsal bakıştan yoksun

şekillenmiştir.

Terör Demagojisi Ve ‘Global Dünya’ Gerçeği

Olayın ardından, terör demagojisiyle halkların direnişinin meşruluğuna karşı saldırı kampanyası başlatıldı. Çeçen eyleminin yanlışlığı açıktır, ama herkes sormak zorundadır; “*bu nasıl global dünya ki, her yan kan gölüne dönüyor, insanlar nasıl çaresizleştiriliyor?*” diye. “Dinci fanatizm” hiçbir şeyi açıklamaz, çarpıtmadır. “Global terörizm” diyenler, savundukları “Global dünya”ya bakmalıdır. Emperyalizmin global dünyası yaratıyor bu sonucu. Dünya, açlığın, zulmün, alabildiğine hukuksuzluğun egemen olduğu bir dünyadır. Dünyadaki açlık rakamlarını, kaç ülkede halkların birbirine kırdırıldığını, dünyanın kaç bölgesinde Amerikan üssü bulunduğunu hatırlayın, kaç ülkenin işgal altında ya da işgal tehdidi ile yüzyüze bulunduğunu hatırlayın... ‘Global Dünya’ dedikleri bu!

Burjuva medyanın “*çocuk ölümleri*” üzerinden sürdüğü yayınlar ve sahte gözyaşları ise, tam bir riyakarlık! Irak’da 500 bin çocuk BM-ABD ambargosu ile ölürken, bombardımanlarda beşikten ölü çocuklar toprağa giderken yoktular. Emperyalizmin askeri, siyasi, ekonomik politikalarına verilen her destek, çocuk ölümlerine

destektir. En büyük “pespayelik” Ertuğrul Özkök’lerin savunduğu sistemin yarattığı dünya düzenidir. Bu konuda konuşacak en son kesim burjuva

Elbette bu eylem anlayışı mahkum edilmelidir. Ancak, bunu Rusyayı ve Çeçenleri aynı kefeye koyarak yapmak bambaşka bir duruşun ifadesidir. Hiç ezilenin yanlış eyleminin sonucuyla, ezenlerin şiddeti tarihsel ve siyasal olarak aynı kefeye konulabilir mi? Hiç kimse emperyalizm kadar alçak olamaz.

medyadır. Tüm bu çıplak gerçekler görülmeden, söylenenler maksatlardır, bilimsel değildir. Burjuva medyanın, emperyalistlerin, tekellerin sözlerinin özü de budur zaten. Onlar anlaşılabilir, çıkarları bunu gerektiriyor.

Peki, bu kampanyaya soldan katılanların duruşu ne? Burjuva basına kapağı atmış dönecek solcuları kastetmiyoruz, onlar bu tür konularda en başta küfürlerle başlar. Örneğin, “her türlü şiddete karşıtlıklarını” durmadan yineleyen, ilgili ilgisiz her olayda “bi-reysel terörizm” laflarını sokuşturan ÖDP’nin Birgün’ü ile EMEP’in Evrensel gazetelerinin

köşe yazarları nasıl bir bilimsel açıklık getirerek devrimci bir bakış sunuyorlar acaba?

“Terörizme kimin ihtiyacı var?” sorularıyla, “Burjuvazinin ‘terörist’ oynadığı!” komiklikle riyle, zaten “terör örgütlerinin çoğunun CIA, MI5 kontrolünde olduğu” dahiyanelikleri ile, yanlış eylemi eleştirirken, burjuva basının köşe yazarlarını aratmayacak şekilde “hangi ulvi amaçlar için çocukların öldürüldüğü” sorgulamaları ile, Osetya’da canlı yayında izlediğimiz şiddetin, “şiddeti eylem biçimi olarak seçmenin nereye varabileceğinin somut bir kanıtı” olarak sunmalarla, ukala terminolojik açıklamanın arkası-

na sığınıp “şiddetin terörün diğer adı olduğu”nu açıklama adı altında halkların zulmedene karşı her türlü şiddet kullanma hakkını tukaka etmelerle bunun yapılmadığı açıktır.

Elbette çocuk ölümleri ve bu yanlış eylem mahkum edilmeli. Ancak, bunu Rusyayı ve Çeçenleri kastederek lanetler yağdırarak yapmak bambaşka bir duruşun ifadesidir. Hiç ezilenin yanlış eyleminin sonucuyla, ezenlerin şiddeti tarihsel ve siyasal olarak aynı kefeye konulabilir mi?

Böyle bir kıyas yapılamaz. Böyle bir eşitlik kurulamaz. Hiç kimse emperyalizm kadar alçak olamaz.

Türkiye’de ve Rusya’da HAYATA DÖNÜŞ!

Türkiye

Rusya

Dünya Osetya’da bir “kurtarma katliamı” izledi. Kimileri bunu Rusya’nın “beceriksizliği” olarak niteledi. O her şeyi çok “iyi bilen” uzmanlar çıkıp teknik açıklamalar yaptılar. Ancak hiçbiri, “bu ülkede de 19 Aralık 2000 tarihinde hayat kurtarıldı ve 28 insan diri diri yakıldı, kurşunlandı” demedi. Dese, sorunun, beceriksizlik olmadığı ortaya çıkacak, egemen sınıfların dilindeki “kurtarma”nın ne demek olduğu en çıplak haliyle görülecekti.

Rusya, 23-26 Ekim 2002 tarihinde Moskova’daki Dobrovka Merkez Tiyatrosuna da tıpkı böyle bir operasyon düzenlemiş ve 800 kişiyi rehin alan 41 Çeçen eylemciyle birlikte 129 rehiniye de kimyasal gaz kullanarak katletmişti. Türkiye’nin 19 Aralık’ı ile Rusya’nın Osetya’sı ya da Dobrovka tiyatrosu aynı anlayışın ürünüdür. Tekellerin çıkarlarını korumak için yapamayacakları katliam, kullanmayacakları silah yoktur. Egemen sınıflar katlederek kurtarmayı, başka yol ve yöntemlere başvurmaktansa infazları, katliamları, hiçbir hukuka uymamayı meşru-

laştırmak için kullanıyor.

Sami Türk’ün, 19 Aralık katliamının ardından 32. Gün programında söylediklerini hatırlayın. 28 ölü, yüzlerce yaralı var üzerine şöyle diyordu: “**da-ha fazla kayıp bekliyorduk.**”

Yani açıkça, bütün tutsak kitlesini katletme, yaralama hedefiyle hapishanelere operasyon yapan bir kafanın Putin’den farkı ne? AKP de bu katliamı ödüllendirerek aynı zihniyete sahip olduğunu göstermiştir.

19 Aralık sabahı Ecevit’in “**Son derece başarılı bir operasyon olmuştur, teröristler devletle başedilemeyeceğini anlamış olmalıdırlar..**” sözleri ile, Putin’in “Rusya’nın teröre boyun eğmeyeceği, kimsenin Rusya’ya diz çöktüremeyeceği” sözleri arasında hiçbir fark yoktur. Onlar “kurtardıkça”, onlar “teröre karşı savaştıkça” halkların kanı dökülüyor.

Çünkü, emperyalistler ve işbirlikçiler için insanın hiçbir değeri yoktur. İnsan, onlar için salt rakamlardan ibarettir. “Hayat kurtarmaya” girer, en büyük katliamları yaparlar. “Terörle mücadele” Türkiye’de de, Rusya’da da, başka yerlerde de böyle sürdürülüyor. Türkiye, geride yanmış yıkılmış hapishanelerle ve güya canı bu devletin sorumluluğunda olan 28 insanın yanmış, kurşunlanmış cesediyle “**teröristleri kendi terörlerinden kurtarıyor**”; Rusya yüzlerce çocuk ölüsüyle “teröre taviz vermiyor”!!!

19 Aralık’ı lanetlemeyen, “bu nasıl kurtarma” manşetleri atmayan, katillerin yargılanması için, adalet için kılını kıpırdatmayan kimse, Osetya’yla ilgili tek bir cümle kurma hakkına sahip değildir. AKP iktidarının ikiyüzlülüğünü ise en açık şekilde, 117 ölüm ve 19 Aralık katliamının mimarlarından Ertosun’a taktıkları üstün hizmet madalyası anlatıyor; gerisi yalan ve demagoji.

Haklar ve Özgürlükler Cephesi:

Kapitalist Pazarların Güvenliği İçin Katlediyorlar

“... Tüm burjuva medya, koro halinde katliamdan rehin alma eylemini gerçekleştirenleri sorumlu tutuyor.

Gerçek başaşağı çevriliyor: Bombalanı kimin attığı belli, yüzlerce çocuğun kimin kurşunlarıyla öldüğü belli, ama nasıl oluyorsa, sorumlu eylemciler ilan ediliyor! Katliamın sorumlusu, açlığı, adaletsizliği dayatan, kültürleri, dilleri, dinleri yokeden emperyalistlerdir. Bütün dünya, Osetya’da, emperyalizmin insan değeri olmadığına tanık olmuştur.

Bu katliamı tartışırken, herkesin en başta gözönünde bulundurması gereken şudur: “ÇEÇENİSTAN SORUNU”, EMPERYALİZMİN PAZAR SAVAŞINDAN BAŞKA BİR ŞEY DEĞİLDİR!”

Herşey kapitalizm için, herşey pazar ve kâr için diyen anlayış, başka hiçbir şeye değer vermez. Emperyalizm ahlaki, siyasi ve hatta askeri olarak çökmüştür. Katliam emperyalizmin çürümüşlüğüne tezahürüdür. Osetya’daki katliam, emperyalizmin yüzüdür.

Emperyalizmin “küreselleşme”, “global dünya düzeni” adına yaptıklarını izleyin; her saldırdığında yüzlerce, binlerce, onbinlerce ölüm bırakıyor arkasında. Tek amaç var; pazar ekonomisinin güvenliği. Bu “Pazar”da tekellerin sınırsız, pürüzsüz, engelsiz kârlarına kâr katmaları. Halkların kanı bunun için, sadece bunun için dökülüyor. Geri bırakılmış, yeni-sömürge Türkiye’nin başbakanı bile Irak’tan tabutlar gelirken “Irak büyük Pazar, vazgeçmeyiz” diyor. Herşey bu kadar yalın. Irak halkının üzerine gökten “özgürlük, demokrasi” yerine bombalar yağmaya devam ediyorsa, Çeçenistan’da Rusya emperyalizmi bir ülkeyi açık hapishaneye çevirip tutsak etmişse, bunun içindir.

PAZAR, PAZAR, KÂR KÂR DİYENLERİN İNSAN DEĞERİ YOKTUR!

Masum çocuklar, hamile kadınlar, kundaktaki bebekler, herkes ölebilir. Yeter ki, emperyalist çıkarlar zarar görmesin. Rusya emperyalizminin gözü kararmış operasyonu yüzlerce öldü, yarın binlercesi ölebilir. Emperyalist saldırganlık, çıkarlarını tehlikede gördüğü yerde hiçbir insani, ahlaki, vicdani, siyasi, askeri sınır tanımamaktadır.

Emperyalizmin demokrasisinin, “insan hakları” değişlerinin, “uluslararası hukuku”nun yalan olduğu ortadadır. Böyle bir operasyona izin veren “hukuk” hangi hukuktur? ABD’ye “evimde vurulmamak için vuruyorum” dedirten hangi hukuktur? Yoktur böyle bir hukuk. Sadece emperyalist zorbalık vardır.

Kapitalist pazara hizmet eden herşey iyidir. Kapitalist pazar da sömürü ve kârı tehlikeye sokan herşey kötüdür ve yok edilmelidir. Üzerine uzun uzun teoriler yapılan “emperyalizmin yeni dönem politikaları”nın da, eski politikalarının da özü budur.

HİÇBİR ŞEY EMPERYALİZMİN PAZAR İÇİN KATLİAMINI MAZUR GÖSTEREMEZ!

Eylemin yöntemi, eylemi gerçekleştirilenlerin şeriatçılığı ayırtı bir tartışmadır. Farzedin ki bu eylemi bir grup “aklı dengesi bozuk” kişi yaptı. Ne yapacaktı Rusya? Yine aynı şeyi mi? Eylemi gerçekleştirenlerin yanlışları, halkın canını hiçe sayan çizgileri, emperyalist pazar için kan dökenleri aklayamaz. Sorumlu, pazar, kâr, para diyenlerdir.

Bütün demokratik güçler, insan yaşamını savunanlar, haktan, adaletten yana olanlar, yüzlerini emperyalistlere dönüp

“KATİL SİZSİNİZ!” diye haykırmalıdır.

Bu katliam karşısında “ona da, buna da karşıyız” edebiyatıyla gerçekler ortaya konulamaz. Böyle bir tutum, sadece katliamın asıl sorumlusunu perdelemeye yarar. Katliamdaki emperyalist gerçeği görmeyip, şiddet, terör üzerine sağa-sola laf atarak, böyle bir katliamı bile kendi şiddet karşıtlıklarını, silahlı mücadele düşmanlıklarını tekrarlamak için kullananlar, küçük düşünenler, küçük hesapları politika zannedenlerdir. Halkların katledilmesinin onların da ne kadar derdi olduğu tartışmalıdır.

Çeçenistan yıllardır ne için işgal altında tutuluyor?

Osetya’daki katliam, Rusya’ya özgü bir “vahşet” değildir; emperyalizmin tüm dünyada uyguladığı genel politikanın bir parçasıdır. Katliamı Rusya’nın “operasyon güçlerinin beceriksizliğiyle” açıklamak da hafifliktir, emperyalist katliamcılığı gizleme amaçlıdır.

11 Eylül 2001’den bu yana, tüm emperyalistler açık ve gizli biçimde dünya halklarına karşı tam bir baskı, katliam, sindirme politikası izlemekte anlaşılmıştır. Rusya ve Avrupa, ABD’nin Irak işgaline ses çıkarmıyor, Avrupa ve ABD, Rusya’nın Çeçenistan’daki katliamlarını görmezden geliyor, halkları katlederek açılan pazar payları ise paylaşıyor. Çeçenistan’da 11 Eylül’den bu yana ne oluyor, nasıl bir vahşet hüküm sürüyor, Çeçen halkı nasıl yaşıyor? Bilen var mı? Yoktur. Çünkü tüm emperyalistlerin birlikte uyguladığı kopkoyu bir sansür vardır. Bu insanlar bu eylemlere neden başvuruyor diye sorulurken, bunlar hiç hesaba katılmayacak mı?

UNUTMAYIN! TEKELLERİN KÂRLARI İÇİN, AÇLIĞIN, ADALETSİZLİĞİN, İŞGALLERİN HÜKÜM SÜRDÜĞÜ, DİLLERİN, KÜLTÜRLERİN YOKEDİLDİĞİ, EMPERYALİST ŞİDDETİN KOL GEZDİĞİ BİR DÜNYADA YAŞIYORUZ!

Burjuva medya, katliamı “Rusya’nın operasyondan başka çaresi kalmamıştı” diye aklamak istemektedir. Bütün mesele de işte buradadır. Çeçenler’in Rusya işgalinden kurtulmak için hangi çarelere sahip olduğunu veya olmadığını sormuyor bu kafa! Bu kafa, Rusya’nın neden “başka çaresi olmadığını” sorgulamıyor.

Emperyalizmi aklamak isteyen bu cümlede bir gerçek saklıdır; emperyalizm, katletmekten, ezmekten, yok etmekten, sindirmekten başka hiçbir çözüm üretmiyor. Emperyalizmin çürümüşlüğüne, “yeni dünya düzeni”nin iflasının kanıtı da işte budur. Halklara verebilecek hiçbir şeyi yoktur emperyalizmin.

Başka bir çare vardı elbette. Çare, baskı altında tutulan tüm ulusların, işgal altında tutulan tüm ülkelerin bağımsızlığını tanımadır.

Ama bu “çare”, emperyalizmin tüm dünyayı kendi pazarı haline getirme politikasına terstir. Halklar özgür, ülkeler bağımsız olursa, emperyalizm yaşayamaz.

Çeçenistan ve tüm dünya halkları üzerindeki emperyalist oyun ve baskılara son verilmediği sürece, dünyamız benzer olayları yaşamaya devam edecektir. Emperyalizm pazardan, tekellerin kârlarından kendiliğinden vazgeçmeyeceğine göre, halklar için tek çare, dünyamıza ölüm yağdıran emperyalizmi yaşadığımız topraklardan kovmaktır.”

Halka Zarar Vermemeyi Bir İlke Olarak Gören Sadece DEVRİMCİ EYLEM ANLAYIŞIDIR

İstanbul Sinagog eylemlerinden, Irak'ta kimi yanlış hedeflere yönelik eylemlere ve son olarak Osetya'ya; dünyaya din çatışması gözüyle bakın ve "müslüman olmayanın katlinde" sakınca görmeyen anlayışın eylem tarzı artık kimse için sır değildir. Ve Osetya ile birlikte bu anlayış okul basmaya kadar varmıştır.

Ucuz terör demagogilerine sarılmayan herkes, devrimci eylem anlayışını bu ortamda yeniden düşünmek, hakkını yad etmek durumundadır. Daha devrimcileri çok arayacaklar. Kimse bu ortamda terörizm yaygarası yaparak, genellemelerle devrimci eylemlere dil uzatmayı aklından bile geçirmemelidir. Çünkü, devrimci eylem anlayışı ve pratiği, bu demagogileri, sahibinin ağızına tıkayacak bir çizgiye sahiptir.

Emekçi Halkın İktidarı İçin Savaşanlar **Halka Zarar Vermezler**

Yüzyıla dayanan dünya devrim deneyleri, on yıllardır silahlı mücadele yürüten ülkemiz devrimcileri, bu konuda büyük bir birikim ve üzerine laf söylenemez bir pratiğe sahiptir. Kısa bir kesitten, sadece ülkemiz pratiğinden de söz etmiyoruz. 1871 Paris Komünarlarının, burjuvazinin o büyük vahşetine rağmen halkın malına, canına zarar vermeme konusundaki ilkelerinden, Büyük Çin Devrimi önderi Mao'nun bu konuda ortaya koyduğu "ilkeler"e kadar, Küba Devrimci gerillalarının en ağır cezaları halkın malını yağmalayanlara vermesinden, Devrimci Hareket'in silahlı birlikler için koyduğu kuralların en başlarında "halka zarar vermemenin" altının çizilmesi ve buna uygun bir pratik sergilinmesine kadar, bir tarihten, bir ideolojinin pratiğinden söz ediyoruz.

Ve bu anlayış, bu pratik, silahlı mücadele yürüten hiçbir başka anlayışla kıyaslanamaz, hele hele aynı keyefeye hiç konulamaz. Koyanlar maksatlı çarpıtıcılar, tescilli silahlı mücadele düşmanları değilse, bilinçli sınıf düşmanlarıdır.

Nedir devrimcileri bu konuda hassas kılan?

Birincisi, halka ve mücadeleye bakış açısidir. Devrimciler her din ve milliyetten halkların kurtuluşu için savaşır. Bu savaşa Marksizm-Leninizm ideolojisi yön verir. Devrimci savaşı ortaya çıkaran temel çelişki ezen-ezilen arasındaki çelişki olduğu için, halka zarar vermenin devrime zarar vermek olduğunu bilirler. Yazı içinde küpürüne yer verdiğimiz **ilke ve kurallar**, bir teknik

sorun değil, bu anlayışın pratikteki ifadelendirilmesi, kural haline dönüştürülmesidir.

Bugün yaygın olarak "islamcı" denilen ve silahlı mücadele veren güçlerle temelde işte bu noktada ayrılır devrimciler. Sınıfsal temele oturmayan, yanlış bakış açılarına sahip anlayışlar, bunu eylem çizgilerine de yansıtır. Bu kesimde "kısasa kısas" anlayışının ölçüsü yoktur ve bu adaletsizliği ortaya çıkarır. Tek ölçü müslüman olup olmamadır. Bu bakış aslında tüm din eklenli hareketler için geçerlidir. Yani bugün tartışma konusu islamcılar değil de başka bir dini referans alan bir anlayış olsa, nüanslar dışında yine değişmeyecektir.

İkincisi, silahlı mücadelenin ele alınışı, bir başka deyişle silahlara yüklenen misyondur. Devrimci anlayışta **silahlı mücadele**, kapitalizm ve faşizm tarafından üretici güçlerin gelişiminin engellenmesi karşısında tarihsel gelişim doğrultusunda üretici güçlerin gelişiminin önünü açmak için başvurulması gerekli, zorunlu yoldur. Bir halkın zulme ve zulüm düzenlerine karşı tarihsel olarak en meşru hakkı olan direnme ve isyan hakkının kullanılmasıdır. Halkın kendi kaderini ve geleceğini belirleme hakkının demokratik, barışçı yollardan kullanılmasının mümkün olmadığı koşullarda, mevcut iktidarın alaşağı edilip halkın iktidarını kurmanın biricik yoludur. Ve **silahlı mücadele**, faşist rejim içinde adalet talebine cevap bulamayan halkın, düşmanlarından hesap sorabilmesinin mümkün olduğu tek araçtır.

Tüm bu tesbitler, silahlı mücadelenin neticede bir araç, bir yol olduğuna işaret eder. "**Silahlar politikaya değil, politika silahlara kumanda eder**". Devrimcilerin silahlı mücadelesine saldırılar, bu yalın gerçeği gözardı ederek, 'terör' ya da 'bireysel terör' uydurmalarına başvururlar.

Silahlı eylem **örgütleyicidir, hesap sorandır, hedef gösterendir, mesaj iletendir, çağrı yapandır**. Devrimci eylemlerde halk kendi duygu ve düşüncelerini bulur. İşte tüm bunların olabilmesi, devrimci eylemin hedefinin doğru seçilmesine ve mesajında hiçbir bulanıklığa yer bırakmayacak biçimde örgütlenilmesine bağlıdır.

Devrimci eylem, kimilerinin göstermek istediği gibi, "maksat sesimiz duyulsun" diye yapılmaz. Bu bakış açısına sahip olanlar ya da kolaycı ucuz eylem peşinde koşanlar, yol ortasına, (güya hedefin) metrelerce ötesindeki bir çöp bidonuna da bomba koyar, halkın "acaba ne yap-

mak istediler?" sorusunu sorduracak başka pratikler de sergiler.

Devrimci eylemin ilkeleri vardır. Bu ilkeler, devrimcilerin amaçlarıyla doğrudan ilgilidir. Bu ilkelerin en başta geleni, hedefin amaca uygunluğudur. Devrimcilerin namlusu hep halk düşmanlarına dönüktür. Devrimci eylemlerde dost ile düşman hiçbir kuşkuyla yer bırakmayacak biçimde ayrılır. Buna bağlı olarak şekillenen bir başka ilke, eylemde halka zarar verilmemesidir. Bu noktada Devrimci Sol ve DHKC pratiği dünya çapında örnektir. **"Parti-Cephe halka zarar veren eylem yapmaz"** anlayışının genel kitleye malolması bu ilkeye sonuna kadar bağlılıkla sağlanabilmektedir. Bu ilkeyi yaşama geçirebilmek için gerektiğinde eylemler iptal edilmiş, bazen eylem başlangıcından sonra halkın zarar görme durumu ortaya çıktığında risk alınarak bu olasılık ortadan kaldırmıştır. Tüm bunlara rağmen istenmeyen bir durum ortaya çıktığında da devrimciler halka özeleştirme vermeyi, mümkün olduğunca zararı tazmin etmeyi de ilkesel bir tutum olarak görmüşlerdir. Çünkü halka zarar vermeyen doğru bir eylem çizgisinde ısrarcı olmak, buna önem vermek ilke sorunudur.

Şiddetin Sınıfsal İçeriğinin Reddedilmesi Yanlış Eylemlerin Zeminidir

Bugün islamcı kesimde Osetya ve benzeri örnekler üzerinden şöyle bir bakış var.

"Ama, onlar da bizim çocuklarımızı, hem de onbinlercesini katlettiler..." (aktaran A. Taşgetiren, Y. Şafak, 7 Eylül)

Doğru, bugünün dünya düzeninde dökülen her damla kanın sorumlusu emperyalistlerdir. Doğrudur hesap sorulmalıdır. Şiddeti de tarihsel olarak ezilenler değil, egemen sınıflar yaratmıştır, ezilenlerin buna karşı koyması, haklı şiddetini kullanması meşrudur. Şu da doğrudur ki, ezilenler hatalı, yanlış eylemler yapmış olsalar da, hiçbir koşulda ezenlerin şiddeti ve vahşetiyle aynı kefeye konulamazlar. Bu, ezilenlere yapılacak en büyük haksızlık, ezenlerin cephesinden olaya bakış değildir sadece, aynı zamanda bilimsel ve tarihsel olarak da yanlıştır, çarpıktır.

Ancak islamcıların yukarıdaki düşünce tarzında üzerinden atlanan nokta, tarih boyunca şiddetin sınıfsal bir içerik taşıdığıdır. Dolayısıyla egemen sınıfların şiddetinin de sınıfsal olduğu. Emperyalistler onbinlerce insanı katlederek müslüman oldukları için değil, ezilen, direnen, mücadele eden oldukları için, en azından sistemlerinin önünde engel gördükleri için katlediliyorlar. Yoksa yüzyıllardır müslüman olmayan halkların katledilmesi, kan deryasına dönen La-

DEVİRİMCİ EYLEMİN KURALLARI, İLKELERİ

- 1- Halktan insanların canına, malına zarar vermeyin.
- 2- Kadınları, yaşlıları, özürlüleri ve çocukları koruyun, onları kalkan yapmayın.
- 3- İrade dışında yapılan zarar verme durumlarında koşulları varsa verdiğiniz maddi ve manevi zararı telafi edin. Bunu yapamıyorsanız, en azından özür dileyin.
- 4- Hırsızlık, yağma gibi davranışlara engel olun.
- 5- Eylemler sırasında, o eylemden dolayı biçimde zarar gören

1. Halkın bulunduğu yerlere bomba koymak, o tür yerlerde silahla tarama yapmak devrimcilerin yöntemi değildir.
2. İradi eylemlerde, savaşçılar ateş ederken, bomba atarken hedefin dışında kimsenin zarar görmemesi için azami dikkati sarfetmelidirler. Eylem alanında bulunan ancak hedef durumunda olmayanların etkisi zayıflatılması enterne etme yoluyla sağlanmalıdır. Gerekli ve uygun durumlarda, düşman saflarında da kullanıma ve kullanımları ayırt etmeliyiz.
3. Hedefi vurmak veya imha etmekle birlikte halkın zarar göreceğinin kesin olduğu durumlarda eylem o an için iptal edilmeli veya eylemi gerçekleştirebilmenin koşulları hazırlanmaya çalışılmalıdır.
4. Planlamada ve eylem anında savaşçıların ve halkın güvenliği alınmalıdır. Özellikle şehirde açık çatışma durumlarında koşullar elveriyorsa halka yere yatın uyarısında bulunulmalıdır.
5. Kuşatılma durumunda kuşatma yenilme çalışılmalı, hali-

Devrimci Sol Dergisi/Ağustos 1998/ SAYI: 11

Devrimciler, ideolojilerine uygun olarak belirledikleri ve yayınlarında herkese ilan ettikleri ilkelerinden taviz vermeden, bu devrimci kurallarının ışığında savaşçılar, savaşmaya devam ediyorlar.

tin Amerika toprağı, açıklanamaz. Zira, düşmanlıkları da islama değildir. Daha dün, islamcı güçleri destekleyen de emperyalistlerdi. Demek ki, asıl miheng taşı sınıfsal çıkarlarıdır.

Osetya'daki okulda ölenlerin sorumlusu da onlardır. Ama bu, ezilenlerin hedeflerinin belirsizleşmesini doğurmaz. *"Düşmanın kuralsız oynaması, düşmanla aynı araçların kullanılması getirmez, getirmemelidir. Hedefini şaşırarak şiddet kendini vurur. Devrimci tavır alış bu ilkeyi baştaacı etmelidir."* (Mücadele, 15 Ocak 1992)

Devrimciler kuracakları toplumsal düzenin adaletini, her alanda, silahlı eylemlerinden kitlelere yaklaşımına kadar, bugünden temsil ederler. Baskının, zulmün, zorbalığın kol gezdiği, adaletin olmadığı bir ülkede, devrimciler halkın adaletinin sesi olurlar. Halka zarar vermeyen ilkesel anlayışın temelinde işte bu adalet anlayışı vardır, dünyaya Marksizm-Leninizm penceresinden bakma vardır.

Türkiye
1980

24 yıldır 12 Eylül süren bir tarih:

→ 12 Eylül zulmüyle sürüyor
→ 12 Eylül'e karşı direniş 24 yıldır
bedeller ödenerek kesintisiz sürüyor
→ 12 Eylül dün değil, bugündür!

"Türkiye'deki gelişmeler öyle bir noktaya gelmiştir ki, Türk Silahlı Kuvvetleri'nin müdahalesinden başka bir çıkış noktası görülmemektedir." (Us Aned Forcos, Haziran 1980)

ABD böyle düşünüyordu. Nitekim, ABD'nin öngördüğü gibi, 12 Eylül 1980'de oligarşinin ordusu bir darbeyle yönetime el koydu.

Bir Amerikan dergisinden aktarılan yukarıdaki satırların devamında ise şu cümle vardı: "(...) Türk Silahlı Kuvvetleri, müdahale edecek, ancak gelişmeleri uzun vadede ordu da düzeltmeyecektir."

12 Eylül'ün programı da buna göre şekillendi. Düzenin bekasını "mümkün olduğunca uzun süre güvenceye almak" hedeflendi. Bu programın esası, açık faşizmin bir cunta olmaksızın mümkün olduğunca uzur süre yürürlükte kalmasıydı. Cuntanın çıkardığı tüm anayasa ve yasalar, oluşturduğu tüm kurumlar bu amaca hizmet etti.

İşte emperyalizmin ve oligarşinin istekleri temel alınarak sürdürülen bu cunta programıyla açık faşizm kurumsallaştırıldı.

Buna göre; bir askeri cunta olmayacaktı ancak "sivil" iktidarlar, sınıflar mücadelesinin gelişim düzeyine göre, bir cuntanın yaptığı herşeyi yapabileceklerdi.

Kurumsallaşmış bir açık faşizm gerçeğini yaşıyoruz 24 yıldır. 1980'lere kadarki Türkiye'de ancak "cunta dönemlerinin", "sıkıyönetim dönemlerinin" uygulamaları olarak görülen uygulamalar, 1983'den bugüne kadarki Türkiye'nin rutin uygulamaları olmuştur. Ve öyle dönemler gelmiştir ki, oligarşi kan dökücülükte, hukuksuzlukta, pervasızlıkta, 12 Eylül'ü kat kat aşan politikalar uygulamıştır.

1990 başlarından bugüne infazları hatırlayın, kayıpları hatırlayın, Gazi'yi hatırlayın, 19 Aralık 2000 hapishaneler katliamını hatırlayın, bunların hiçbirisi ne rakamsal olarak, ne boyut olarak 12 Eylül'le kıyaslanamazlar bile.

Bu açık gerçeğe karşın, ülkemizde 12 Eylül üzerine tam bir riyakarlık hüküm sürmektedir.

Burjuvazinin kalemşörlerine göre "o günler geride kalmıştır, Allah bir daha o günleri göstermesin"! "Demokrasiye geçildiği" söylemi, daha 1983'te ANAP hükümetinin kurulmasıyla başlamıştır. Ondan sonra çıkarılan her "demokratikleşme paketi", 12 Eylül Anayasası'nda yapılan her göstermelik değişiklik, 12 Eylül'ün sona ermesi olarak sunulmuştur.

Oysa ki bu ülke, bırakın 12 Eylül Anayasasının ve 12 Eylül'ün yarattığı kurumların faşist özüne dokunmayı, cuntacıların yargılanamayacağı gibi bir maddeyi bile 21 yıldır değiştirememiştir. Daha doğru bir deyişle, değiştirmemişlerdir.

Çünkü bu ülkede yargılanması gerekenler sadece cuntanın beş generali değildir. Cuntacıların hepsinin yargılanmasının önünü açacağı korkusu nedeniyle, tüm hükümetler generallerin baş hamisi olmuştur.

Dahası, 12 Eylül politikaları hiç bitmemiştir ki, 12 Eylül'le hesaplaşma, "dünle hesaplaşma" olarak görülsün!

12 Eylül dün değil, bugündür. 12 Eylül'e karşı mücadeleyi bugünden koparmak mümkün değildir. Bunu koparanlar, "12 Eylül öncesi" demagogisinin günümüzdeki sürdürücüleridir.

Onlara göre işkenceler, hapislikler "dünün" gerçeğidir. Onlara göre, devrim mücadelesi dünyanın hatırasıdır.

12 Eylül'e, zulmüyle ve zulme karşı direnişle "dün" muamelesi yapmak, "dünde kalmış" gibi göstermek, ucuz, kaba bir kaçıştan başka bir şey değildir.

12 Eylül'le hesaplaşmak, süren faşizmle çarpışmaktır. Bu çarpışmadan kaçıp, düzene sığınıp sonra da 12 Eylül'den hesap sormaktan sö-

zetmek, oligarşinin “demokrasiye geçildi” propagandasına hizmet etmek değil midir?

Bu yazının başlığının sol üst köşesindeki resme bakın. Bu resim bir çok yerde 12 Eylül’ün simgesi olarak kullanılmıştır. Gerçekten son derece çarpıcı bir resimdir.

Ama biraz hayal gücünüzü çalıştırın.

Bu sahnede yere yatırılanların yerine, 19-22 Aralık’ta “sağ ele geçirilen” tutsakları koyun.

Bu sahnenin Doğu’da boşaltılan binlerce köyde, binlerce kez yaşandığını hatırlayın.

Yere yatırılanların yerine İstanbul’da semtlerin işgal edildiği operasyonlarda “enterne” edilen gecekondulu yoksullarını koyun.

Yere yatırılanların, mesela 1 Nisan’da dernekler, dergi büroları basılarak gözaltına alınan 82 kişi olduğunu düşünün.

Hayal ettiklerinizin hiç biri hayal değil.

Hepsi gerçek. Hepsi yaşandı.

12 Eylül’ün hayatın her alanındaki zulmü, 24 yıldır defalarca tekrarlandı. Gün geldi, yaşanan zulüm, 12 Eylül’ü kat be kat aştı.

Bu tarihte hiç kimsenin unutmaması gereken, hiç kimsenin yok sayamayacağı bir gerçek daha vardır:

12 Eylül’e karşı direniş, 13 Eylül 1980 sabahı başlamış ve kesintisiz bugüne kadar sürdürülmüş bir direniştir. 1980’lerin ilk yarısında bu direnişin odağı hapishanelerdir; ölüm oruçlarıyla cuntanın programının karşısına set çekilen direniş mevzileridir.

1980’lerin ikinci yarısından itibaren, dışarıda, işçiler, gençler, memurlar, **devrimci hareketin önderliğinde** cuntanın yasaklarını fiilen aşmaya başlamış, cuntanın yasalarını örgütlenmeleriyle çöpe atmışlardır. “12 Eylül’ün sorumluları yargılsın” talebi, kayıpların, faili meçhullerin, Su-surluk’un, Sivas Gazi katliamının, Buca-Ümraniye-Ülucanlar katliamlarının, 19-22 Aralık katliamlarının sorumlularının yargılanması mücadelesi olarak bugüne kadar sürüp gelmiştir.

Şimdi birileri kalkıp “artık zamanı geldi” deyip, sanki 12 Eylül’e karşı mücadele yeni başlamışcasına, bütün bunları yok saymaları, düzene, eve dönüşü perdeleme, siyaseten AB’nin demokrasicilik oyununa katılmayı gizleme manevralarıdır. Reformizm icazetli 12 Eylül’den hesap sorma manevralarıyla, faşizme karşı direnişten, gerçek hak ve özgürlükler mücadelesinden kaçışını gizleyemez. Faşizme karşıysanız, işte F tiplerinde, dağlarda katlediyor faşizm, varsa cesaretiniz onun hesabını sormak için çıkın meydanlara.

Astılar, kestiler!

650 bin kişi gözaltına alındı.
1 milyon 683 bin kişi fişlendi.
7 bin kişi için idam cezası istendi. 517 kişiye idam verildi. 50 kişi asıldı.
230 bin kişi yargılandı. Onlarca yıl hapsedildi.
23 bin 677 derneğin faaliyeti durduruldu.
30 bin kişi "sakıncalı" olduğu için işten atıldı.
14 bin kişi yurttaşlıktan çıkarıldı.
300 kişi infaz edildi.
171 kişinin işkencede; 299 kişi hapishanelerde katledildi.

Bunlar daha mı az zulmetti? ... Kayıplar,

faili meçhuller, infazlar, işkenceler...

Özal... Demirel... Çiller...

Bunlar daha mı az katletti? ... Ülucanlar,

19-22 Aralık, işkencede ölümler, infazlar...

Ecevit... Bahçeli... Yılmaz

Bunlar Evren’den daha mı ‘demokrat’

117 ölüm... Dağlarda kulak kesmeler, infazlar... AB’ye uyumlu işkenceler

Tayyip... Çiçek... Aksu

→ **AKP, 12 Eylül’ün sürdürücüsüdür.**

→ **12 Eylül’e karşı mücadele, salt “dünün hesabının sorulması” mücadelesi değil, faşizmin bugünkü zulmüne karşı mücadeledir.**

→ **Bugünün mücadelesinde olmayanların “12 Eylül’den hesap sorma” söylemleri riyakarlıktır.**

Şimdi devrim, sosyalizm zamanı değil diyerek düzene demir atanlar, bu hesabı soramaz. Türkiye devrimci hareketi bugün, 12 Eylül ve onu sürdüren tüm iktidarlar karşısındaki direnişinin sürekliliğiyle vardır. Sorulacak hiçbir hesap unutulmamıştır ve o hesabı sormaktan vazgeçilmemiştir.

19 Madenci Katledildi

Katilleri Kapitalistler ve Bu Sistemi Savunan Herkes

Kastamonu'nun Küre İlçesi'nde Etibank A.Ş.'ye bakır madeni çıkaran STFA şirketinin 150 metre derinliğindeki tünel inşaatında 8 Eylül günü "kaynak yapılırken olduğu" açıklanan yangında 19 madenci hayatını kaybetti, bir çoğu yaralandı. 36 işçi tünelde mahzur kalırken, kurtarma çalışmasının geç başlatılması da kayıpların sayısının artırdı.

"İş kazası" denildi yine adına. Hani şu geçtiğimiz günlerde açıklanan ve 1994-2003 yılları arasında 831 bin 248 olayda 10 bin 84 emekçinin yaşamına malolan "iş kazaları". STFA'nın katliamı da bu bilançoaya eklendi. O araştırma, en baş sırada madenleri sıralıyordu. Maden dediğiniz, kapitalistin kâr hırsının en acımasız şekilde ortaya çıktığı yerlerin başındadır, bu nedenle de en çok katliamlar orada yaşanır. İşçinin güvenliği için hiçbir tedbir alınmaz, sadece madenlerin girişinde "baretinizi giyin" ya da dalga geçer gibi "çocuklarınız sizi evde bekliyor, dikkatli olun" yazıları asılır. Çünkü tedbir almak paradır, masraf demektir. İşçiyi bir somun ekmeğe muhtaç eden, daha fazla kâr için durmadan hakları gas-

peden patronlar için işçinin değil, kâr'ın güvenliği önemlidir. 19 işçi ölür, milyonlarca işsizden yenileri alınır, onları da katleder, posasını çıkarır, sonra yeni işsizler gelir. İktidar için de işçinin değil, işyerinin güvenliği esastır. Bunu açık bir şekilde Erdoğan ifade etmiştir. Yasalar buna göre yapılır, denetimler buna uygun gerçekleştirilir. Ve her gün kömür karası elleriyle göçükler altından madenci cesetleri çıkarılır.

İktidarların ve tekellerin "tedbir alma, denetimleri sıklaştırma" yalanları, sorunun asıl kaynağını gizlemek için uydurulan yalanlardır. Kastamonu'daki 19 madenci için de timsah gözyaşları döküp aynı yalanları sıralıyorlar.

Asıl sorun, sistem sorunudur. İki sistem vardır. Kapitalizm kâr üzerine kurulu, tekellerin sistemidir. Sosyalizm, insanı esas alan, emeği en yüce değer olarak gören sistemin adıdır. Kapitalist sistemde, çeşitli ülkelerin gelişmişliklerine göre iş cinayetleri azalır-yükselir ama, işçinin değil kârın güvenliğinin öncelikli olduğu değişmez. Ve devrimci bir anlayışla sendikacılık yapmayanlar için bu tabloda bir sa-

kınca da görülmez. Örneğin, Türk-İş Başkanı Salih Kılıç yukarıda ifade ettiğimiz iş kazası rakamları için şöyle diyor: "Rakamlar çok rahatsız edici". Rahatsız olmanın ötesinde ne yapıyorsun? İşçinin can güvenliği sağlanana kadar üretimi durdurabiliyor musun? Yok! O zaman Türk-İş gibi düzen sendikaları için de işçinin değeri, ödedikleri aidat kadardır.

Elbette işçinin hayatının, emeğinin değerli olduğu, üretkenlerin yönettiği günler de gelecek. Emekçiler olarak, mezarlarımızı kazın kapitalizmin mezarını biz kazmaya başladığımızda, bu kokuşmuş düzeni alaşağı etme kavgasına girdiğimizde, o gün çok daha yakınlaşacak demektir.

Dört yıldır, İskenderun Limanı'nın iki mil açıklarında 26 Şubat 2000'den bu yana demirli duran 2 bin 200 ton toksik atık yüklü St. Vincent bandralı M/V UL-LA gemisi 6 Eylül günü battı. Gemi, bundan önce Cezayir'e gitmek istemiş, ancak toksik yükünün denize karışması üzerine Cezayir tarafından denizsularına sokulmamıştı. Cezayir'in denizlerine sahip çıkarak kovduğu gemi, 4 yıldır bu ülkenin iktidarları sayesinde denizlerimizdeydi. "Cezayir bile olamadık" diyen burjuva basının timsah gözyaşlarını, çevrecilik numaralarını geçiyoruz. Tekelleri savunanlar, onların çıkarlarını koruyanlar tek kelime konuşamazlar.

Uluslararası anlaşmalara göre tehlikeli atık olarak belirlenen yük taşıyan geminin battığı alanda yapılan ilk araştırmalar, bekleneceği gibi AKP'nin istediği gibi açıklandı. Hiçbir tehlike yokmuş. Çernobil sonrası ekranlarda "bakın ben çay içiyorum, bir şey olmuyor" diyen bakanla aynı soydan gelen burjuva politikacısının halkın canına, topraklarımıza değer vermesi elbette beklenemez.

Halkın yaşamını, denizleri onlarca yıl etkileyecek olan iki ton zehir İskenderun Körfezi'ne gömüldü. Peki AKP'li Çevre ve Orman Bakanı Osman Pepe ne diyor; "Akıntılar alıp götürecek, bir müddet sonra hiçbir tehlike oluşurmuyacak."

Madencilerin ailelerine başsağlığı diliyoruz

Kapitalizmin kazdığı mezarlara 19 canımızı daha gömdük. Cenaze törenine Tayyip Erdoğan da katıldı. Peki hangi yüzle? Dünya gerçeği diyerek kapitalizm propagandası yapan, "işyeri güvenliği önceliklidir" diyen sermayenin başbabakanı bu "halkçılık" numaraları ile elindeki kanı temizleyemez.

Bursaray İşçisi: "Bu Mu Adalet, Bu Mu Kalkınma?"

Bursa Büyükşehir Belediyesi'ne bağlı Bursaray'dan tüm tekellerde olduğu gibi, "tasarruf" gerekçesiyle işten atılan 85 işçi, sendikalar, partiler ve DKÖ'lerin desteklediği bir eylemle Osmangazi Metro İstasyonu'ndan Büyükşehir Belediyesi'ne yürüdü. Eylemde, "Bu mu adalet bu mu kalkınma" sloganları ile AKP'li belediye protesto edildi. Eylemde konuşan Türk-İş 8. Bölge Temsilcisi Mehmet Kanca, AKP'nin emekçi dostu olmadığını söyledi. Ayrıca belediye ile toplu görüşmeleri sürdüren Demiryol-İş Sendikası işçi kıyımını kınadı. İşçiler açıklamanın ardından belediye önüne siyah çelenk bıraktılar.

Memurlar AKP'ye Öfkeli

AKP iktidarının Sağlık Bakanlığının hazırladı-

ğı yönetmelikle, sağlık hizmetlerinin, taşeronlaştırmanın yasal hale getirilmesi protesto edildi. Ankara Tabip Odası, SES ve Dev Sağlık-İş üyeleri, Sağlık Bakanlığı binasına yakın bir yerde basın açıklaması yaptılar. Polis, emekçilerin bakanlık önüne yaklaşmasını engelledi.

Aynı gün BES üyeleri de Ünkara Defterdarlığı önünde yaptıkları eylemle "izin hakkını" gaspeden genelgenin geri alınmasını istediler.

Polaris İşçilerinin Sendika Mücadelesi

Tekstil-Sen'de örgütlendikleri için 28 Ağustos günü işten atılan Polaris Tekstil işçileri 3 Eylül günü H&M Mağazası önünde bir basın açıklaması yaptılar.

İşçiler burada yaptıkları açıklamada, mücadelelerinin sendikalı olarak işe dönene kadar süreceğini dile getirdiler.

Tekeller toprağımızı, denizlerimizi zehirliyor

Bilim adamları, uzmanlar, etkinin 80 yıl süreceğini söylüyor, ama ne fayda. AKP zihniyeti bilimden anlamaz. Erdoğan'ı düşünün; Bilim ve Teknoloji Yüksek Kurulu'nda, onlarca bilim adamının önünde konuşuyor ve "bilim için bilim değil, refah için bilim yapmalıyız, gol atmalyız..." diyor. Bilime böyle bir yaklaşım olabilir mi? Mantık şu; benim iktidarına hizmet etmeyen bilimi ben ne yapayım! Her şey tüccar zihniyeti ile değerlendiriliyor. O zaman elbette din de satılır, düşünceler de terkedilir. Mesela bu kafa, din bilimini (teoloji) nasıl değerlendirir? Öyle ya teoloji para getirmiyor. Arçelik bayiliği ile ekonomiden nasıl anladığını göstermeye başlayan kasaba politikacısından başka bir yaklaşım da beklenebilir. Bilim düşmanlığının en açık örneği Sakarya tren katliamında zaten şüphe götürmez şekilde ortaya çıktı.

Sorumsuzluk AKP'liler için öyle doğal hale gelmiştir ki, İskenderun olayıyla ilgili bakan çıkıp, elinde hiçbir delil olmadan geminin batırılmış olabileceğini söyleyebiliyor. Karşıdan İspanyol bakan da, "çevreye verdiği zarar tazmin etmeyeceğiz... Gemi Türkiye'ye rüşvet karşılığı sahte belge düzenlenerek girmiştir!" açıklaması yapıyor. Oligarşinin hangi bürokrasisinde rüşvet yok ki!

İspanya tazminat ödeyecekmış, 200 metre yakınında denize girmek hemen yasaklanmış, ölü balıkların yenilmemesi için halk uyarılmış... Ne fayda; siz 4 yıldır bu zehirli topraklarımızda tutmadınız mı? Rüşvetle denizlerimize sokan sizin bürokrasiniz değil mi?

AKP ve genel olarak devletin politikası şu; göz göre göre "felaketler", doğal afetler geliyor der, hiçbir ted-

bir alınmaz, sonra ne kadar hızlı kriz merkezi kurduk, nasıl da hemen bölgeye hareket ettik diye övünürler. Katiller kendi suçlarını örtmek için oynarlar bu oyunu. İskenderun'da yaşanan "felaket" in sorumluları açıktır; yabancı sermaye diye diye ülkemizi talan ettiren, topraklarımızı, denizlerimizi tekellerin zehir atık çöplüğü haline getiren iktidarlardır. Geri bıraktıkları ülke halklarına zerrece değer vermeyen emperyalist tekellerdir.

Bu Topraklar Bizim

◆ Zehir yüklü gemi batarken, yine İskenderun'da Irak'tan gelen ve uranyum yüklü Amerikan askeri hurdalıkları işçilerin canlarını alırken, bundan tam 16 yıl önce İtalyan geminin Karadeniz'e boşalttığı 3000 zehirli varil hala kıyıya vuruyor. Samsun Sinop arasındaki depolarda bekletilen 494 varilin akibeti belirsizken, 16 yıldır hiçbir hükümet, topraklarımız zehirli atık çöplüğü değildir diye medi ve ülkemiz emperyalist tekellerin atık deposu olma-ya devam ediyor.

◆ Bergamalıların ardından Eşme'liler de Tüpraş Şirketi'nin siyanürlü altın çıkarma çalışması- na karşı mücadele ediyor. Bu amaçla "Eşme-Kışladağ'da Siyanürlü Altın Çıkarılmasını Engelleme Girişimi" oluşturan halk, Bergamalıları örnek alarak mücadele başlatacaklarını açıkladı.

'İşte Tecrit! İşte F Tipi Adalet!'

"Ben Döverim! Şikayetçi Olursan İlaçlarını Alamazsın! Mektup ve Görüş Cezası Veririm!"

Bugüne kadar tecriti ve sonuclarını anlatan yüzlerce basının açıklaması yaptık. Tecritin tam 117 can aldığını haykırdık. Her türlü hak ihlaline karşı olduğunu beyan edip, ilerici demokrat olduklarını söyleyenler tecrit karşısında susmaya devam etti. Suskunluk artıkça baskı ve işkence de arttı. Suskunluk artıkça hapisanelerden çıkan tabutların ardı arkası kesilmedi. Tecrite karşı dört yıldır kararlılıkla büyük direniş sürerken, baskı ve işkenceler de pervasızca sürüyor

1 Eylül günü oğlu **Üfuk KESKİN**'in görüşüne giden Fahrettin KESKİN'in anlattıklarını tecritin ve F tipi adaletin ne olduğunu bir kez daha gözler önüne seriyor:

Kandıra 1 Nolu F Tipi Cezaevi'nde tutuklu bulunan oğlum Üfuk KESKİN uzun yıllardır **DİABETES MELLİTUS TİP 1** (ağır şeker) hastasıdır. Günde dört kez insülin iğnesi kullanmaktadır. Hayatta kalabilmek için diyet yapması gerekmektedir. Hastalığıyla ilgili Adli Tıp Kurumu Başkanlığı 3.İhtisas Kurulu A.T. No:130/020308/12554/1466 karar No, 1266 sayı ve İst. 11 Mart 2002 tarihli raporu ve tam teşekküllü devlet hastanelerinden alınmış 10 adetten fazla Sağlık Kurulu Raporları vardır.

01.09.2004 günü oğlumu ziyarete gittim, ziyarette bana anlattıkları: "Yemek saatinde yemek getiren memur, Üfuk'un diyet yemeğini getirmemiş, O da benim diyet yemeğim neden gelmedi diye sormuş. Memur önce duymazlıktan gelmiş, tekrar sorduğunda '**konusma ulan siz vatan hainisiniz diyet falan yok**' diyerek geri gelmiş.

O... çocuğu vb. küfürler edip oğlumun yüzüne tükürmüş. Üfuk ve arkadaşları bunun üzerine neden bize hakaret ediyorsunuz diyip, kapılara vurarak bağırıyorlar. Aradan birkaç dakika geçtikten sonra başta Üfuk'a küfür eden memur olmak üzere görevli memurlar kalabalık bir şekilde hücreye girmişler. Hakaret ve küfürler ederek oğlumu ve aynı hücrede kalan arkadaşlarını feci şekilde dövmüşler. Aydın AYKANAT'ın kafasında sandalyeyi parçalamışlar ve diğer tutuklu Rıza KARTAL'ı dövüp gitmişler. 20 dakika sonra Cezaevi 1. Müdürü hücreye gelip durumu incelemiş. Üfuk ve diğer iki tutuklunun ifadesini almış; '**hepsinden davacı olmayın sadece hakaret eden memurdan davacı olun**' demiş. Oğlum, bu baskıya boyun eğmeyince; '**Davacı olursan mektup cezası veririm, ilaçlarını keseriz, görüş yasağı veririm**' denilerek tehdit edilmiş.

Aydın AYKANAT dayak yediği için revirden üç günlük doktor raporu almış. Üfuk'un ayaklarında ve bacaklarında ezikler oluşmuş. En ufak bir yarası, bir bere ya da ezik dahi ağır şeker hastalığından dolayı iyileşmemektedir. Yediği dayakla yaralandığı halde kendisine neden rapor verilmemiş bilmiyorum.

Diyet yapması gerektiğini doktorlar da, hapisane idaresi ve Cumhuriyet Savcılığı da bilmektedir. Oğlum sadece diyet sormuş ve karşılığı feci şekilde dayak yemek olmuştur. Üfuk ve arkadaşlarını dövmek amacıyla gelen gardiyanlardan bir kısmı "bu kadar yeterli" diye oğlumla ilk tartışan memura söylemişler. Madem böyle ne-

den birlikte içeri girip dövüyorlar. Cezaevi Müdürü neden sadece ondan davacı olun diyebiliyor? Neden 'mektup cezası veririm, ilacını keseriz, görüş cezası veririm' diye tehdit ediliyor? Bu soruların cevabı tecrit gerçekliğinde gizlidir. Tecrit her türlü işkencenin yapılması, her türlü adaletsizli uygulamaktır.

İşte bir babanın anlatımıyla, "AB standartlarına uygun" tecrit uygulamaları; İşte F tipi adaleti! Tecriti yok sayanlar, hapisanelerde her gün yeni tabutlar çıkmasına seyirci kalanlar F tiplerindeki baskı ve işkencelere suskunluklarıyla destek verdiklerini unutmamalıdır.

Bizler TAYAD'lı Aileler olarak "**işkenceye sıfır tolerans**" demeçleri verirken, kendine koruma müdürü(*) olarak bir işkenceciyi seçen Başbakan Tayip ERDOĞAN ve AKP hükümetinin işkencecileri korumasını bir kez daha protesto ediyoruz. Üfuk KESKİN, Aydın AYKANAT ve Rıza KARTAL'a yapılanlar nezdinde tecrit uygulamalarını kınayarak, tecride karşı mücadelemizi sürdüreceğimizi bir kez daha haykırıyoruz.

Kendine ilericiyim, demokratım diyen tüm kurum ve kişiler tecrite karşı mücadelemize omuz vermelidir. Tecrit işkenceci ölümdür. Ölümlere, işkencelere, adaletsizliklere ortak olmayın!

TECRİT KALDIRILSIN, ÖLÜMLER DURDURULSUN!

TECRİT İŞKENCELİ ÖLÜMDÜR, SESSİZ KALMAYIN!

6 EYLÜL 2004

TAYAD'LI AİLELER

(*) Dergimizin 122. sayısının 37. sayfasında "Tayyip'in İsteği Yerrine Geldi, Bush Gibi Korunacak-Bu Korku Niye?" başlıklı yazısında Maksut Karal yerine yanlışlıkla Maksut Polat yazılmıştır.

BU SAVAŞI DA KAZANACAĞIZ

Sacco ile Vanzetti

ve hukukun, vicdanın sorumluluğu

82 devrimci TAM ALTI AYDIR sorgusuz sualsiz hapisteler, tecrütteler. Bir gecede dünyanın beş ayrı ülkesinde aynı anda yapılan baskınlarla derneklerden dergi bürolarından evlerinden gözaltına alındılar.

Direnme gücünüz için; mücadele ruhunuz için; inanç ve güveniniz için; bu hukuk mücadelesi hepimizindir. Adalet için ölebilenlerin hikayesini okuyun ve dönüp bugüne bakın...

1- "Çalçene rektörler ve dekanlara,

Bu bir af dilekçesidir ama Sacco ile Vanzetti'nin değil sizin affedilmeniz için, Harvard'ın rektör ve dekanları, sizin...

Harvard Üniversitesi Amerika'nın en ünlü sosyal bilimler ve hukuk fakültesi olan üniversitesidir. Her yıl on bin mezun verir. Bunlar arasında adaleti anlayabilenlerin sayısı beşi onu geçmez; iş, adalet uğruna ölmeye gelirse, bir kişi bile bulamazsınız. O zaman adalet uğruna ölmeyi göze alanlardan öğrenmeyi bilmemiz gerekir.

(...)

Onlara katılmıyorum, Prudhon'u onaylamam, anarşizmin sosyalizmden bir sapma olduğunu düşünürüm. Ama sonuna kadar kavga demeliyiz. Sonuna kadar savaşacağız, mutlaka biz kazanacağız."

Dos Pasos (Harvard mezunu, sosyalist, Amerikalı yazar. Harvard ve Masacusiet (MIT) Üniversitelerinin rektör ve dekanlarından oluşturulmuş düzmece af komisyonuna yazdığı mektuptan alınmıştır. Amerika dışındaki tüm ülkelerin en büyük gazetelerde yayınlanan bu mektubu hiç bir gazete yayınlamaz.)

2- "Sacco-Vanzetti trajedisini insanlığın vicdanında canlı tutmak için herşey yapılmalıdır. Şu anda görevimiz budur. Ben bir bilim adamıyım üstelik sosyalist bir bilim adamı, biliyorum ve inanıyorum biz kazanacağız. Çünkü tarih, çünkü hayat bizden yana."

Albert Einstein

Sermayenin Büyük Saldırı Yılları:

Tam yedi yıl akıl almaz bir hukuk rezaleti olarak süren ve iki insanın, bir kunduracı ve bir işportacının elektrikli sandalyede katledilmesiyle sonuçlanan olay ABD tarihinin sayısız yüzkaralarından birini

oluşturur. Bu konuda yüzlerce kitap yayımlanır.

Sacco ile Vanzetti genç yaşlarda ABD'ye gelmiş iki İtalyan göçmendiler. 1920'de ABD'de doğu tırmandırılan komünist karşıtı "histeri" ortamı içinde adam öldürme suçuyla tutuklandılar.

1. Dünya Savaşı'nın bitmesiyle ortaya çıkan işsizlik, ücretlerin düşüklüğü, büyük sermayenin gittikçe büyümesine karşılık orta katmanların hızla yoksullaşması, ülkede huzursuzluğun büyük ölçüde yaygınlaşmasına yol açmış, 1918'de 1 milyon olan grevdeki işçi sayısı 1919'da 4 milyona yükselmişti. İşçiler grevlerde ekonomik haklar yanında demokratik haklar da talep etmeye, kimi endüstri kollarının millileştirilmesini istemeye başladılar. Gelişen radikal hareketlerin gerçekleştirilmesi için yoğun bir baskı ortamı yaratıldı.

2 Ocak 1920'de 70 kentte aynı anda gerçekleştirilen "baskın"larda 6000'i aşkın ilerici-sosyalist-demokrat tutuklandı. Solcu partilerin hemen bütün binaları basıldı, yöneticileri tutuklandı. Tutuklananlar kentlerin büyük caddelerinden kelepçeli olarak toplu halde geçirildiler. İşkenceler ayyuka çıktı. Basının da yardımıyla tüm ülke bir korku ve dehşet ortamına sokuldu

Üye sayısı 5 milyona yükselen Klu Klux Klan da bu dehşet ortamına payına düşen katkıyı sağlıyor, saldırılarını yoğunlaştırıyordu.

Yoğun baskıya uğrayan gruplardan biri de göçmen işçilerdi. Göçmen işçiler en ağır işlerde en düşük ücretlerle çalıştırılıyorlardı. En son işe alınıp en önce işten atılanlar da -zencilerle birlikte- onlardı. 1920'de madenlerde çalışanların yüzde 44'ünü, demir-çelik işçilerinin yüzde 33'ünü göçmen işçiler oluşturuyordu.

Sacco İle Vanzetti Mahkemesi: Utanç Verici Maskaralık.

Niccolo Sacco ile Barolomeo Vanzetti göçmendiler, üstüne üstlük düzene muhaliftirler. 5 Mayıs 1920 günü tutuklandılar. Üstlerine atılan suç iki maaş mutesmedinin soygun amacıyla öldürülmesiydi.

İki İtalyan'ın yargılanması Masachusets eyaletinin başkenti olan Boston'da utanç verici bir maskaralık biçiminde iki ay sürdü. Sonunda iki göçmen jüri kararıyla suçlu bulunup idama mahkum edildiler.

Sacco ile Vanzetti

**Burjuvazi
katletti içimizden ikimizi
bu iki ölü ölmeyen iki ölümümüzdür
Burjuvazi, kavgaya davet etti bizi
davetleri kabulümüzdür!**

Sayı 123

20

12 Eylül
2004

ölen yiğit askerlerimizi düşünün. Aynı vatanseverlik duygusuyla kararınızı verin" demesi;

Jüri sözcüsünün her sabah mahkeme salonuna girdiğinde bayrağın karşısında saygı duruşunda bulunup asker selamı verdikten sonra yerine geçip oturan fanatik bir polis emeklisi oluşu ve tüm jüri üyelerinin varlıklı kişilerden oluşması;

Karara temel olan iki tanıktan birinin **hapishane kaçağı** olduğunun ve mahkemede **sahte adla tanıklık** yaptığının ortaya çıkması;

Başka bir öldürme suçundan idama mahkum olmuş bir tutuklunun cinayeti kendisinin de aralarında bulunduğu Morelli Çetesi'nin gerçekleştirdiğini yazılı ve imzalı olarak **itiraf etmesi** de işe yaramadı.

Bu aleni hukuksuzlukların herkesçe bilinip görülmesi, ADALETin gerçekleşmesini sağlayamadı. İtirazlar, yargıtay kararları, dilekçeler... Ve iki göçmen yedi yıl ölüm hücresinde yattılar.

Dünya Adalet İçin Ayağa Kalkıyor.

Bu haksız karar hem ABD'de hem başka birçok ülkede büyük tepkiler doğurdu. Davanın yeniden görülmesi için, ya da valinin af yetkisini kullanması için pek çok başvuru yapıldı, dilekçe verildi. Bunları imzalayan yüzbinlerin arasında Anatole France'dan Albert Einstein'a kadar bir

Savcının uzun uzun konuşmasının sonunda jüriye dönüp **"sayın jüri üyeleri, görevinizi yapın. Görevinizi erkekçe yapın. Ey yiğitler, birbirinizi uyun!"** demesi;

Yargıcın jüriye dönüp **"Kararınızı verirken Fransa'da savaş alanlarında**

çok sosyalist, devrimci, demokrat, bilim insanı vardır.

İnfazın gerçekleştirildiği 22-23 Ağustos gecesi New York'ta, Paris'te, Buenos Aires'de, Leipzig'de, Berlin'de, Kopenhag'da, Amsterdam'da, Kahire'de, Sidney'de, Melbourne'da, Belgrad'da, Havana'da, Varşova'da ve daha pek çok kentte büyük mitingler yapıldı. Paris'te ABD Elçiliği'nin önünde toplanan 150.000 kişi, Boston'da ise 250.000 kişi polisle çatıştı, binlerce gözaltı oldu.

Ve yine Nazım seslendi, o gün yaşanan ve yaşanmaya devam eden kopolalara meydan okur gibi...

Yanıyordu kanlarında şavkı İtalya güneşlerinin
koştular temiz esmer alınlarla hayatın sesine,
dövüştüler yanında dövüşen kardeşlerinin.
Yeni dünyada düştüler eski zulmün pençesine!
Yedi yıl ölümün karşısında gülerек durdular.

Elektrikli iskemleye

kadife bir koltukmuş gibi oturdular.

Yürekleri dört bin volta yedi dakika dayandı.

Yandı yürekleri

yedi dakika yandı!..

kurban gittiler bir cinayete,

kurban gittiler dolarların emrindeki adalete!

Hayatlarında olmadılarsa da kitlelerin rehberi,

ölümleriyle şaha kaldırdı kitleleri

bu iki ihtilal neferi!..

Onyıllar Sonra İtiraf Edilen Hukuksuzluk Gerçeği.

Ve şimdi 1977'ye gelelim. Cinayetin ellinci yıldönümü... Alman Der Spiegel Dergisi'nin 31. sayısında şu haber yer aldı:

"... Geçtiğimiz Salı günü Sacco ve Vanzetti'nin itibarları iade edildi. Massachusetts Valisi Michael Dukakis, incelemeler sonucunda iki göçmenin yanlış bir kararın kurbanı olduklarının anlaşıldığını açıkladı. Sacco ile Vanzetti 1921'de cinayet ve soygun suçlamasıyla kuşkuyla bir biçimde cezalandırılmışlardı. Vali, yeni incelemeler sonucunda, 'yargıcın ve savcının göçmenlere ve düzen karşıtlarına karşı taraflı davrandığının ve yargılamanın bir politik histeri atmosferi içinde yürütüldüğünün' anlaşıldığını belirtti."

Evet dünyanın bir çok başkentinde yüzbinlerce insan sokaklarda yürüdü, protesto etti bu haksızlığı. Ne değişti, hiçbir şey değişmedi işte astırları onları diye de düşünebiliriz. Ama buna da cevap verir Vanzetti.

Vanzetti yargıçlara yazdığı son sözlerinde çok kararlıydı. 7 yıl önceki ve 7 yıl sonraki Vanzetti işte:

"Yargıçlara Son Sözüm"

Bunlar gelmese başıma, siz çıkmasaydınız karşıma ona buna dert anlatacağım diye köşe-başlarında harcar giderdim ömrümü, silik, belirsiz, yenilmiş titretir giderdim kuyruğu.

Ama şimdi öyle mi ya!

Bizim başarımız bu ölüm, bizim zaferimiz bu.

Dünyada aklımıza gelmezdi böyle yararlı olacağımız, insanlık için, adalet için hürlük için eskaza gördüğümüz bu hizmeti bir kere değil, on kere yaşasak yapamazdık.

Dediklerimiz, hayatımız, çektiklerimiz hiç kalır bunun yanında, hiç kalır yanında idamımız, bir kunduracıyla bir işportacı parçasının idamı.

Yaşayacağımız o son anı elimizden alamazsınız ya! O bizim işte, o bizim zaferimiz.

Artık göçüp gidebilirsin Bartolomeo Vanzetti, işini başardın! İyi savaşın ve yarışı başarıyla bitirdin! Ne sana kara çalanların gazabından kork, ne de cellattan. Onlar sana zarar veremezler, çünkü sen yaşamının amaçlarını gerçekleştirdin."

Ve yine Nazım seslenir tıpkı bugün gibi, o gün yaşananlar ve yaşanmaya devam eden komplo-lara meydan okur gibi... Mücadele çok uzun so-luklu, SONUNA KADAR KAVGA edeceğiz.

"Sonuna Kadar Kavga

Burjuvazi

katletti içimizden ikimizi

bu iki ölü ölmeyen iki ölümümüzdür

Burjuvazi, kavgaya davet etti bizi

davetleri kabulümüzdür!

Biz nasıl bilirsek hep bir ağızdan gülmesini,

Biliriz öylece yaşamasını, ölmesini

hepimiz-birimiz birimiz-hepimiz için"

Sacco ile Vanzetti'den (1927-Moskova)

Susmak, Beklemek, Umursamamak, Vicdanınızı ve Ruhunuzu Öldürür; Kendinizin Katili Olmayın. 82 insan tutuklandı bir gecede!

Bu ülkede 82 kişi bir gecede terörist ilan edildi. Ve altı aydır sorgusuz sualsiz tutuklular.

Altı aydır F tipi hapisanelerde tecritteler.

Altı aydır tek bir kelime SAVUNMA yapamadılar. Altı aydır yargıç, savcı görmediler.

Altı aydır aynı davadan yağılanan aradaşları ile savunma için bir araya gelemeden tecritte yaşıyorlar. Kendilerini savunma hakkından bile

yoksunlar.

TAM ALT AYDIR sorgusuz sualsiz hapisteler, tecritteler.

Onlar sosyalistler. Sadece bu kimlikleri nedeni ile bu komp-lunun kurbanıdır-lar.

Bir gecede dün-yanın beş ayrı ülke-sinde aynı anda ya-pılan baskınlarla derneklerden, dergi bürolarından, evle-rinden gözaltına alın-dılar.

Belki bir ömür ge-çirecekler F tiplerin-de.

Onların düşünce-lerine katılmayabilir-siniz. Ama 82 insa-nın sahte belgelerle mahkum edilmesine karşı çıkmalısınız.

Bu bir **görevdir sorumluluktur**. Tıpkı Albert Einstein gibi. **"...Sacco-Vanzetti trajedisini insanlığın vicdanında canlı tutmak için herşey yapılmalıdır.."** Biz her şeyi yapmanızı istemiyoru-z, sadece Haklar ve Özgürlükler Cephesi ola-rak yaptığımız iki basın açıklamasını okuyun, in-celeyin, sadece bunu yapın göreceksiniz kom-polunun ayrıntılarını. Okumanız gereken toplam 75 sayfa yazıdır. Sadece 75 sayfa okuyun ve öğ-renin. Kendiniz için okuyun bu 75 sayfayı.

Böyle bir ülkede, böyle bir dünyada mutlaka bir gün size de gerekli olacak;

direnme gücünüz için

mücadele ruhunuz için

inanç ve güveniniz için

bu 75 sayfayı okuyun. GERÇEKLERİ gö-re-cek-siniz orada.

Bu 82 sosyalist insan inançlarının bedeli ola-rak, belki bir ömür boyu, belki ömürlerinin en az yirmi yılını F tiplerinde tecritte geçirecekler.

Susanlar, sessiz kalanlar ne yapacaklar?

Bu komplonun üzerinden de tıpkı Rosen-bergler gibi elli yıl geçmesini beklemeyin. Beklemek ölümdür. Beklemek, sessiz kalmak, umursamaz kalmak ölümdür. Beklemek vicda-nınızı, ruhunuzu öldürür. Kendinizin katili olma-yın. Sessiz kalarak intihar etmeyin. Kendi yaşa-mınızı savunmak için GERÇEKLERİ ÖĞRENİN.

Bu 82 sosyalist insan inançlarının bedeli olarak, belki bir ömür boyu, belki ömürlerinin en az yirmi yılını F tiplerinde tecritte geçirecekler. Susanlar, sessiz kalanlar ne yapacaklar? Bu komplonun üzerinden de tıpkı Rosenbergler gibi elli yıl geçmesini beklemeyin. Beklemek ölümdür. Beklemek, sessiz kalmak, umursamaz kalmak ölümdür. Beklemek vicdanınızı, ruhunuzu öldürür. Kendinizin katili olmayın. Sessiz kalarak intihar etmeyin. Kendi yaşamınızı savunmak için GERÇEKLERİ ÖĞRENİN.

Çiçek'in 117 Ölümü Yoksayan Yalanlarına İzin Verilmedi

İstanbul Barosu'nun 7-11 Eylül tarihleri arasında düzenlediği "Hukuka Felsefi ve Sosyolojik Bakışlar II" sempozyumunda F tipi hapishaneler protesto edildi ve bizzat sorumlusunun karşısında "Hapishanelerde 117 İnsan Öldü, Duydunuz mu" pankartı açıldı. Bakırköy Bahçelievlerdeki Siyavuşpaşa Çocuk Sitesi içinde yer alan Adalet Bakanlığı Çok Amaçlı Eğitim Merkezi'nde 7 Eylül günü saat 9.30'da yapılan sempozyumun açılışında Adalet Bakanı Cemil Çiçek, İstanbul Barosu Başkanı Av. Kazım Kolcuoğlu ve Hukuk Felsefesi ve Sosyoloji Arşivi Dergisi Yönetmeni Prof. Dr. Hayrettin Ökçesiz yer alıyordu.

Katiller Hukuktan Sözedemez

Cemil Çiçek konuşmasını yaptığı esnada izleyiciler arasında yer alan Gençlik Dernekleri Federasyonu üyesi iki kişi pankart açarak; "Sizin hukuktan bahsetmeye hakkınız yok, siz katilsiniz, tecriti kaldırın, ölümleri durdurun" dediler. "Hapishanelerde 117 İnsan Öldü Duydunuz mu" yazılı "Gençlik Dernekleri Federasyonu" imzalı pankartı açan iki kişiye, Çiçek'in korumaları müdahale etti ve ağızları kapatılarak zorla dışarı çıkartıldılar.

Protestonun ardından şaşkınlığa uğrayan Adalet Bakanı; "Ortada tecrit falan yok, dünya ve Avrupa standartlarına uygun cezaevleri var. Ülkenin ekonomik koşullarına rağmen her bir cezaevi için 20 trilyon lira para harcadık. Dünya standartlarında cezaevleri yaptık. Bunu da görmek gerekli." dedi.

"Bitti" Derken İkinci Pankart

Çiçek, bu konuşmasının ardından ikinci kez protesto edildi. Bugün yalanlara izin yoktu, Çal-

Bu gerçekten kaçış yok!

çene Çiçek'in gerçek yüzünü herkes görecek. Yine izleyiciler arasında yer alan Gençlik Dernekleri Federasyonu üyesi 2 kişi daha pankart açtılar. Federasyon üyelerinden biri, Çiçek'in yalanlarını teşhir ederek, "bu ülkede 117 insan ölmedi diyorsunuz, tecrit yok diyorsunuz, 117 insan öldü. Sorumlusu sizsiniz. Siz geçmiş, kimseyi yargılayamazsınız, tarih sizi yargılayacak..." şeklinde konuştu.

Onlara da müdahale edilerek zorla dışarı çıkartıldılar. Çiçek bu kez de; "Cebir ve şiddet içermeyen her türlü protestoyu anlayışla karşıladığımız bir dönemden geçiyoruz. Birakın insanlar protestolarını dile getsinler. Bunu anlayışla karşılıyorum." dedi.

Adalet Bakanlığı'na bağlı bir kompleks içinde yer alan bu sempozyumda, protesto gösterisi yapılması şaşkınlık yaratırken, Gençlik Dernekleri Federasyonu üyesi 4 kişi Terörle Mücadele Şube Ekipleri tarafından gözaltına alındılar.

Faşizm Kendini Anlatıyor:

"Halkı Aç Bırakıp Cezaevi Yaptık"

Çiçek tecrit gerçeğini gizlemek için olmadık yalan ve demagojilere başvururken, her bir cezaevi için 20 trilyon lira harcamakla övünüyor. Bu ancak büyük bir utanç olabilir.

Sen nasıl bir sistemsin ki, halkı aç bıraktığını bilerek ve itiraf ederek hapishane yapmayı daha elzem görüyorsun? Demek ki, sen halkın isyanından korkuyorsun? Peki sen halka nasıl bir zulüm, nasıl bir sömürü dayatıyorsun ki, ekmekten çok hapishaneye ve daha baskıcı ceza yasalarına ihtiyaç duyuyorsun? En sıradan bir sosyolog gözüyle bakıldığında dahi sorular

Çiçek: "Anlayışla karşılıyorum."

YALANDAN KİM ÖLMÜŞ! Resme bakın; anlayışla karşılanan, düşüncelerini açıklam hakkı tanınan bir insan görebiliyor musunuz? Ağız kapatarak söz hakkı! Gözaltılı demokrasi! Bir de anlayışla karşılamasına yapıldı acaba? Faşistler demagojiye başvurmadan konuşamaz. Eski MHP'li Çiçek bu zihniyetin en bariz örneğidir ve demokratlıklarını bu resim anlatıyor!!!

uzayıp gider.

Çiçek'in bu sözlerinde ifadesini bulan, bu düzenin, AKP iktidarının politikasıdır. Halkı aç bırak, hapishane yap! Tecritin, F tiplerinin neden oligarşi açısından bu denli önemli olduğu ortada. Hapishanelerin dünya, Avrupa şu bu standartlara uygunluğu konusu ise tam bir temcit pilavıdır. 117 ölüm bu temcit pilavını ve standartlar soytarılığını parçalayalı çok oldu. Adalet Bakanlığı'nın bu demagogileri artık burjuva basın yazarlarını dahi ikna etmemektedir.

"Ah Şu AB Süreci Olmasa"

Çiçek'i yeniden okuyun; *"Cebir ve şiddet içermeyen her türlü protestoyu anlayışla karşıladığımız bir dönemden geçiyoruz."* diyor.

Nedir bu dönem? AB süreci!

Yani, bu dönemde, demokrasıcılık oyunun gereği olarak "demokratik tepkiyi normal karşılama" soytarılığı sahneleniyor. Gerçekte böyle bir bilinçleri, kültürleri yoktur. Çiçek'in sözleri 12 Eylül cuntası generallerinden birinin hapishanelerdeki direnişle ilgili olarak, "ah şu insan hakları olmasa bir haftada çözerdik" sözlerinde ifadesini bulan zihniyetle aynı kaynaktan beslenmektedir. Bu kaynak, faşizmdir.

117 Ölüm ve Medya'nın "Güvenlik Zaafı" Arayışı

Başta "68'li Ali Kırca" yönetimindeki aTV olmak üzere, medya "bu nasıl güvenlik" sorusunu sordu. Gazeteciler de sempozyum çıkışında aynı soruyu Çiçek'e sordular.

Ortada bir demokratik eylem var ve bu ülkenin en büyük acılarının yaşadığı bir sorunu, 117 ölümü dile getiriyor bu eylem. Medya ne 117 ölümü görüyor, ne eylemin demokratik bir hak olduğunu teslim ediyor; onun derdi "güvenlik". Tam da oligarşiye göre bir medya! Çiçek'e şu soruyu sormuyor; tecrit yok diyorsunuz, ama 117 insan niye öldü, lütfen demagoji yapmadan, bizleri aptal yerine koymadan bunu açıklayın". Aklıbaşında, sansüre gönüllü ortak olmamış, 117 ölümün kanına eli batmamış bir medyanın bunu sorması gerekmez miydi?

ABDİ İPEKÇİ'DEKİ GERÇEĞİN SESİDİR

Çiçek 117 ölüm gerçeğini gizlemeye çalışırken, Adalet Bakanlığının hemen yanıbaşında, Abdi İpekçi Parkı'nda bir yıldır bu gerçeği haykırmaya devam ediyorlar. Onlardan biri olan Zeynep Yayla ile görüştük.

"Direnişin başından beri buradayım. Burada devletin haksızlığını, çocuklarımızın haksızlığa karşı oldukları için hapishanelere konulduğunu, devletin haksızlığını bildiğini, bunun için de evlatlarımızı katlederek, tecrite atarak yok etmeye çalıştığını anlatıyoruz... Küçük oğlum "107 insan öldü duyduunuz mu?" derken, büyük oğlum ise 1 Nisan hukuksuzluğu ile tutuklandı. Çocuklarım açlık, ölüm, zulüm olmasın diye mücadele ediyorlardı ve terörist ilan edildiler. Eğer bunlara karşı çıkmak teröristlikse ben de teröristim. Ama asıl terörist aç bırakan katledenlerdir.

Şimdi de TTE ve zorla çalıştırma ile zulmü daha da artırıyorlar, ama çocuklarımız kararlılar. Biz de aileler olarak evlatlarımızın yanındayız ve bedel ödemeye hazırız, bunu her zaman gösterdik. Göremeyenler gelip Abdi İpekçi'ye baksınlar. Dediğim gibi biz bedel ödemeye hazırız, ya zulüm edenler bunca acının bedelini ödemeye hazırlar mı?"

'Gençlik Ölümlere Sessiz Kalmayacak'

Eylem üzerine bir açıklama yapan Gençlik Dernekleri Federasyonu, gözaltına alınan arkadaşları Harika

YILMAZ, Ebru BENEK, Gökhan TÜRKER ve Özgür KARAKAYA'nın serbest bırakılmasını istedi ve şöyle dedi:

"Bu ülkenin gençlerinin F tiplerindeki ölümlere sessiz kalmayacağını görün.

Tam 4 yıldır tecrit politikasına karşı süren ölüm oruçlarını yok sayan, sansürleyerek ölümleri kanıksatmaya çalışan iktidarın Adalet Bakanı Cemil Çiçek bu ülkenin gerçeklerinden kaçamayacağını anlamış olmalı. Tecrit devam ettikçe, F tiplerinden cenazeler çıkmaya devam ettikçe, Tecritin ve F tiplerinin sorumlulukları cezalandırılmadan F tiplerinin ve ölüm oruçlarının gündemden düşmesini kimse beklemesin.

Çünkü; F tipleri ve tecrit sadece hapishanelerdeki tutuksaklara değil.

F tipleri ve tecrit; bu ülkenin işçilerine

F tipleri ve tecrit; bu ülkenin gençliğine

F tipleri ve tecrit; bu ülkenin memuruna

F tipleri ve tecrit; bu ülkenin köylüsüne

Yani üreten, emek veren, düşünen tüm insanlara yönelik bir saldırdır. İşte bu yüzden direnmek en meşru hakkımızdır. Bu meşru hakkımızı kullanmaya devam edeceğiz. Hapishanelerde insanların ölümüne sessiz kalmayacağız."

HÜCRELERDEN

emperyalizmin
ve oligarşinin
hücrelerine
karşı direnişte

4. yıl

**Alın
kızıl bantlıların
yürüyüşü sürüyor;**

**Ölüm Orucundaki
Tutsaklar:**

DHKP/C Davası Tutsakları

Sevgi ERDOĞAN

Ölüm Orucu Ekibi

Fehim Horasan

Vedat Çelik

M. Kemal Eren

M. İnan Işık

H. Sergül Albayrak

TKEP/L Davası'ndan

Remzi Aydın

Bütün Kaynaklar Devrimci Mücadeleyi Yocketmek İçin

Cemil Çiçek: "Ülkenin ekonomik koşullarına rağmen her bir cezaevi için 20 trilyon lira para harcadık."

İstanbul Barosu'nun 7-11 Eylül tarihleri arasında düzenlediği "Hukuka Felsefi ve Sosyolojik Bakışlar II" sempozyumunda konuşan Cemil Çiçek'in bu sözleri, bir politikanın, halka karşı örgütlenmeyi her şeyin üzerinde tutan devlet gerçeğinin ifadesidir.

Halkın açlığı ve yoksulluğu resmi istatistiklerde dahi korkunç boyutlarda iken yapılan bu harcama üzerine herkes düşünmeli; "NE-DEN?" ve "HANGİ SONUCU ALABİLDİNİZ?"

"Neden"i çok açıktır; her şey devrimci mücadelenin engellenmesi, halkın açlığa, sömürüye ve zulme karşı örgütlenmesinin yok edilmesidir. "Halkın açlığı bizi ilgilendirmez, iktidarımızı korumamız, sömürü düzenimizi sürdürmemiz için devrimcileri yok etmeli, susturmaliyiz" denilmektedir. F tipleri de bunun için yapıldı. Tecrit politikası bunun için uygulanıyor. Tecritin Türkiye devrimci hareketi için neden bu denli önemli olduğunu, direnişin neden tarihsel olduğunu anlamayanlar, Çiçek'i dinlemeye devam etsinler. Düzen neyi hedeflediğini çok çeşitli biçimlerde anlatmaya devam ediyor.

Müşde verir gibi, sanki iyilik yapıyormuş gibi ifade edilen bu gerçeğe, sadece hapishane yapmakla sınırlı değildir. Herkes bilir ki, MİT, Polis, JİTEM, Ordu yani, halka karşı örgütlenmiş bütün kurumlar, devlet bütçesinden en büyük payı alırlar. Bütün olanaklar, sınırsız yetki önlerine serilir. Devrimci mücadelenin engellenmesi için hiçbir masraftan kaçınılmaz.

Ve bu politika onyıllardır uygulanır. Bugün aynı sözleri söylemek, onlarca hapishane yapmak durumunda kalınıyorsa, o zaman mutlak bir başarısızlık sözkonusudur. Buna rağmen faşizm daha fazla baskı, katliam, işkence ve hapishaneden vazgeçmez. Yine başaramazlar. En vahşi katliamlarla, tarihin gördüğü en koyu sansürle, düzenin tüm güçlerini arkalarına aldıkları kuşatmayla kınılamayan 4 yıllık direnişimiz bunun en açık kanıtıdır.

Sınırsız yetkiyle donatılan, her türlü hukuktan muaf tutulan, istedikleri gibi infaz, kaybetme, işkence, katliam politikalarına başvuran, halkın parası hizmetlerine sunulan bir devletin "güvenlik" örgütünün mevcut yapısından daha da ileri bir yozlaşmayı yaşaması kaçınılmazdır. Susurluk bunun en açık örneğiydi. Ve katliamcılığın yarattığı bu yozlaşma, devrimci mücadelenin kaçınılmazlığının da bir başka gerekçesi haline dönüşmektedir.

Neresinden bakarsanız bakın, katlettikçe, daha fazla hapishane yaptıkça tükenen bir devlet var. Ve biz bu kan deryasının ortasındaki kokuşmuş devleti yıkıp, halkın iktidarını kurmak için mücadele ediyoruz. Büyük direnişimiz bu mücadelenin yenilmezliğinin dünya çapındaki ilanıdır. AKP daha fazla hapishane yapabilir, halkı daha fazla aç bırakabilir, ama bizi yenemezler! Çünkü biz halkız, gücümüzü tarihsel ve siyasal haklılığımızdan alıyoruz, çünkü biz zafere inanıyor ve halkın kurtuluşu için kendimizi çekinmeden feda ediyoruz. İşte bu inanç, bu feda ruhu, bütün hapishane duvarlarından daha güçlüdür ve değil 20 trilyon, devlet bütün servetini ortaya koysa, bu gücü teslim alamaz.

Halk Sofrası'nda 8 Bin Kişi Yağmur Neylesin Bu Coşkuya

İdil Kültür Merkezi'nin düzenlediği "Halk Sofrası Pikniği-2", 5 Eylül günü halkın geniş katılımıyla Kemerburgaz - Fatih Çeşmesi piknik alanında gerçekleşti. İstanbul'un dört bir tarafından, emekçi mahallelerinden kalkan otobüslerin ve özel araçların alana gelmesiyle başlayan piknik, konserler ve çeşitli etkinliklerle akşam saatlerine kadar sürdü. Pikniğe katılan 8000 kişiyi **'HALK SOFRASI PİKNIĞINE HOŞ GELDİNİZ , BİZ BİR DOST SOFRASINDA BİR DE HARMANDALINDA DİZ KIRARIZ'** yazılı pankart karşıladı.

Gecekonduarlarda, okullarda, fabrikalarda, işyerlerinde yokluklarını, acılarını paylaşan halk, sabah kahvaltısı için diz kırıp ekmeklerini paylaştılar ilk olarak. Dergimizin, İdil Kültür Merkezi'nin ve Gençlik Dernekleri Federasyonu'nun açtığı standlara yoğun ilgi gösterilen piknik sabah saatleri sohbetlerle geçerken, programın başlaması ile, konuşmalardaki coşku yerini alkış ve sloganlardaki coşkuya bıraktı.

Sahnede ilk olarak Tokat Almus Cihet Derneği Semah Ekibi, halkın da katılımıyla semah gösterisi yaptı.

Ardından Haklar ve Özgürlükler Cephesi adına bir konuşma yapan Ozan Aydın, 1 Nisan hukuksuzluğunu ve baskıları teşhir etti. Daha sonra yine 1 Nisan Hukuksuzluğunu ve hapishanelerde uygulanan ağır tecrit koşullarını gözler önüne sermek için TAYAD'lı Aileler adına Naime Kara çıktı sahneye. Kara, oğullarının, kızlarının, eşlerinin, yakınlarının hukuksuzca tutuklandıklarını ve bununla da kalmayıp insanlık dışı tecrit koşullarına zorlandıklarını belirtti. Ölüm orucu direnişinden söz eden Kara, ölümlerin son bulmasının hapishane dışındaki destekle, eylemlerle mümkün olabileceğini vurgulayarak, *"eğer tecritle mücadele etmezsek 118. ölümün sorumluluğunu da üstlenmiş olacağız"* dedi.

Naime Kara'nın ardından HHB avukatları adına Behiç Aşçı bir konuşma yaptı ve 1 Nisan dosyasını anlatarak hukuksuzlukları ve çelişkileri gözler önüne serdi. Daha sonra, "Kaldi Dedi ki..." hukuksuzluğu çerçevesinde tutuklanan ve 5 ay tecrit koşullarında yaşayan Yeter Gönül de Gençlik Dernekleri Federasyonu adına bir konuşma yaptı. Halk müziği sanatçısı Leyla'nın türkülerinden sonra İstanbul Gençlik Dernekli Öğrenciler ve Okmeydanı Gençliği'nin ortak düzenlediği Sacco ile Vanzetti, Dreyfus

Davası, Rosenberglar ve 1 Nisan davasını birlikte ele alan bir tiyatro sergilendi. Oyunun son sahnesinde *"Adalet İstiyoruz, Sahte Belgelerle Tutuklananlar Serbest Bırakılsın"* yazılı dövizlerin açılması kitle tarafından yoğun alkışlar ve sloganlarla karşılandı.

Yemek arasının ardından Bilgesu Erenus sahneye çıktı. Erenus, geçen yıl ki Halk Sofrası'na da katıldığını belirtirken, o zaman 1 Nisan'dan tutuklananların da aralarında olduğunu, ancak yaşanan hukuksuzluklar sonucu şu anda tutuklu olduklarını belirtti. Erenus'a kitle hep bir ağızdan eşlik ederken, Armutlu direniş şehidi Şenay Hançoğlu'nun oğlu Erdem ve kızı Pınar için "Karahisar Kalesi" türküsünü söylemesi yoğun alkışlara neden oldu. Ardından sahneye Nurettin Güleç çıktı. Söylediği yiğitlik türküleriyle pikniğe coşku katan Güleç programını halaylarla bitirdi.

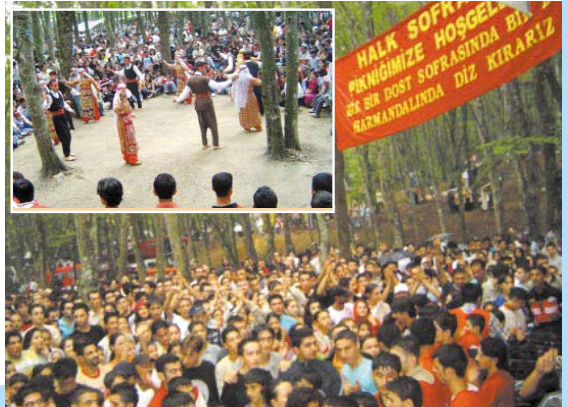
Nurettin Güleç'in ardından sahnenin önünde yapılan mahalleler arası halat çekme yarışmasının finali, bütün kitlenin katılımıyla izlendi. Halat çekme yarışında birinci olan 1 Mayıs Mahallesi takımına ödül olarak Grup Yorum

CD'si verildi. Yağan yağmur coşku-yu hiç eksiltmezken, Kazım Koyuncu'nun sahne almasıyla yağmur altında horon tepildi. Ayrıca Kazım Koyuncu'nun "Divane Aşık Gibi..." türküsünü Salih Sevinel'in anısına söylediğini belirtmesi üzerine kitle büyük bir coşkuyla "Salih Sevinel Ölümsüzdür" sloganını attı. Koyuncu'nun ardından iki kızını ölüm orucunda şehit vermiş olan Ahmet Kulaksız sahneye çıkarak bir konuşma yaptı.

"Zorlu süreçler geçiriyoruz ve daha da zorlu süreçlere doğru ilerliyoruz." diyen Kulaksız, bu dönemde herkese çok büyük görevler düştüğünü ve 117 şehidin kararlılığı ve coşkusuyla her zorluğun aşılabileceğini belirtti.

Ahmet Kulaksız ardından Grup Yorum'u sahneye davet etti. Yorum'un sahneye çıkmasıyla coşkun doruğa tırmandığı piknik alanında binlerce kişi hep bir ağızdan Yorum şarkıları söyledi, halaya durdu. Konser boyu hiç susmayan kitle parça aralarında da sologanlarla 1 Nisan Hukuksuzluğunu protesto etti.

Sık sık **"Yaşasın Ölüm Orucu Direnişimiz, Kahramanlar Ölmez Halk Yenilmez, Yorum Susmaz Susturulamaz, Komplo-ları Boşa Çıkara-cağız"** şeklinde sloganların atıldığı piknik akşam saatlerinde bitti.

Devrimci Bir Merkeze İhtiyacımız Var

Haklar ve Özgürlükler Cephesi, 8 Eylül 2004 tarihli bir açıklamayla tüm devrimci yapılara bir birlik çağrısı yaptı. 58 No'lu bu açıklamayı aşağıda okurlarımızın bilgisine sunuyoruz.

Devrimci Bir Merkeze İhtiyacımız Var

Devrimci hareketler, dünyada ve ülkemizde büyük bir yok etme saldırısıyla karşı karşıyalar. Saldırıyı, 70'li, 80'li yıllardan daha ayırt edici kılan, bu saldırının sadece fiziki darbe vurma amacıyla sınırlı olmayıp, ideolojik bir yok etmenin hedeflenmesidir.

1990'ların başındaki "Sosyalizm öldü" çılgınlıklarını, bugün işgallerle, karşı-devrimci darbelerle, imha ve tasfiye operasyonlarıyla, tecrit politikalarıyla gerçekleştirmeye çalışıyorlar.

Saldırının boyutları ve biçimlenişi üzerinde ayrıntıya girmeyeceğiz. Kısaca belirtmek gerekirse, emperyalizm ve oligarşinin **herkesi düzene hapsedme ve düzen dışında bir alternatif bırakmama** amacı kimse için sır değil. Bu amacın egemen sınıflar dışındaki bazı kesimler tarafından paylaşıldığı da aynı şekilde devrimciler için gayet açıktır.

Devrimcilik, tanımı gereği, düzene **ALTERNATİF** olmaktır. Politikalarıyla, eylemleriyle, sloganlarıyla, varoluşuyla düzene hapsolmaktır.

Ülkemiz devrimcileri, alternatif olma iddiasını sürdürebilmek için bu saldırının önünde güçlü bir barikat örme göreviyle karşı karşıyadırlar. Bu göreve bağlı olarak hepimizin önünde şu soru vardır. Devrimciliği yok etmek isteyen ve hayatın her alanında karşımızda olan bu saldırıya nasıl karşı koyacağız? Bu soruyu cevaplamak için önce kendi durumumuza, Türkiye solunun mevcut durumuna bakmak gerekiyor.

1) Bir yanda "her türlü şiddete, illegal örgütlenmeye karşı" olan, düzenin icazeti altında hareket etmeyi çizgisi haline getirmiş reformist kümelenme var.

Söylemi ne olursa olsun bu anlayışta olan ve bu küme içinde yer alanlar, devrim hedefinden uzak düzen içi bir konumda bulunmayı varoluş koşulu haline getirmişlerdir. Onların bu varoluş biçimi, onlarla yapılacak birlik ve çeşitli biçimlerdeki ittifakların da sınırını çizmektedir.

Mücadele sistem dışına taşıdığı an "**biz yokuz**" diyorlar. Mücadele kendi doğal akışı içinde militanlaştığında yine aynı şekilde "**biz yokuz**" diyorlar.

Düzen içi konum ve kurumlarını, oligarşiye karşı kullanmaktan ziyade, devrimcilere karşı, devrimcileri denetim altına alma, yönlendirme aracı olarak kullanıyor ve devrimcilere de düzen içiliği dayatıyorlar. Reformizm açıkça devrimcileri kullanmak ve devrimcilere hükmetmek istiyor. Bedellerin en büyüğünü devrimciler öderken buna göz yummamalıyız.

Kısacası, reformist kümelenmenin ideolojik anlamda tasfiyeciliği, ilişkilerdeki tepeden inme dayatmacılığı, politika ve eylemdeki düzen içiliği, onların emperyalizmin ve oligarşinin politikalarını bozmayı, devrimci alternatifi büyütmeyi amaçlayan bir birliğin temel taşları arasında olamayacağını da göstermektedir.

2) Türkiye'nin temel sorunu Kürt sorunudur deyip Türkiye Solunu bu politikaya yedeklemek isteyen bir kesim var. Esas olarak Kürt milliyetçi hareketinde somutlanan bu kesim AB, ABD karşısındaki tutumuyla emperyalizme karşı mücadeleyi ve bağımsızlığı gündeminden çıkaran, "**Temel sorun Kürt sorunudur**" deyip onun dışında politika anlamında tek bir cümle kuramayan, demokrasi meselesini yanlış-çarpık kavrayışıyla faşizme karşı genel direniş çizgisinden uzaklaşan bir konumdadır.

Bunlar da aynı diğer reformist kesimler gibi, sol, kendi politikalarının peşine takılmadığı noktada "**biz yokuz**" diyor. Olduğu yerlerde de kerhen, göstermelik olarak yer alıyor. Devrimcilerle birlikteliği değil, farklarını öne çıkarıyor. Bu anlamda devrimci bir merkez ihtiyacına bu kesimle birlikte bir cevap vermek de bugün için mümkün gözüküyor.

3) Bu kesimlere karşın, politik, örgütsel çeşitli yetersizliklerine ve eksikliklerine rağmen, DEVRİM çizgisinde duran, SOSYALİZMİ savunan, düzene tümüyle hapsolmayı reddedip halkların şiddetini, legal-illegal örgütlenmelerinin meşruluğunu savunan bir kesim var ülkemizde. Devrimci bir merkez ihtiyacına da ancak bu kesimler cevap oluşturabilir.

4) Emperyalizmin ve oligarşinin devrimciliği ve devrimci örgütleri fiziki ve ideolojik olarak yoketme saldırısı karşısında bu kesimlerin ortaya koyduğu mücadele, Türkiye devrimci hareketinin mevcut gücünün ve potansiyelinin gerisindedir. Mevcut gücümüzü birleştirecek ve varolan devrimci potansiyeli harekete geçirecek devrimci bir merkeze işte öncelikle bu nedenle ihtiyacımız var.

- Kapitalizmin restorasyonunu reddeden,
- Emperyalizmi ve oligarşiyi hedefleyen,
- Kitlelerle bütünleşmeyi hedefleyen,
- Türkiye’de Kürt sorunu ve demokrasi sorunu devrim meselesidir diyen bir anlayışa ihtiyaç var.
- Emperyalizme ve oligarşiye karşı güç olduğumuzu gösterebilmemiz için,
- Reformizmin dayatmalarına engel olabilmek için,
- Emperyalizme ve faşizme karşı halkların anti-emperyalist, anti-faşist mücadelesini geliştirmek için,
- Avrupa’nın sahte demokrasiciliğini tüm boyutlarıyla ortaya çıkarmak için, böylesi bir devrimci birliğe ihtiyaç var.

Bu birlik, Türkiye’de devrimciler var, radikal, devrimci bir muhalefet var, düzen çözümlerinin dışında çözümleri de savunanlar var dedirtebilmelidir.

Türkiye sınıflar mücadelesinde bu devrimci sese ihtiyaç var.

5) Kendi içinde demokrasiyi işleten, uzlaşmayı esas alan, basitlikten, grupçuluktan uzak davranan bir birliğe ihtiyaç var. Devrimci sorumluluk esas alındığında, Türkiye solu bugüne kadar ki tüm eksikliklerine, olumsuzluklarına rağmen bunu başarabilir.

Bu birlik anti-emperyalist, anti-faşist olmalıdır. Bu birlik, demokratik mücadelede de tüm muhalif güçlere önderlik edebilmelidir.

Kendini düzen yasalarıyla sınırlamaz, meşruluğunu halktan ve haklılıktan alır.

Kurallarına, disiplinine, programına uyan herkese açıktır.

Birlik, açık bir faaliyet sürdürmeli, kendi meşruluğunu ve yasallığını yaratmalıdır. Kendini bir veya birkaç şehirle sınırlamayıp ülke genelinde örgütlenmelidir.

Birlik, üyelerinin ve halkın denetimine açık

olmalı, eleştiri ve özeleştiriye uygulayabilmelidir.

Bu birliğin adı ve formundan daha öncelikli olan, ne yapmak istediğidir.

6) Baştaki iki madde içinde saydığımız kesimleri de dışlamayacağız elbette. Çok çeşitli konularda, çeşitli biçimlerde bu kesimlerle birlikte hareket etme çabalarımız sürecektir. Ama bunun sınırlarını bileceğiz. Bu sınırlar çoktan reformizm tarafından çizilmiştir. NATO Zirvesi’ne karşı mücadelede çizgiler çok daha kalın ortaya çıkmıştır. Bu süreçteki ayrışma, basit pratik bir ayrılık değil, politik ve ideolojiktir. Devrimci bir merkez oluşturulması, aynı zamanda bu ayrışmanın adını koymaktır. Bunun adını koymaktan kaçınmak, hem büyük görev ve sorumluluklarımıza sırt dönmek, hem reformizmden kopmamaktır.

Reformizmin her türü, devrim adına ne varsa, yıkmak isteyecektir. Bunlara bel bağlayanlar, ittifak politikalarında bunları esas alanlar, sürüklenmekten kurtulamaz. Hala reformizme bel bağlayanlar, onlara yakın durmak adına devrimci bir birlikten uzak duranlar, yaşadığımız pratiğe tekrar tekrar bakmalıdır.

7) Dünyada ve ülkemizde saldırılar daha da artacaktır. Bu saldırılara karşı barikat olabilmek, güç olabilmek için birleşmek durumundayız.

Türkiye devrimciliğini düzene yamamak isteyenler, basit grupçuluk yapanlar, reformizme bel bağlayanlar, ve böylece devrimci bir merkezin oluşturulmasının önünde engel olanlar, tarih ve halkımız önünde sorumlu olacaklardır.

Türkiye solunun bu görevi başarabileceğine inancımız vardır. Devrimci bir merkezi yaratma potansiyeline sahip olanlar, 1990’ların başlarından bu yana sosyalizme küfredilen, Marksizm-Leninizmin inkar edildiği bir süreçte, sosyalizmi savunma onuruna sahiptir. Elbette kendi adıma bu yapılaraya yönelik çeşitli eleştirilerimiz de vardır, ama bu eleştirilerimiz devrimci bir merkez oluşturma misyonuna engel değildir.

Tüm devrimci yapıları, emperyalizmin ve işbirlikçi iktidarların devrim ve sosyalizmi yok etme saldırısına karşı güçlü bir barikat oluşturabilmek ve topraklarımızda devrimin ve sosyalizmin sesini daha güçlendirebilmek için; ideolojisi devrimci, pratiğinde militan bir birlik oluşturma misyonunu üstlenmeye çağırıyoruz.

**Haklar ve Özgürlükler
Cephesi**

Solda iddiasızlaşmanın yansımaları (5)

Yasallığa Boyun Eğme

Yasallığa boyun eğme

veya icazetçilik: İddiasızlaşmanın doğrudan sonuçlarından bir diğeri, haklar ve özgürlükler mücadelesinde militanlıktan, radikallikten ve asıl önemlisi meşruluk çizgisinden uzaklaşılmasıdır.

Burada, demokratik mücadele nedir, demokratik kitle örgütü nedir diye uzun uzun ele alacak değiliz. En klasik deyişle “hakların söke söke alınacağı” gibi basit bir gerçek unutulmuş, adında “demokratik” bulunan herşeyin yasallıkla özdeş olduğu gibi bir anlayış geliştirilmiştir. Demokratik mücadele, yasaların izin verdiği sınırlar içindeki mücadeledir; demokratik kitle örgütü, yasal örgüttür ve ancak yasaların izin verdiği biçimlerde hak arar. Kabaca bugünkü görünüm budur. İllgaliteyi savunan ve şu veya bu ölçüde illegal örgütlenmeyi sürdürenler de demokratik alandaki bu çarpıklıktan nasibini almıştır.

Demokratik alanda, yasaların içinde kalarak haklar ve özgürlükler mücadelesi verilemez. Bu sadece devrimci bir anlayış açısından değil, politika-sıyla, varlığıyla tamamen düzen örgütü olan DKÖ’ler için de geçerlidir. Örneğin Türk-İş’e bakın. O bile, defalarca grev yasalarını, gösteri yasalarını çiğnemiş, çiğnemek zorunda kalmıştır. Çünkü bu yasaklara boyun eğildiğinde, taleplerin dile getirilmesi bile mümkün değildir bazen. Cunta sonrasında düzen partisi DYP ve onun lideri Demirel bile, siyasi alandaki varlığını yasakları çiğneyerek ortaya koydu. Faşizmin niteliği gereği böyledir bu. Hiç bir muhalif güç, yasaların sınırları içinde varlık gösteremez, muhalefet kendi meşruluğunu esas alır.

Faşizmin bu niteliğine rağmen, ülkemizdeki duruma bakıldığında, legal sol partilerin, sendikaların, odaların, çeşitli derneklerin her geçen gün yasallık sınırlarının içine çekildiğini görüyoruz. Bu anlayışın halkın mücadelesini gerilettiği, kendi örgütlülüklerini küçülttüğü de açıkça görülmesine rağmen, bu çizgiyle bir hesaplaşma yoktur. Tersine, sivil toplumculuğa kayışla birlikte bu çizgi daha da pekişmektedir. Yüzbinlerce üyesi olan, mil-

Militan mücadele anlayışından uzaklaşma, icazetçiliği geliştirmiştir. Reformizm bunu en kaba haliyle, düzenin izin verdiğini esas alarak yaparken, solun diğer kesimlerinde de icazetçiliğin daha dolaylı biçimleri öne çıkmıştır

yonlarca işçiyi temsil ettiğini söyleyen işçi memur konfederasyonları, çok kolaylıkla polis yasaklarıyla eylem programlarından vazgeçebiliyor, legal sol partiler, kendi meşruluklarını bile savunmaktan aciz, diğer düzen partilerinin kullandıkları hakları kullanma kararlılığı gösteremiyorlar. O kadar ki, basın açıklamalarını parti binalarının kapısı önünde, hatta içinde yapmayı polis zoruyla gelenekselleştirmişlerdir. Binasının içine kadar geriletilen, bunu kabul eden bir siyasi hareketin herhangi bir mevzi kazanması, bir mevzi için sonuna kadar direnmesi mümkün müdür?

Bu apaçık bir gerilemedir, mücadele mevzilerinden çekiliştir. Ve bu çekilişin mücadele ve eylem biçimlerinde farklı anlayışta olmayla ilgisi yoktur. Düpedüz düzenin baskılarına, yasaklarına ve zulmüne karşı diren-meyip geri çekilmektir. ÖDP reformizminin yöneticileri, ölüm orucu sürecinde “ortodoks anlayışla çatıştıklarını” söylüyorlar. Bu, reformizmin kendi durumunu perdelemek için uydurduğu bir “çatışma”dır; bu süreçte çatışılacak bir güç varsa, o oligarşiydi. Ama reformizm oligarşiyle çatışma cesaretini gösteremediği gibi, “ortodoks anlayışla” çatışma cesaretini de gösterememiştir. “Ortodoks” diye nitelidikleriyle ideolojik mücadeleden de kaçmıştır. Ölüm orucu üzerine bol bol spekülasyon yapmış, burjuva medyanın ortaya attığı spekülasyonların üzerine atlayıp onların üzerine yazıp çizmiş ama direniş üzerine gerçek bir ideolojik mücadeleye girmemiştir. Peki reformizm niye böyle bir “çatışma” senaryosu uyduruyor; çünkü kaba gerçek, ÖDP’nin 11 Aralık’ta oligarşinin başlattığı terör karşısında sinip çekilmesi, icazet sınırlarına sığın-

masıdır. “Ortodoks anlayışla çatışma”ya girenin, birincisi yukarıda vurguladığımız gibi ideolojik mücadele yapması, ikincisi de sözkonusu sorunda (F tipleri konusunda) F tiplerine karşı öyle değil, böyle mücadele edilir diyerek kendi tarzında mücadelesini ortaya koyması gerekirdi. ÖDP bunu da yapmamıştır, yapamamıştır.

Devrimciler, demokratik alandaki mücadelede militanlıktan, radikallikten sözettikçe icazetçilik çok çeşitli gerekçeler üretir. Bu tür önerilerle hiç karşılaşmamak için, çeşitli platformlar oluşturulurken devrimcileri dışlamak amacıyla polisin işini üstlenip “tüzel kişilik” dayatması bile yapar. “Bir doktor örgütü, tabii bir öğrenci örgütünden farklı olacaktır”, “tüzel kişilik olmak farklı davranmayı gerektirir”, “bizim farklı bir ağırlığımız” olmalı gibi teoriler yapılır. Hepsı bahanedir. Hak ve özgürlük mücadelesinde, saldırılara karşı taşla, sopayla, barikatla direnen doktor örgütleri de var dünyada. Çatışan, işgallerde en başta olan, hapishanelerde yatan sendika yöneticileri de var. Bu ülkenin esnafları belki de yasallığa en fazla riayet eden kesimlerden birini oluşturur; ama 2001 Nisan’ında Ankara’nın meydanlarında panzerlere karşı çatışan onlardı... Kaçışa gerekçe bulmak kolaydır, ama bulunan gerekçelerin tarih karşısında hükmü yoktur.

Militan mücadele anlayışından uzaklaşma, icazetçiliği geliştirmiştir. Reformizm bunu en kaba haliyle, düzenin izin verdiğini esas alarak yaparken, solun diğer kesimlerinde de icazetçiliğin daha dolaylı biçimleri öne çıkmıştır; bu da düzenin meşru saydığı güçlerin şemsiyesi altına girilerek gerçekleşmektedir. Kah İHD’nin, kah DİSK-KESK-TMMOB-TTB blokunun şemsiyesi altına girilerek meşruluk bunda aranmıştır. Solun önemli bir kesimi onlar olmadığında kendini meşru görmeyen bir ürkeklik içine girmiştir. (Tabii bu durum da ikincil bir sonuç olarak bu DKÖ’lerin kendilerini siyasi hareketlerin üstünde görmesini getirmiş, kendi öncülüklerini, belirleyiciliklerini her ortamda dayatma cesaretini bulmuşlardır.) Sonuçta meşruluk düşüncesinin zayıfladığı yerde, onun yerini icazetçilik dolduracak, icazetçi düşünce ise, militanlıktan, yasadışı olandan, radikal düşünüp davranmaktan uzaklaşacaktır.

“Barış İsteme” Komedi

Dünyanın dört bir yanına dönüp bakın; ne görüyorsunuz? Emperyalizmin, onların desteklediği gerici ve faşist iktidarların baskı, katliam, işkenceleri, işgaller, açlık, yoksulluk, sefalet, içecek su bile bulamayan bir milyara yakın insan, yarıya yakını açlık sınırında olan bir dünya...

Ve birileri durmadan bağırıyor; barış... barış... barış...

Sonra dönüp **Türkiye’ye bakın; ne görüyorsunuz?** Hapishanelerinde dizi dizi çıkan tabutlar, dağlarında başı kesilmiş insanlar, meydanlarında coplananlar, hukuk devletiyiz yalanları arasında sahte belgelerle tutuklananlar, gırtlığa dayanan yoksulluk, sefalet ve kimliği inkar edilen Kürt halkı...

Ve birileri durmadan bağırıyor; barış... barış... barış... Silahlar sussun, barış olsun... barış... barış... barış...

Emperyalizm diyor ki, “*ne den anlamıyorsunuz, devrimci, muhalif herkesi yok edeceğiz, susturacağız*”. Bunu ilan etmekle kalmıyor, pratiğe de geçiriyor. Barışçı hala anlamıyor; “o zaman böyle bir dünyada halkların emperyalizme karşı direnmekten ve emperyalizm yok olana kadar savaşmaktan başka yolu yoktur” diyemiyor; ille de barış.. barış... barış diye bağırıyor. Latin Amerika örneklerinden bilinir, bir dönem barıştan söz eden kimisi din adamı, kimisi aydın insanlar, gerçeği gördükleri noktada gerilla savaşının en yiğit komutanları olmuşlardır. Ama bu ülkenin barışçısı diyor ki, “silahlar çözüm değil, ille de barış... barış... barış...”

Barış; elbette soylu bir kavram. Ama, neyin barışı, kimden istendiği belirsiz hale gelince, tam bir komediye dönüşüyor. Biri zulmünü sürdürmek, ötekisi

bu zulmü tümenden ortadan kaldırmak için savaşan iki gücün arasına girip, beyaz bayrakları sallıyor, güvercinler, balonlar uçuruyor ve durmadan bağırıyor; barış da barış...

Bugün ülkemizde tam da böyle bir komedi yaşanıyor. Birilerinin kanı dökülüyor, ötekisi barıştan söz ediyor.

Oligarşi Kürdü inkar ve imhaya her fırsatta kararlılık sergiliyor, Kürt milliyetçiliği “barış” diyor. Ve şu açık ki, “bir elde silah bir elde barış” politika değildir. Oligarşi barıştan sadece teslimiyeti anlar. **Bana biat edersen barış olur** diyen sadece oligarşi değil elbette, kimilerinin “barış için devreye girmeye” çağırdığı Avrupası, Amerikası ile emperyalizm de aynısını kafalara vurarak anlatıyor.

Emperyalistler ve oligarşi, sistemlerine muhalif herkesi açıkça hedef ilan ederken, “barış da barış” komedisini sürdürmenin o zaman bir tek anlamı kalır; **biz direnmeyeceğiz, başkaları da direnmesin.**

Barıştan söz edenler, kimden, ne barışını istediklerini, nasıl mümkün olacağını açıklasalar da, herkes öğrense. Mesela, sınıflar gerçeği ve burjuvazi ile proletaryanın uzlaşmazlığı bir gecede yok mu olacak? Örneğin emperyalizm ile halkların çatışması her yanda en keskin biçimde cereyan ederken, kapitalizm varoldukça sömürü ve açlığın bitmeyeceği en basit bilimsel gerçekken, bu nasıl bir barış olacak acaba? Kapitalistler sömürmekten, emperyalistler işgallerden, faşizm iktidarını zulüm üzerine kurmaktan vaz mı geçecek?

Denilebilir ki, biz “barış istiyoruz” sloganını, propaganda ve teşhir için kullanıyoruz. Peki pratikte, bilinçte ne sonuç yaratıyor bu muhteşem politika?!!

Halkın direnme gücünü zayıflatan, eylem anlayışından düşünceye kadar uzlaşmacı, “ne ondanız, ne bundan” gibi apolitik bir tavrı besleyen, ezenlerle uzlaşılabilceği yanılgısını yaratan, sistemi tümenden değiştirme amacından alıkoyan bir sonuç.

“Barışçılık” komedisini en iyi oynayanların başında gelen İHD’nin devrimci eylemleri, halkların meşru şiddetini kınmaya kadar pratiği bu konuda en somut cevaptır.

Çarpık barışçılık, nasıl bir eylem anlayışı doğuruyor, geçtiğimiz günlerde son örneği yaşandı. **Diyarbakır Gençlik Platformu**’ndan bir grup genç, Garbar Dağı’ndaki çatışmaları durdurmak için “canlı kalkan” olarak yola çıktılar. Faşizm tahammül edemedi ve gençlerimizi tutukladı. Peki ‘canlı kalkanların’ çatışmanın ortasındaki konumlanışı neydi? Çatışan iki gücün, gerilla ile oligarşinin ordusunun arasına girmel! Maksat, oligarşinin katliamlarını engellemek, en azından teşhirse, bunun başka yolları pekala bulunabilir. Ama barışçılığın özü ‘arada’ olmaktır. Eylem tarzını da buna göre belirler. Bu eylemi yapanların, “hayır biz arada değiliz” demesinin hiçbir önemi kalmaz, eylem tarzını belirleyen, sola muşallat edilen barışçılıktır.

Bu arada sözünü ettiğimiz eylemde Kürt milliyetçiliğinin yer alması, (kendi kitlesinin de artık kafasını karıştıran) barış politikası çerçevesinde anlaşılabilir. Ancak ESP temsilcisi hangi bakış açısıyla oradaydı? O, kiminle barışmak istiyordu? Silahların susması ESP için ne anlam taşımaktadır?

Devrimciler emperyalizmle, faşist düzenle barışmayacaklar. Bilime, tarihe hakaret edercesine, emperyalizmin ve oligarşik düzenin varlığı koşullarında kavgada silahlarını, direniş mevzilerini terk etmeyecekler.

“Yurttaş” Sömürge Valisi Verheugen’in Teftiş Raporu:

“Kritik eşik aşıldı... Gelişmeler nefes kesici”

**AB’nin gündeminde aklıktan
nefesi kesilenler yok, F tiplerinde
katledilenler, infazlar, kayıplar,
faili meçhuller, köyleri yakılanlar,
işkenceler, sahte belgelerle
tutuklananlar yok...**

AB Komisyonu Genişlemeden Sorumlu üyesi Gunter Verheugen, “son” teftiş için geçen hafta ülkemizdeydi. Bu kez teftişin ana karargahı Diyarbakır’dı.

Verheugen yaptığı ilk açıklamada, gelişinin nasıl bir planın parçası olduğunu da ortaya koydu: “Yeni düzenlemeye gerek yok, ilerleme bizi tatmin etti. Kritik eşiği geçtiniz... Gelişmeler nefes kesici.”

Türkiye artık demokratikleşmiş, “Kopenhag Kriterleri”nin gereğini yerine getirmişti!

Verheugen, Avrupa ikiyüzlülüğünün gereği olarak insan hakları örgütleri ile de bir toplantı yaptı ve toplantıda işkencenin “sistemati olarak sürdürdüğünü” dile getiren TİHV başkanı Yavuz Önen’e itiraz ederek, şöyle dedi: “Türkiye olumlu yönde adımlar atıyor... İşkence vakalarında azalma var. İşkence sistematik değil, bireysel. Türkiye’de iyileşme var.”

AKP hükümetinin İçişleri Bakanı ya da Emniyet sözcüsü Ramazan Er konuşsa, onlar da böyle söylediler. Peki Verheugen’in, rakamlara, gerçeklere rağmen bu kadar canhıraş faşist devletin avukatlığına soyunmasını nasıl yorumlamak gerekir? Ya da şöyle soralım: AB hayranları bu sözlerden, yaklaşımdan ne anlıyor?

Ve... Verheugen’i tekzip eden bir dava; İşkencecilere yine zaman aşımı

Verheugen bu masalları anlatırken Türkiye gerçeği hükmünü sürdürüyordu. Limter-İş Sendikası uzmanı Süleyman Yeter’in işkencede katledilmesi davasında Yargıtay, işkencecilere verilen cezaları yetersiz bularak davayı bozmuş, dosya yeniden İstanbul Adliyesi’ne gönderilmişti. İstanbul’da “yeniden duruşma” için öyle bir tarih verildi ki (1 Kasım 2004), o tarihte dava zaman aşımı süresini doldurmuş olacak!

İşkencecilerin korunmaya çalışıldığı bir ülkede işkence münferit mi, sistematik mi diye tartışmak bile abes. Ama “AB’ye uyum” oyununda tüm sorunlar böyle ele alınıyor. Bir kaç göstermelik yasa çıkarılmışsa, tamam.

AB’yle ilgili bir çok yazımızda tekrar tekrar vurgulamışızdır; sorun sadece Türkiye oligarşisinin AB’yi kandırmaya çalışması değildir; AB de kanmaya dünden hazırdır. Verheugen, işte bunu kanıtladı bu gelişinde.

Diyarbakır caddelerinde Verheugen afişleri

Verheugen’in Diyarbakır gezisinin en ilginç yanlarından biri de Diyarbakır caddelerinde “Yurttaş Verheugen” billboardlarıyla karşılaşılması oldu. Diyarbakır Belediyesi tarafından asılan büyük afişlerde “Yurttaş Verheugen Büyük Avrupa’ya hoşgeldin” yazıyordu.

O Avrupa ki, daha kısa süre önce Kürt halkının haklı ve meşru taleplerini savunan bir örgütü “terör örgütleri listesi”ne almıştı. O Avrupa ki, Kürt halkına, göstermelik hak kırıntılarını gösterip bunlarla yetinmesini dayatıyordu. Normal olan, Kürt halkının Verheugen’i protestolarla karşılaması, hesap sormasıydı. Ama onun yerine Sömürge Valisi “yurttaş” yapıldı... Avrupa’nın Öcalan’a karşı komploda yeralmasından, halen sürdürülen katliamlara onay vermesine kadar tüm yaşananlara rağmen, AB’ye yaslanarak politika yapma anlayışında bir değişiklik olmadığı görüldü.

Devrimcilerin “sol AB’cilikle” kavgası işte bu nedenledir. Bu anlayış halkın ulusal davasına sahip çıkabilir mi? Emperyalizme dayanan bir solculuk, yurtseverlik olabilir mi?

Oligarşi ve emperyalizm sınıf bilincine sahip. Ne istediklerini biliyorlar. Verheugen’in Zana’ya “PKK içindeki muhaliflerle ilgili ne düşündüğünü” sorması bile tek başına çok şey anlatıyor. Emperyalizm zorla, komplolarla böl-parçala siyasetinin ve tasfiyeciliğin ustasıdır. Ona bu kapıyı açık bırakanlar, nasıl Kürt halkının çıkarlarını savunabilirler?

“AB’yi en çok isteyen Kürtler”, en büyük hayal kırıklığını yaşayacak!

Verheugen, gezisinin sonunda yaptığı açıklamalardan birinde şöyle diyordu: “İnsanların çok bü-

yük umutlarının ve beklentilerinin olduğunu gördüm. Biraz da bu korkuttu beni. Çünkü bu kadar büyük umutları ve beklentileri karşılayıp karşılayamayacağı-mızdan emin değilim...”

Bu sözler, AB üzerine bu ülkede oligarşinin, “sol” ay-dınların, Kürt milliyetçiliğinin yarattıkları beklentilerin nasıl bir aldatmaca olduğunun tescilidir.

Evet, oligarşiden Kürt milliyetçiliğine kadar bir çok kesim, AB konusunda halkımızda çok büyük beklentiler yaratmıştır. AB gerçeklerini bildikleri halde, halkımızı al-datmış, oyalamış, halkın demokrasi özlemini mücadele yerine AB'ye kanalize etmişlerdir.

“AB'yi en çok isteyen Kürtler” sözünü övünerek söy-leyen, “AB çerçevesi Kürt sorununu çözer” diyen Kürt milliyetçiliği, bu aldatmacanın bir parçasıdır. Verheugen Diyarbakır'da AB'ye ilişkin böylesi büyük beklentilerle karşılaşmışsa, bunun baş sorumlularından biri Kürt mil-liyetçiliğidir.

AB'ciler, 'AB Üyeliği'nin eksiksiz bir sömürgecilik olduğunu hala kabul etmeyecek misiniz?

Sorus Vakfı'nın finansmanıya Türkiye'nin AB'ye üyeliği konusunda “Akil Adamlar” a bir rapor hazırlattı-rıldı. Bu raporda, emperyalistlerin “Türkiye'yi niye AB üyesi yapması gerektiği” çok açık bir şekilde anlatılıyor:

Finlandiya eski Cumhurbaşkanı, Fransa eski Başba-kanı ve eski AB paralementerlerinin bulunduğu bu ko-misyonun raporunda, aynı Verheugen gibi Türkiye'de “sessiz devrim” gerçekleştiği belirtildikten sonra Türki-ye'nin AB'ye alınması şu gerekçelerle savunuluyor:

- 1- Türkiye'nin jeopolitik konumu AB'nin Kafkaslar ve Orta Asya'ya açılımını sağlar.
- 2- İslam ve demokrasinin bağdaşabileceğini ortaya koyar.
- 3- AB'nin yabancı işçi ihtiyacı artıyor. Türk nüfusu bu ihtiyacı karşılamada yardımca olabilir.
- 4- Türkiye ile AB'nin dış politika gücü artar.
- 5- Türkiye'nin askeri yetenekleri ve üs potansiyeli Avrupa için kullanılabilir.
- 6- 70 milyon nüfusuyla, AB ülkeleri için iyi bir pazar olur.

30 yıl önce devrimcilerin “Avrupa ortak, Türkiye pa-zar” sözleri hala geçerliliğini koruyor. Çünkü Avrupa em-peryalizmi, yine emperyalizmin tüm karakteristik özel-liklerini taşıyor. Bunun dışında söylenen her şey, aldat-macadır, emperyalizmden yana, halka karşı olmaktadır.

“Cumhuriyet Gazetesi Yazı İşleri Müdürlüğü'ne Ve Halkımıza”

Burjuva medyada polis, MİT talimatıyla yazdırılan psikolojik savaş haberleri hiç ek-sik olmuyor. 3 Eylül 2004 tarihli Cumhuri-yet Gazetesi'nde Ecevit Kılıç imzasıyla ya-yınlanan “Mafya Bütçeyle Yarışıyor” haberi de bu türden bir “haber”di.

“Haber”de, Türkiye'den Avrupa'ya gön-derilen uyuşturucunun Avrupa'daki dağıtı-mının “mafya ailelerinin üyeleri ile terör ör-gütleri DHKP-C ve PKK/KONGRA GEL tara-fından yapıldığı” ileri sürülüyordu.

Cephe tarafından 4 Eylül'de yapılan 341 Nolu açıklamada konuya ilişkin şunlar be-lirtildi: “Bu konuda Cumhuriyet Gazete-si'nin elinde bir bilgi, belge varsa, yazdıklar-ını kanıtlayacak tek bir veri varsa, bunları Türkiye ve dünya halklarına açıklamalıdır.

Ama böyle bir bilgi ve belge yayınlama-zlar. **ÇÜNKÜ YOKTUR!**

Devlet ve onun polisi, devrimcilere karşı psikolojik savaş sürdürüyor. Bu iğrenç sa-vaşta devrimcilere karşı her türlü yalan, if-tira, karalamaya başvuruluyor.

Cumhuriyet'in Ecevit Kılıç adlı muhabiri de bu savaşta polisin devrimcilere karşı kullandığı tetikçi rolünü üstleniyor. Cumhu-riyet Gazetesi, polisin psikolojik savaşının yalanları için bir kürsü mü?

Tekrar ediyoruz. Gerçekten gazetecilik adına bu haberler yayınlanıyorsa, ellerinde belge, bilgi varsa açıklamalıdır. Ellerinde hiç bir kanıt olmadan, bilerek bu haberleri yapıyorsa, Cumhuriyet Gazetesi psikolojik savaşa hizmet ediyor demektir. Ecevit Kılıç adlı ‘muhabir’ de muhabir değil, provoka-tördür.”

Bu açıklamanın sonunda ise, Zaman Gazetesi'nde yayınlanan “Halkevleri örgüt yuvası” içerikli haberlere ilişkin bir açıklama yeraldı: “Bu haberlerde örgütümüzün de adı kullanılmış, çeşitli bağlantılar uydu-rulmuştur. Zaman Gazetesi'nin sözkonusu haberlerinin gerçekte bir ilgisi yoktur. Tü-müyle polis uydurmasıdır ve Halkevlerini ‘kriminalize’ etmeye yönelik psikolojik sa-vaş haberleridir. Sözkonusu haberler, ‘te-rör’, ‘yasadışı örgüt’ demagogileriyle de-mokratik kurumlara karşı sürdürülen tasfi-ye operasyonunun bir parçasıdır.”

Türkmenler de işgalcinin hedefi

Necef'te Sadr milislerinin direnişini kıramayan işgalciler, katliam saldırısını Sadr şehrine kaydirdi. Sık sık bombaladığı kente sadece 7 Eylül'de gerçekleştirilen havadan bombalamalar sonucunda 50'den fazla Iraklı katledildi. Onlarca ölüsünü omuzlarına alarak Bağdat sokaklarını inleyen onbinlerce kişi, işgalcilerin katliamlardan sonuç alamayacağını da açık kanıttı.

Her katliamda işgalcinin açmazı derinleşirken, ABD'nin sadece Sünnilerle, Sadr milisleri ile çatıştığını düşünenlerin yanıldığı bir hafta yaşandı. İşgal güçlerinin hedefi bu kez de Türkmenlerdi.

Tel Afer; Türkmen Katliamı Ve İşgalciye Direnen Türkmenler

Yüzde 90'a yakını Türkmenlerden oluşan 500 bin nüfuslu bir Kuzey Irak kenti Tel Afer. İşgalcilerin fiili denetimi bulunmayan kenti kuşatan kukla hükümet güçleri ve ABD askerleri 20'ye yakın Türkmeni katlederken, saldırıların sürdüğü sırada onbinlerce Türkmen Musul'a göç ediyor. Cumhuriyet yazarı Mustafa Balbay'ın kentte yaşayan Türkmenlere dayanarak aktardığı habere göre saldırı şöyle gerçekleşti:

İşgalciler, buldukları işbirlikçiler sayesinde, ülkenin öteki kentlerindeki direnişlere katılan kişilerin evlerini saptıyorlar ve ani operasyonlar düzenliyorlar. Kadınların yere yatırılıp aranmak istenmesi, herkesin silahlarını teslim etmeye zorlanması gibi her kuşatmada yaşanan sahneler

yaşanıyor. Halk bu durumu tepkiyle karşılıyor ve yer yer çatışmalar çıkıyor. Türkmenler kayıp verirken, işgal güçlerinin "kayıbı daha fazla ama, gizliyorlar." Kentte kadınlar ve çocukların çevre köylere taşınması kararı alınıyor. Sayıları 60 bini bulan Türkmen direnişçiler ise, işgalcilere karşı çıkıyorlar.

Türkmenlerin işgali reddetmesi, işbirlikçi Türkiye oligarşisinin denetimini de reddetmesi demektir. Bilindiği gibi, Türkiye bölge politikasında Türkmenleri kullanmaya çalışıyor ancak azınlık bir kesimi temsil eden Türkmen Cephesi dışında oligarşinin piyonu olmayı reddediyor Türkmenler. Tel Afer'de yaşayan Türkmenler de bu gerçeği daha açık bir şekilde ilan ettiler.

Peki, Türkmen katliamı karşısında AKP iktidarı ne yaptı? Ne yapabilir ki! Sadece izledi. Zira, onlar işgale direnen Türkmen değil, piyonları olacak Türkmen isterler ve direnenlerin ezilmesinden yanadırlar.

Irak Satılık Ülke!

Amerika Irak'ta sadece petrolü yağmalamıyor, ülkenin bütün kaynakları, zenginlikleri emperyalist tekellerin talanına açılıyor. Bakın Irak nasıl "imar ediliyor";

"Petrol dışında Irak devletine ait tüm varlıklar, işletmeler ve hizmetler hızla yabancılara satılacak. Telekomünikasyondan hastanelere, sanayi tesislerinden okullara, santrallardan kentlerin su

Sayı 123

32

12 Eylül
2004

Haklar ve Özgürlükler Cephesi'nden Çağrı Şoförler ve Her Meslekten Emekçiler! Irak'a Gitmeyin!

2 Eylül'de Irak'ta rehin alınan üç Türkiyeli şoförün daha öldürüldüğü haberi geldi.

Bu ölümleri durdurmak, ne AKP hükümetinin ne de Irak'lı direnişçilerin elindedir. Bu ölümleri durdurmak için, **tüm şoförler ve her meslekten Türkiye halkı**, Irak'ta işbirlikçilerin hizmetinde çalışmaktan vazgeçmelidir.

Irak işgal altında. Irak halkının toprağı işgal edilmiş. İrzı, namusu

çiğnenmiş. Yaşlısı çocuğu katlediliyor. Bağımsızlığı, topraklarındaki petrolü, işi, aşı elinden alınmış.

Ve Irak halkı işte bunlara karşı haklı olarak direniyor.

Irak'ta her türlü siyasi, ekonomik faaliyet, işgalcilere yardım demektir. "Ticaret" adına, işgal birliklerine, kukla hükümete sağlanan her türlü lojistik destek, işgalciyle işbirliği anlamına gelir. Bu anlamda Irak'taki her türlü işbirlikçi ekonomik faaliyet Irak halkına karşı **düşmanca** bir faali-

yettir. İşgal edilen bir ülkenin yurtseverlerini anlamak gerek. Amerikan işgaline karşı direnenler, işgal kuvvetlerine hizmet edenleri defalarca uyardılar. Bu uyarılar dikkate alınmak durumundadır.

Dünyanın her yerinde ve her dönem, işgale karşı ulusal savaş, işbirlikçilere karşı savaşla birlikte yürütülmüştür. Bu bizim 1920'lerdeki ulusal kurtuluş savaşımızda da böyle olmuştur. Irak halkı da farklı bir şey yapmıyor.

Şoför, işçi, mühendis, teknisyen her meslekten halkımız; AKP'nin derdi siz değilsiniz. "Ekmeğimizi" diye sizi kullanıyorlar. Sizin işsizliğinizi, yoksulluğunuzu kullanıp sizi işbirlikçiliğe yoluyorlar.

Irak'tan tabutlar geliyor, Baş-

şebekelerine kadar uzanan ucu açık bir listedeki 'kelepir mallar'ı satın alan şirketler, istedikleri fiyatları uygulayacak, kârlarını kısıtsız dışarıya transfer edebilecekler; bir yıllık vergi muafiyetinden sonra da vergi oranları yüzde 15'i aşmayacak." (Aktaran İlhan Selçuk, 4 Eylül cumhuriyet)

Bu arada yağmalanan Irak'a o meşhur batı demokrasisi de bir türlü gelemiyor. Katliamlar, işkenceler sürerken, tüm bu gerçekleri dünyaya yansıtan TV'lerin başında yer alan El Cezire TV'nin Bağdat bürosu, bir aylık kapatmanın ardından bu kez süresiz olarak kapatıldı. Ya bizim istediğimiz yayınları yaparsın ya da sustururuz! Batı demokrasisi bu!

İşgalcilere Saldırılar

Amerika'nın işgali yerleştirme umuduyla kurmaya başladığı Irak Ordu ve polis güçlerinde firar oranları yüzde 80'leri bulurken, kukla "güvenlik güçleri" de, işgalcilerle birlikte, direnişçilerin hedefi olmaya devam ediyor:

4 Eylül'de Kerkük'te düzenlenen intihar saldırısında 14 polis ve 6 Iraklı öldü. 5 Eylül'de Musul'da 2 kukla hükümet polisi öldürüldü. Aynı gün Bağdat'ın Kuzey'inde Dicyel yakınlarındaki ABD Hava Üssü'ne yönelik bomba yüklü araçla saldırıda bir zırhlı araç infilak olurken, bir yanki yaralandı. Balad'daki ABD Üssü'ne de bombalı saldırı düzenlendi.

6 ve 7 Eylül günlerinde; kukla polis gücü ile ABD askerlerinin Latifiye kasabasında düzenlediği operasyonda 12 polis cezalandırıldı. Bağdat'ta kukla hükümet merkezinin bulunduğu 'Ye-

şil Bölge'ye yoğun havan saldırıları düzenlendi. Bağdat Valisi'ne suikast düzenlendi ve vali şimdilik kurtulurken 2 kişi öldü. Bağdat'ta yakıt tanklerine eskortluk yapan 4 Amerikan askeri cezalandırıldı. Bağdat'ta ABD askeri üssüne düzenlenen saldırıda 2 Coni öldü, 16 kişi yaralandı. Felluce'de ABD konvoyuna düzenlenen pusuda 6 Coni cezalandırıldı, onlarcası yaralandı. 8 Eylül günü Bakuba ve Bağdat'taki saldırılarda bir Coni öldü, bir çok işgal askeri yaralandı. Bu son saldırılarla birlikte, resmi rakamlara göre, ABD'nin kayıpları 1000'i aştı.

Kayıplarını gizleyen işgalcilerin direnişin önder isimlerinden olduğu belirtilen, Saddam'ın yardımcısı İzzet İbrahim el Duri'nin yakalandığı haberi de tam bir fiyaskoya dönüştü. Tikrit'te el Duri'yi yakaladık, onu savunan 70 kişiyi öldürdük" açıklaması gerçek çıkmadı. Meğer yakaladıkları el Duri değil başkasıymış!!!

Amerikancılar bu habere geniş yer verirken, **ÖDP'nin Gazetesi Birgün'ün "Sinek papazı' yakalandı"** şeklinde vermesi, "ÖDP Irak direnişinden niye rahatsız ve bu üslup kimin?" sorusunu sordurttu. Zira, haber doğru olsa dahi, devrimciler bir direnişçinin esir alınmasından ancak üzülür, öfkelenir. Sola, devrimcilere ait olmayan bu nitelendirilmede bir üzüntü olmadığı açık.

Bilindiği gibi ABD, teslim olmayan Baas yöneticilerinin resimlerini iskambil kağıtlarına basarak nasıl bir ahlaka sahip olduğunu göstermişti. Bu yolu daha sonra da İsrail Filistinliler için izlemişti. Anlaşılan ÖDP'nin her türlü şiddete, silahlı direnişe karşıtlığı, beynini iyice karıştırmış...

Sayı 123

33

12 Eylül
2004

bakan, Dışişleri Bakanı, "Irak büyük bir Pazar, çıkarlarımızdan vazgeçemeyiz" diyor. "Çıkarlarımızdan vazgeçemeyiz" diyerek şoförleri, işbirlikçi tekellerin çalışanları olarak başka meslekten emekçileri Irak'a ölüme gönderiyorlar.

Bakın 700 kamyon şoförü Musul'a gitmemek için Zaho'da eylem yapıyor ve şöyle diyorlar: **"Şirketler bizi ölüme yolluyor."**

Gerçek bu kadar çıplaktır. Para babaları, holdingler kendi çıkarları için sizi ölüme gönderiyor, topraklarını işgalden kurtarmaya çalışan bir halka karşı işbirlikçi bir konuma düşürüyor. Bunlara kanmayın!

Ne işgal, ne işbirlikçilik AKP'nin umurunda değildir. AKP kendi zenginlerini daha da zenginleştirmek için başka bir şey düşünmüyor. AKP

holdinglerin iktidarındır. Sizin can güvenliğiniz onların umurlarında değil. Zaten Irak'a gönderdikten sonra, isteseler de sizin can güvenliğinizi sağlayamazlar. Irak'ı işgal eden Amerikalılar, İngilizler, Irak'ın kukla yönetimi kendi can güvenliklerini sağlayamıyorlar, değil ki, başkalarının can güvenliğini sağlasınlar.

Bakın tabloya: AKP, işgal güçlerine verdiği destek karşısında emperyalistlerden krediler alıyor;

Şoförleri kullanan tekeli burjuvalar, tüccarlar, zenginliklerine zenginlik katıyorlar. **Ve şoförler, emekçiler ölüyor!**

Can güvenliğinizi için, Irak'taki işgalcilere doğrudan veya dolaylı hizmet etmemek için, halkların kardeşliği için, Irak'ta çalışmayın, Irak'a gitmeyin!

"Şirketler Bizi Ölüme Yolluyor"

Musul'da yaşanan rehlin alma eylemlerinin artması üzerine 700 Türk kamyon şoförü Dohuk ve Zaho bölgesine sığınarak eylem yaptı. Musul'a gitmek istemediklerini söyleyen şoförler, yüklerini buraya boşaltmak istediklerini, ancak şirketlerin buna karşı çıktığını ve kendilerini zorladıklarını anlattılar. Şirketlerin kendilerini ölüme yolladıklarını belirten şoförler, 'ABD askerinin gitmediği yerlere bizi gitmeye zorluyorlar' dediler. 300 yeni kamyonun katılması ile birlikte sayıları 1000'i bulan kamyoncular konvoy halinde bekliyorlar.

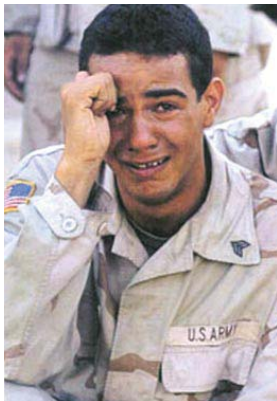
bölüm 3

Devrimci Sol Dergisi'nin Temmuz 2004 tarihli 19. sayısından yararlanılarak hazırlanan yazımızın önceki bölümlerinde, Irak direnişinin niteliğine ilişkin; direnişin ulusal bir kurtuluş savaşı olduğunu, savaşın taraflarının emperyalizm ve halklar olduğunu ve Irak bataklığındakinin sadece ABD değil tüm emperyalist sistem olduğunu belirtmiştik. Direnişin ortaya çıkardığı sonuçlardan biri olarak, Amerikan imparatorluk planlarının önünde güçlü bir barikat kurulmasının altını çizerken, "törere karşı savaş" propagandasının darbe aldığı tesbitine yer vermiştik. Kaldığımız yerden devam ediyoruz.

★ **"Kadr-i mutlak emperyalizm" teorileri direniş karşısında çökmüştür. Güçlü olan emperyalizm değil, halklardır.**

Çok değil bir yıl öncesine döndüğümüzde, ortalığı, "Amerika tek hakim güç, ona rağmen kimse, hiçbir yerde bir şey yapamaz" teorilerinin kapladığını görürsünüz. Kökleri, 1990'lara, Sosyalist sistemin yıkılışına kadar giden bu düşünce, emperyalizmi kadr-i mutlak gören, halklara ve kendi gücüne güvenmeyen bir kaynaktan besliyordu.

Amerika, "karşı konulmaz" diye sunulan bombalamalarla, büyük askeri gücüyle, Irak'ta, Afganistan'da, Yugoslavya'da ve yine Irak'ta gözdağı verdi dünya halklarına. 11 Eylül'ün ardından, yerleşik burjuva kuralları da ayaklar altına alarak, "terörizme karşı savaş" yalanıyla başlattığı süreç, kimi kesimlerin gözünü daha da korkuttu. Devasa silahlı gücü, daha da askerileşen teknolojisi, siyasi ve ekonomik olarak bir çok ülkeyi tahakkümü altına almış olması, BM gibi kurumların düne göre daha doğrudan bir şekilde Amerika'nın yan kuruluşu haline gelmesi, bu teorileri besledi. Öyle ya, bir ahtapot gibi dün-

Dünyanın en büyük askeri gücü karşısında yaratıcı örnekler sergileyerek, feda ruhuyla direnen Iraklı kardeşlerimiz, bu tarihsel gerçeği kanıtlıyorlar. "Baldırıcıplak, terlikli Arap" diye halkları aşağılayanlara, halkların gücüne inanmayanlara büyük bir ders veriyorlar.

yayı sarmış, ülkelere istediğini yaptıran bir güç vardı karşılarında.

Ama tüm bunlara rağmen halklar teslim olmadılar. Amerika korku ve tehdidi ne kadar büyütürse, aynı şekilde dünya halklarının bu gayrimuşru güç karşısındaki muhalefeti ve direnişleri de büyüdü. Direniş daha da büyüyecektir. Irak'ta, dünyanın başka bölgelerinde emperyalizme karşı direnişler gelişmeye devam edecektir.

Amerikan cephesinin dün, emperyalizmin gücü kudreti üzerine yaptıkları ne kadar yaygara varsa, yerlebir oldu. Denilebilir ki, Amerikan emperyalizmi tarihinde ender rastlanan bir düzeyde teşhir olmuş ve tüm dünyada eşi görülmedik bir anti-Amerikan dalga ortaya çıkmıştır.

Bu sonucu şimdiden yaratan Irak halkının onurlu direnişidir. Çeşitli yan etkenler sayılabilir. Ama tüm o çelişkileri körükleyen, işgal güçlerinin, kendi ülkeleri dahil çeşitli alanlara yansıyan açmazlarını derinleştiren, direnişin kendisidir. Amerikancılardan "ABD nerede hata yaptı?" üzerine madde madde çıkardıkları hiçbir şey belirleyici etken değildir. Karşılarına, hesap etmedikleri halkların direniş gerçeği çıkmıştır.

Dünyanın en büyük askeri gücü karşısında yaratıcı örnekler sergileyerek, feda ruhuyla direnen Iraklı kardeşlerimiz, bu tarihsel gerçeği kanıtlıyorlar. "Baldırıcıplak, terlikli Arap" diye halkları aşağılayanlara, halkların gücüne inanmayanlara büyük bir ders veriyorlar.

Emperyalizmin gücünü yenilmez, hakimiyetini mutlak gösterenler, çöken teorilerinin altında kalmış, özeleştirilmeden nasıl çark edeceklerinin yolunu bulmaya çalışmaktadırlar. Bir kesim, Irak'ta direnenlerin "bir avuç çapulcu... Saddam artığı Baasçılar... teröristler... Arap gönüllüler..." olduğu demagogilerine sarılarak Irak halkını aşağılamaya çalışmaktadır. Onlar, hala "Amerika'nın mutlaka zafer kazanacağı" hayaline sarsıla da işgalcilerin aldığı her darbeye, onların beyinleri de darbe almaktadır.

Burjuva basının Amerikancıları, tüm dünya halklarının "güçlü Amerika" karşısında diz çökmesini vaaz edenler ise, tam bir suskunluk içindeler. Sanki, dün Irak işgalini alkışlayanlar onlar değildi. Sanki, "diktatör Saddam'ın yıkılıp demokrasinin geleceği" teorilerini beyinlere pompalayan onlar değildi? Sanki, Irak halkını aşağılayan, Amerikan işgal güçleri karşısında nasıl darmadağın olduklarını sevinç çığlıkları arasında duyuran onlar değildi. Sanki, Irak'ta Amerika'ya direnenler yenildi, sıra Türkiye'de ve her yerde direnenlere geldi diye çığlık atıp kan isteyen onlar değildi. Şimdi, direnişin gücü karşısında boyun eğmiş durumdalar. Direnişe "terör" demagogisi ile de saldıramıyorlar.

Sayı 123

34

12 Eylül
2004

Şimdi piyasaya sürülen, “ABD şimdi çekilirse daha büyük kaos olur” teorisi. Yani, işgalcilerin er geç çekilmeye zorlanacağı kabul ediliyor, bu kaçınılmaz, ama emperyalizmin alacağı darbe hafifletilmek isteniyor. Bu propagandaları yapanlar, sözde işgale karşıymış gibi görünenlerdir. Tüm dünyada reformist, düzen içi sol güçler ve küçük burjuva aydınlar, sosyal demokratlar tarafından pompalanmaktadır. Buldukları çare ise, BM’ye bağlı güçlerin işgali sürdürmesinden başka bir şey değildir.

Birincisi, BM’ye bağlı askeri güçlerin sonuç olarak kimin işgal gücü olacağı, neye hizmet edeceği sır değildir. Aldığı iki karar tasarısı ile işgali meşurlaştıran BM’dir. BM, siyasi olarak emperyalistlerin örgütü durumuna çoktan dönüşmüştür. Sovyetler’in varlığı dönemindeki “tarafsız”, olumlu kararlar da alabilen BM yoktur. Sol’da ABD karşısında BM’ye sarılmak, esas olarak Avrupa’ya sarılmaktır. Kimi zaman doğrudan AB, Amerika karşısında kurtarıcı gibi gösterilmek istenmekte, kimi zaman da BM. Halkların gücü, halklara inanç yoktur bu beyinlerde. Mutlaka bir yerlere dayanmalı, oradan alacakları güçle politika yapmalıdırlar.

İkincisi, ‘kaos’un asıl kaynağı işgaldır, Amerika ve işgal ortaklarıdır. ‘Kaos’ diye kastedilen halkların iktidar savaşlarıyla kan döküleceği ise, bunun sorumlusu da emperyalistlerdir. Hem işgalden dolayı, hem de bu düşmanlığı körüklediklerinden dolayı sorumludurlar.

Üçüncüsü, “ABD şimdi çekilirse daha büyük kaos olur” teorileri emperyalizmin halklara bakışının yansımasıdır. Yani, halklar kendilerini yönetemez, iktidarlarını kuramazlar, mutlaka emperyalistler ve onların kurumları yapmalı bu işi, de-

mektir.

Dördüncüsü, bu saçmalıklar da direniş karşısında yerle bir olmaya mahkumdur. Halkın direnişini tereddütsüz olarak desteklemeyen, açıkça direnişin yanında saf tutmayan bütün teoriler emperyalizmin hanesine yazılmaktadır.

Amerikan emperyalizmi, simgesel olarak Saddam heykelinin yıkılışından hemen sonra tüm halklara mesajı çok kaba ve düz bir şekilde vermiştir; Amerika’ya direnenler bu görüntülerden ibret almalıydılar! Yıkılan heykelin altında bütün bölge halkları bırakılmak istendi. Berlin duvarının yıkılışı ile sosyalist sistem üzerinde yaratıkları demoralizasyonu, umutsuzluğu ve birbiri ardısıra teslimiyetleri sürdürmek istediler.

Herkes teslim olmalı, pazarlarını tekellere açmalı, kaynaklarını tekellerin hizmetine sunmalıydı. 90’lardan bu yana propagandası yapılan ‘küreselleşme’ böyle geliyecekti. “Dünyanın nimetlerinden bütün halklar yararlanacak” dedikleri küreselleşmenin, işgaller ve yayılmacı politikalarla yürütüldüğü herkesin gözüne sokuldu. Bu görüntülerden “ibret alan” küçük-burjuva liderler olmadı değil. Ama halklar tam tersine bu görüntülerde emperyalizm gerçeğini gördüler. Direnmekten başka yollarının olmadığını bir kez daha anladılar. Ve en önemlisi, direnilebileceği gerçeği yeniden bilince çıkarıldı.

Irak’ta direniş çeşitli nedenlerle gerileyebilir, hatta yenilebilir de. Ama direniş tohumları bir kez atılmıştır bu topraklara, mutlaka yeniden yeşerir. Keza, halklar ile emperyalizm arasındaki bu savaş, Irak’la sınırlı bir savaş da değildir. Dünyanın başka yerlerinde halklar, yeniden farkına vardıkları güçleriyle direnişlerini sürdüreceklerdir.

- Sürecek -

Samarra Da Direnecek!

Önce Felluce, sonra Necef kuşatıldı. Dünyanın gözleri önünde büyük katliamlar yapıldı. İşgalin ilk günlerini aratmayan bombalamalar gerçekleştirildi. Her iki kentte de direnenleri teslim almadılar ve “uzlaşmak” zorunda kaldılar.

Şimdi işgalciler bir başka direniş kalesine saldırı hazırlıkları yapıyor. Kukla başbakan Allavi “direnişçilerle doğrudan görüşmeler yapıyorum” açıklaması yaptığında da Samarra’yı kastediyordu. Allavi geçtiğimiz günlerde, Samarra’nın dini liderlerinden onbiriyle bir toplantı yaptı ve direnişe son verilmesini istedi. Bu elbette bir istek değil, tehdit idi. Zira, Allavi bunları söylerken, kent ABD işgal güçleri tarafından kuşatılmış bulunuyordu. Bunun üzerine Müslüman Din Adamları isimli kuruluş direnişçilere, direnişe son verme çağrısı yaptı.

‘Yıkarız’ diyor işgalciler. Ama Irak halkı, Felluce ve Necef’de katliamlardan gözdağını değil, direnişi görmüştü, katlettikleri öfkelerini büyümüştü. Direnişçiler bu teslimiyeti kabul etmediler.

Kent aylardır doğrudan direnişçilerin kontrolünde bulunuyor, işgal güçleri kente giremezken, buna kalkışanlar da saldırıya uğramaktan kurtulamıyor. Kukla yönetimin atadığı vali, meclis üyeleri istifa edip kenti terk ederken, hükümet binaları direnişçiler tarafından ya yıkıldı ya da el konuldu. Kentin güvenliği direniş güçleri tarafından sağlanıyor.

Felluce, Necef ve Samarra örnekleri, direnişin gücünü açık olarak ortaya koyan yerlerdir. Ne işgal güçlerinin ne de kukla hükümetin otorite ve yetkisi bulunuyor.

NATO Topraklarımızdaki Varlığını Büyütüyor

NATO operasyon Karargahını İzmir'e taşınabilmesi için çocuklarının okuyacağı özel okul açılmasına karar verilirken, Konya'daki NATO tatbikatı da AKP'nin halklara düşmanlıkta emperyalistlerle yaptığı işbirlikçiliğin geçen hafta yaşanan son örneği oldu.

Bugüne kadar İtalya'da bulunan ve 700 personeli barındıran NATO Karargahı'nın İzmir'e taşınması için işbirlikçi iktidar ve Amerikancı Genelkurmay büyük çaba içinde. 6 Eylül tarihli Hürriyet Gazetesi'nde yayınlanan haber bunun en rezil örneklerini gözler önüne seriyor.

Habere göre, karargahın taşınabilmesi için, önce NATO generalleri gelip günlerce denetleme yaptılar. En büyük sorun da, çocuklarının okuyacağı okuldu. Öyle ya, sıradan bir okulda okuyamazlardı. İngiliz bir generalin de bulunduğu NATO heyetine İstanbul'daki özel okullar dolaştırıldı. Efendi, buradan bir okul beğendi. Ama zannetmeyin ki, çocukları burada okuyacaktı. İzmir'de buna benzer, NATO eğitim standartlarında bir okul kurulması karara bağlandı.

Genelkurmay Başkanlığı okulun yapımı için 18 özel eğitim kurumu-na çağrı yaptı ve sonunda MEF Okulları bu görevi üstlendi.

Kuracakları okulda Ana-okulundan lise-ye kadar gene-

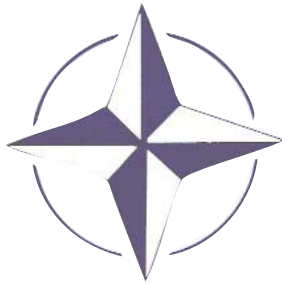
rallerin, NATO subaylarının ve İzmir'deki yabancı diplomatların çocuklarına eğitim vereceklerini söyleyen MEF Okulları'nın Yönetim Kurulu Başkanı İbrahim Arıkan, okul olmaması nedeniyle karargahın Türkiye'ye taşınmasının neredeyse tehlikeye girdiğini belirterek şöyle dedi: **"Genelkurmay Başkanlığı'ndan bana anlatılan, bu karargah İtalyan ekonomisine yılda 12 milyar Euro kazandırıyor. Beş yıldır karargahın Türkiye'ye getirilmesi için çalışmalar yapılıyor ama okulsuzluk nedeniyle personel Türkiye'ye gelmekte isteksiz davranıyor. Şimdi bu sorun çözüldü."**

Genelkurmay'ın vatan aşkını görüyor musunuz; ekonomiye yılda 12 milyar Euro kazandıracaklarmış! Bu da NATO'ya hizmetin rüşveti.

Böylece topraklarımızdaki NATO Karargahları'na bir yenisini daha eklendi. Tabii bu arada, halklara karşı saldırı alanını genişleten NATO'nun suçlarına daha fazla ortaklık, halklara karşı daha büyük düşmanlık Genelkurmay'ın kanlı siciline eklendi.

NATO'cular için özel okullar yaptırma kararının verildiği günlerde, **Konya'da**

NATO tatbikatı başladı. 5 Eylül günü başlayan tatbikatta, NATO üyesi 16 ülkenin askerleri halklara karşı savaşın prova-larını yatılar.

Depremzedeler açlık grevinde

Kocaeli'de prefabriklerde yaşayan depremzedelerin, 15 güne kadar prefabrikleri boşaltmaları istenince depremzedeler açlık grevine başladı.

Kocaeli 17 Ağustos Afetzedeler ve Deprem Mağdurları Yardımlaşma ve Dayanışma Derneği (Afet-Der) öncülüğüyle bir araya gelen Körfez Yeniköy prefabriklerinde yaşayan 50 depremzede 4 Eylül günü açlık grevine başladı. Grup, devlet yetkililerinin gelip depremzedelerin sorunlarını sağlıklı bir şekilde tartışana kadar açlık grevini sürdüreceklerini açıkladı. Yapılan açıklamada, Başbakan Recep Tayyip Erdoğan'ın, daha önce kendilerine sosyal konut sözü verdiğini hatırlatan depremzedeler, valinin prefabrikte yaşayanlara yönelik "asalak" yakıştırmasını ise "üzüntüyle karşıladıklarını" söylediler.

AKP Selzedelerle Dalga Geçiyor

Altyapısızlık ve belediyenin yıkıma bahane yapmak için hiçbir tedbir almayarak su altında bıraktığı Alibeyköy halkı, yaralarını saramıyor! Bir yandan Belediye istimlak için bastırırken, öte yandan ilk gün yapılan "gerekten yardımlar yapılacaktır" açıklamalarının göstermelik olduğuna tanık oluyor halk.

Eyüp Belediye Başkanlığı 3 Eylül günü Alibeyköy Mert Mahallesi'nde sel felaketinden zarar gören 9 aileye, **birer milyar para ve birer koli kuru gıda yardımı** yaptı!!! Eyüp Belediyesi yardımlardan 243 ailenin yararlanacağını açıkladı. 65 yaşındaki Saniye Tuna'dan, Belediyenin yardımlarını alan Hıdır Angın'a kadar halk, evlerinin harap olduğunu, yardımları koyacak yerlerinin bile olmadığını belirterek, "Bir milyarla **hangi yaramızı saralım**" dediler.

Bu arada İstanbul Büyükşehir Belediye Başkanı Kadir Topbaş da, utanmadan "istimlak çalışmalarında halkın değerinin üzerinde isteklerde bulunduğu" söyleyerek, kendi fırsatçılıklarını, açgözlülüklerini halka maletmeye çalıştı.

‘Devrimci Aşk’ Ve Burjuvazinin İdeolojik, Kültürel Saldırısı

Osman Öcalan’ın 20 Ağustos tarihli açıklamasında uzunca bir bölüm ayırdığı “aşk” ve bunun etrafından burjuva basında atılan başlıklar, gerçekte hiç bitmeyen, çeşitli biçim ve araçlarla sürdürülen bir saldırının güncelleştirilmesine vesile oldu. Bu “**Osman Öcalan’ın Aşkı**” başlıklarına 120. sayımızdaki Aynı Safta köşemizde kısaca değinmiştik; Hürriyet, Vatan, Sabah gibi burjuva basının ve ÖDP’nin gazetesi Birgün’ün o uzun açıklamadan aynı başlıkları çıkartması çok dikkat çekiciydi. Daha da dikkat çekici olan Birgün’ün ve diğerlerinin “**örgütün aşk yasağı**” demagojisini öne çıkarmasıydı.

Eğer reformizm gibi düşünceleriniz burjuvaziden farksızsa, aynı olaylarda **AYNI** şeyleri görüyorsanız, orada bir çarpıklık, sapma vardır.

Biz Osman Öcalan’ın konuya ilişkin açıklamasında şunu görüyoruz: Örgütünden ayrılmasını, Amerika’nın, Talabani’nin eteğine sığınmasını haklı, mazur gösterecek gerekçeler ararken, burjuvazinin en sevdiği ve yıllardır çiğnediği sakızı çiğneyip “örgüt aşkımı bile yasakladı” bahanesine başvuruyor. Aşk, evlilik üzerine söylediği öteki sözlerin bir gram değeri yoktur. Eve Dönüş’ün klasik gerekçelerinden biridir bu. O da daha orijinalini bulamamıştır. Dikkat edin, O.Öcalan “bireyi”, “aşkın özgürlüğünü” ne zaman keşfediyor? Burjuva demokrasisini tek kurtuluş görüp Amerikan emperyalizmine sırtını dayamaya karar verdiğinde. Amerikancılıkla, buna uygun ideolojik, kültürel şekilleniş birbirine bağlıdır. Artık dipline, örgüte gerek yok, Amerika kurtaracak denildiğinde, kapitalizmin özgürlük anlayışı da savunulacaktır. Bu bakış salt “aşka” ilişkin değildir, örgüt içinde kadronun nerede nasıl görevlendirileceğinden, kurallara uymamayı bireyin özgürlüğünün gelişimi diye sunmaya kadar her alandadır. Başlıbaşına örgüt düşüncesine vuruş yapılmaktadır. Yani, O. Öcalan kendi içinde tutarlıdır. Kapitalizmi savunuyor ve buna uygun aşk, yaşam tarzı ve politika geliştiriyor.

Devrimci Yaşam ve İlkeler Yokedilmek İsteniyor

Düzenici sol cephede aşk üzerine yapılan tartışmaların odağında da örgütlülük/örgütsüzlük tercihi yatmaktadır. Yani gösterilmek istendiği gibi tartışma, aşkın izinli mi, izinsiz mi olduğu/olacağı, devrimci örgütlerde aşkın yasak mı, özgür mü olduğu tartışması değildir.

Osman Öcalan’ın aşkı, reformist ÖDP’nin ga-

zetesi Birgün için “örgüt baskısının” bir kanıtı. Bu nedenle manşete çıkıyor. Burjuvazi de 12 Eylül’den bu yana “örgüt baskısı, örgütlerin aşkı yasakladığı” vb. propagandaları yoğun olarak işliyor. Hedef bireyciliğin geliştirilmesi, örgütlülüğün tasfiyesidir. Ve, bu iddia, daha doğru deyişle saldırı, “insani duygular” tartışması değildir. Tamamen ideolojik, kültürel bir saldırdır.

Nerede yaşıyor, hangi ideolojiyi benimsiyor-san; düşünce yapın, ilişkilerin, yaşam tarzın, aşkın, evliliğin, sosyal yaşamın da buna göre şekillenir. Her ideoloji ve sosyal topluluk, kendi yaşam tarzına uygun kuralları da beraberinde yaratır. Kurallar, en genel anlamıyla o sistemin ayakta kalabilmesinin sigortasıdır. Konu, devrimci örgüt olduğunda ise, bu savaş iki kat daha zorunlu ve zorlu olacaktır. Devrimci yaşamın kuralları, yıkmak istediği bir sistemin baskısı, katliamları, infazları, işkenceleri altında korunmak durumundadır. Bu kuralların esnetilmesi, tasfiye edilmesi, devrimin gelişmesinin önüne kendi elleriyle set oluşturmaktan başka bir anlam taşımaz.

Aşk üzerine tartışmalara da bu yalın gerçeğin ışığında bakmalıyız. Yok edilmek istenen devrimci yaşamdır, onun kurallarıdır.

Emperyalistler saldırılarını sadece askeri olarak sürdürmezler. Aynı zamanda ve en önemlisi ideolojik, kültürel saldırıdır. Burjuvazi, kendi yaşam ve düşünce tarzı dışında hiçbir düşünceye, yaşam tarzına hayat hakkı tanımak istemiyor. Bunun için “**bizim gibi düşünecek, bizim gibi yaşayacaksınız**” diye dayatıyor. Aşk üzerinden geliştirilen saldırı da burjuvaziye aittir. Dillendirenlerin “sol”dan olması bu gerçeği değiştirmez. Bu operasyon, burjuvazinin ve emperyalizmin operasyonudur. **Size ait yaşamınız, evlilik, aşk anlayışınız olmayacak** denilmektedir. Bir devrimci ile bir burjuva arasındaki fark yok edilmek, burjuva yaşam ve alışkanlıklar devrimci saflara hakim kılınmak isteniyor. Ya da bir devrimci, geri feodal bir unsurla aynı kefeye konup mahkum edilmeye çalışılıyor. Bu dayatmaya boyun eğmeyeceğiz. Zira şu açık ki, yerlebir etmek için yola çıktığı bir sistemin dayattığı gibi yaşayan, onlar gibi düşünen, ilişkilerine onların isteği gibi bakan bir devrimci, devrimci özelliklerini de yitirmeye başlar. Sonu ise, çürüme ve “eve dönüş”tür.

Hatırlayalım; Halk Savaşını, Sovyetik Ayaklanmayı, illegal örgütlenmeyi savunan “koca koca örgütler”, bugünkü reformist kulvara nasıl geldiler? Bu yol “aşk”ı, “cinsel özgürlüğü” tartışmaya başlayarak açılmıştı. Bu anlayışta olanlar, kadın-erkek ilişkilerini, acıları ve sevinçleri, mücadelenin zorluklarını paylaşmayan, sadece cin-

Sayı 123

37

12 Eylül
2004

Cunta sonrasının yenilgi yıllarında “sol” da “cinsel özgürlük” keşfedilirken, burjuvazi cephesinden devrimci yaşama saldırılar aralıksız sürdü. Cumhuriyet Gazetesi’nde çizen “Hızlı Gazeteci” Nejdett Şen de bu kampanyaya “devrimci bacı” tiplmesiyle katılanlardandı. Karşısına DEMKAD’lı devrimci kadınlar çıktılar ve değerlerini savundular. Bugün “Hızlı Gazeteci”liği kim, hangi zeminlerde, ne adına yapıyor olursa olsun, yine devrimci ilişkileri, değerleri ve kuralları savunmaya devam edeceğiz.

sellige indirgeyen noktada tartıştılar. 12 Eylül gibi dönemlerde bu anlayışta olan kadınlar ve erkekler, çok kısa sürede eşlerini terkederek “özgürlük”lerine kavuştular... Devrimciliğe yabancı, burjuva kültürün en pespaye halinin izlerini üzerinde taşıyan bu kültür, Türkiye toprağında yerleştirilmek istendi. Tohumları atan burjuvazi, gübreleyip sulayan ise düzenin icazetini almak isteyen “sol”du. Böylece “dogmatik” dedikleri Devrimci Sol ile farklarını en başta yaşam tarzı, örgüt disiplini gibi alanlarda koyarak burjuvaziye mesaj vermeyi düşündüler ve giderek doğallaştı. 12 Eylül ile birlikte yaratılmak istenen örgüt bilincini köreltme, güvensizlik yaratma tohumları ekilirken, diğer yandan örgütün insan kişiliğinin oluşmasında ilkeleri ve disiplini ile engel oluşturduğu imajı verilmek istendi.

Bireyin keşfi bu sürecin ürünüydü. Birey diye diye, bunalımlı kişilikler başta edildi, bunun edebiyatı yapıldı. İnsanı şekillendiren ekonomik-sosyal koşullardan, ideolojilerden soyutlanmış, bireyin çelişki ve bunalımlarını tam da bu soyutluk içinde ele alan kitaplar, “sol kitaplar” olarak piyasaya sürüldü ve propagandası yapıldı. Latife Tekinler, Ahmet Altanlar bunun ürünüydü, Oya Baydarlar onların en ucube hali olarak türediler. Amaç, devrimci değerlerin, yaşam tarzının, ilkelerinin dejenerasyona uğratılmasıydı. Sonunda bu kesimler öylesine çok “şizofrenik bölünme”ye uğradılar ki, kendilerine bir şey kalmadı!

Reformizmin savunduğu ve bugün de uyguladığı, örgütlülük görünümü altındaki örgütsüzlüktür. Bireyciliktir. O sadece “aşk”ı değil, hemen herşeyi karışılmaz görüyor. Örgütlülüğün gerektirdiği disiplini “Stalinist disiplin” diye tukaka yapıp, birey özgürlüğünü savunuyor. Risk alması gereken yerde almıyor, emek harcaması gereken yerde harcamıyor, fedakarlıkta ortadan kayboluyor, niye çünkü hepsi sonuçta “özel hayat” değil mi? “Örgütlü olmayacaksın, örgütlülüğe, örgütlü

yaşamın kurallarına küfredereceksin”; burjuvazi için makbul olan bunlardır. Burjuvazinin icazetinde siyaset yapanlar da böyle yapıyor.

Bu nedenle tartışılan gerçekte aşk değil, **örgütlülük, örgütsüzlüktür.** Aynı saldırının bir boyutu da F tiplerindedir. F tipleri de örgütlü insanı yok ederek düzene bireyler yaratmayı hedefliyor.

Burjuva cepheden yayılan bu saldırı ile şöyle insan tipleri yaratılmak isteniyor: örgüt kurallarını, disiplini,

devrimci yaşam tarzını reddeden, “örgüt bireyin gelişimini yok ediyor, özgürleş!” pespayeliğine teslim olan, burjuvazinin beynine soktuklarını kendi düşünceleri zanneden ve bilimsel, örgütsel doğruların karşısına ‘ben böyle düşünüyorum’ diye çıkan, emperyalist kültürün ortaya çıkardığı yaşam tarzına öykünüp örgüt disiplinine uymusuz, ‘ben böyle yaşamak istiyorum’ diyen insan tipleri yaratılmak isteniyor.

Kapitalizmde Sevgi Değil, Çıkara Dayalı İlişkiler Vardır, Her Şey Metalaştırılır

Her sınıfın, sınıfsal katmanların hatta her kişinin içinde yaşadığı koşulların, kültürün, kendisini çevreleyen ideolojinin etkisinde oluşturduğu, değer verdiği, ulaşmaya çalıştığı bir sevgi anlayışı vardır. Kapitalizmde tek “sevgi” paraya duyulan sevgidir. Her şey metadır. Aşk, sevgi, cinsellik de pazarın bir aracına dönüştürülüyorsa, bir hiçtir. Kapitalizmde önce kadın metalaştırılır, fuhuş bir sektöre dönüştürülür. Aşk, sevgi kapitalist ürünlerin reklam araçları haline getirilir. Fahişelik ‘dünyanın en eski mesleklerinden’ biri ve tüm sınıflı toplumlarda olmasına karşın, hiçbir dönemde kapitalizm döneminde olduğu kadar varolmamıştır. Kapitalizm fuhuşu para kazandığı bir sektör haline getirir ve teşvik eder. Bunun için yaşam ve ilişkilerin yozlaştırılması, bu yozluğun “özgürlük... özgür aşk” diye sunulması bir aşamadır. Bu konuda filmler çekilir, kitaplar, dergiler yayınlanır. Kendi ilişkilerinde bu yozlaşmayı yaşayan burjuvazi, bunu tüm topluma yaymak için çaba harcar. Devrim hedefini terk etmiş reformist sol ve küçük-burjuva aydın bu konuda “yardımcı güçleri” gibi hareket eder. Burjuvazi için evlilik çıkara dayalı bir birliktir, sevgi, sadakat gibi kavramlar tamamen değersizleştirilir, çünkü bunlar “para getirmeyen, borsada değeri olmayan” şeylerdir. Sevgi ve aşkın anlamı cinsel dürtülerin tatminine dönüştürülür ve adına özgür aşk denir.

Oysa sevginin çok daha geniş bir anlamı vardır. Yaşamın bütün alanlarında iyiliklere, güzelliklere ulaşmayı içerir. Tüm değerlerin çarpıtıldığı, değersizleştirildiği kapitalizmde güzelliklere ulaşmak hayaldir. Bu durum kadın-erkek ilişkilerinde de geçerlidir, ilişki çıkar temeline oturur. En saf görünen ilişkilerde dahi, içinde yaşanılan düzenden etkilenme ve onun temelde çıkara dayanan felsefesi ve bireyciliği bu ilişkide de kendini üreterek çeşitli biçimlerde karşımıza çıkacaktır.

Kadın-erkek arasında her türlü çıkar ilişkisinden uzak, temiz, saf bir sevgiyi ancak insanların gerçek anlamıyla özgür ve eşit olduğu koşullarda yakalayabilmek bir gerçeklik iken, buna en yakın ilişkiler, bugünden sosyalist insanı yakalama perspektifiyle hareket eden devrimci saflarda yaşanabilir. Çünkü devrimci örgüt, tüm bir halkın kurtuluşunu, özgürlüğünü, eşitliğini sağlamak, yaşamı her yanıyla güzelleştirmek için vardır. Devrimciliğin çıkış noktası düzenin yarattığı bütün sonuçları ortadan kaldırmaktır.

Aşk ve beraberinde evlilik konusunda burjuvazi ne diyor? **Özel hayat, kimse karışamaz...**

Kapitalizmin o “özel hayatlara” nasıl müdahale ettiği, nasıl karıştığı çok iyi bilinir. Burjuvazi savunduğu tüm “özgürlükler”de olduğu gibi, bu konuda da ikiyüzlüdür. O “Özel hayat, kimse karışamaz” derken bir yanıyla kendi yoz yaşamını meşrulaştırmak istemekte, öte yandan da her türlü örgütlülüğü, kolektivismi, güzel olan değerleri halkın yaşamından söküp atmak için bir ideolojik saldırı silahı olarak kullanmaktadır.

İşte tam da bu noktada, burjuvazinin ve reformizmin çarpıttığı “örgüt aşka ne karışır” meselesine geliyoruz.

Herkes, evliliğin yapılan işe, amaçlanan hedeflere uygun olup olmadığını değerlendirir. Bu burjuvazi için de geçerlidir. Hem doğanın, hem hayatın ve sınıflar mücadelesinin gereği de budur zaten. Örgüt, eğer kişisel karakterleri açısından, mücadele açısından bir uyumsuzluk görüyorsa, bunu söyler. Devrimci gerçek bu kadar basittir.

Devrimcilerin aşk anlayışı da, “özel hayat” anlayışı da burjuvaziden **doğal olarak** farklıdır.

Devrimci örgütte, devrimci mücadelede **“aşk yasak”**mış! Bu pespaye bir yalandır. Devrimciler, aşık da olur, evlenir de. Devrimciler, işte bu noktada evliliği de örgütlü yaşamın bir parçası olarak görürler, ona göre şekillendirirler. Örgütlü yaşam, devrime hizmet eden yaşamdır. Elbette bunun önünde engel oluşturan, bu potansiyeli bugünden açıkça gösteren ilişki ve düşüncelerle, bir devrimci örgüt mücadele eder, saflarında yerşermesine izin vermez.

Burada elbette taraftarlardan, sempatizanlar-

Sevgi ve İbrahim Erdoğan... **Devrimciler en çıkarsız sevgilerin, kavgalarıyla birleştirdikleri en büyük aşkların ustasıdır...**

dan değil, örgütlü kadrolardan söz ediyoruz.

Elbette evlilik, aşk ilişkilerinde çarpık, düzene ait olanı düzeltmekte çözüm “yasak” ya da yaptırım değildir tek başına. Eğitim, düzeni, onun kültürünü tanıma, devrime ait olmayan düşünce ve yaşam tarzıyla hesaplaşma önemlidir. Ama bu demek değildir ki, örgüt işleyişini, disiplinini bir yana bırakacak, gelecek toplumun ilişkilerinin, insan tipinin bugünden yaratılması mücadelesinden vazgeçecek. İktidar iddiası olan, devrimi hedefleyen her örgüt, bir çok konuda olduğu gibi, bu alanda da bir perspektife ve kurallara, ilkelere sahiptir. Bu, örgüt işleyişinin sağlamlığı kadar aynı zamanda ahlaki açıdan da yozlaşmanın meşrulaştırılmasını engellemek için gereklidir.

Devrimciler her olayda, “devrime hizmet mi ediyor, zarar mı veriyor?” sorusunu sorarlar ve bunun cevabına göre tavır belirlerler, **esas olan, iktidar sorunudur. Diğer tüm sorunlar buna hizmet edecek perspektifle ele alınmalıdır.** Keza, devrime, hareketine bağlı, örgütüne güvenen ve devrimi her şeyin önüne koyabilen bir devrimci için bu konularda hiçbir sorun da yaşanmaz.

Mao, “dünyayı değiştirmek için, insanın ve onun dünyaya bakışının bilinçli bir şekilde kalıba dökülmesi lazımdır” der. Dünyayı kapitalizmin pisliklerinden, yoz, çıkara dayalı ilişkilerinden arındırmayı hedefleyen bir örgüt, elbette yarının insanını bugünden yaratma mücadelesi verir. Eğer bir ilişki, devrimin gelişmesinin önünde engel oluyor, devrimciyi geriletiyorsa buna izin vermeyecektir. Halk sevgisinin, yoldaş sevgisinin, devrime duyulan sevginin üzerinde hiçbir bireysel duygu, düşünce olamaz. Ters, bireyciliği kutsamak, bireyin kurtuluşuna inanmaktır.

Kaynağı burjuvazi olan, yer yer reformist sorun, küçük-burjuva aydınların ortak olduğu hiçbir kampanyanın masum, sıradan olduğunu düşünmemeliyiz. Düzenin devrimci saflara bulaştırdığı alışkanlık ve yaşam tarzıyla mücadele, burjuva ideolojisiyle mücadeledir.

**“Okuyacak,
adam olacak!”
Peki nasıl?
Hangi parayla?
Nasıl bir okulda?
Okuyunca
nasıl bir ‘adam’
olacak?”**

Okullar Açılıyor... Oligarşinin **Müfredatında** Yeni Bir Şey Yok: **“Yılanın Başını Küçükken Ezeceksin!”**

İlk ve ortaöğrenimde okullar 13 Eylül’de açılıyor. Ankara Ticaret Odası yeni öğretim yılının başlaması nedeniyle hazırladığı rapora **“Dert Zili Çalıyor”** başlığı-

nı koydu. Doğru bir tanımdı, ama “dert”, ATO’nun sıraladıklarının çok ötesindedir. Eğitim ve öğretim sisteminde tek “dert”, harcamaların büyüklüğü değildir.

Bu yıl, İlköğretimde **12 milyon**, liselerde ise **4,5 milyon** çocuğumuz “eğitim” görecektir. Üniversitelerde ise **2 milyon** gencimiz ekonomik zorlukların, üniversiteleri kışlaya çeviren baskıların ortasında “okumaya” çalışacak.

Bu rakamlar, “eğitim-öğretim” denilen olgunun, bir toplumun hayatında ne kadar önemli olduğunu göstermeye yeter. Rakamları toplarsak, 70 milyonluk Türkiye’nin **18.5** milyonunun öğrenci olduğu ortaya çıkar.

18,5 milyon çocuğumuza ne öğretiyorlar okullarda? Onları nasıl yetiştiriyorlar?

Her aile çocuğunu okula **“okusun, vatana millete hayırlı olsun”** düşünceleriyle gönderir. Peki okullarda verilen eğitim ve kültürle, çocuklarımız “vatana, millete hayırlı” olabiliyor mu?

Düzene uygun beyinler yetiştirmeye programlanmış eğitim sistemi

Sömürücü bir düzenin eğitim sistemi, sömürü düzeninin sürdürülmesini hedefler. Oligarşinin eğitimi de böyledir. Oligarşinin eğitimi, **içerikte** faşist, gerici, anti-bilimsel, **yönet-sel** olarak baskıcıdır.

Tüm toplumsal tarihin omurgasını oluşturan sınıflar mücadelesi yoktur bu eğitim programlarında. Kurtuluş Savaşı öğretilir, ama Kurtuluş Savaşı’nın anti-emperyalizmi yoktur. Osmanlı tarihi öğretilir ama Osmanlı’nın sömürsü, sömürgeciliği ve yoksul halkın isyanları yoktur. Beyinler, gerici, şovenist düşüncelerle, emperyalizm hayranlığıyla, bireyci kültürle doldurulur.

Sorgulamayı, tartışmayı, eleştirmeyi yasaklayan eğitim sistemi, **“böyle gelmiş böyle**

gider” düşüncesini hakim kılmak ister genç beyinlerde.

Niçin bunların öğretildiği ise sır değildir; düzen için sorun çıkarmayacak insanlar yetiştirilmek istenmektedir. Bu anlamdadır ki, sistemin **gençliği düşman olarak görmesi** bir mecaz değildir. Düzen gençliğin dinamizminden, aydın, bilinçli olmasından korkmaktadır. Her genç, düzen için **ya bilinçlenirse, ya sorgular, gerçeklerin farkına varır, ya düzeni eleştirmeye başlarsa** diye bakılan potansiyel bir tehdittir.

Düzen gençliği böyle gördüğü için de **“Yılanın başını küçükken ezeceksin”** politikasını uyguluyor. “Yılanın başını”, faşist, gerici eğitim programıyla ve idare-YÖK baskısıyla, polis korkusuyla ezmeye çalışıyor. Okul yönetmeliklerindeki bol miktarda disiplin cezaları da gençlik gerçeği aramasın, sorgulamasın, eleştirmesin diyer. Kısacası, düzenin eğitim anlayışı hem **gerici**, hem **baskıcı** ve hem de **para üzerine** kuruludur.

Avrupa’dan yeni model

Okulların açılmasından önceki hafta burjuva medyada bolca Milli Eğitim Bakanlığı’nın propagandif haberleri yer aldı.

Haberlere göre, ilk ve ortaöğrenimde **yeni bir modele** geçiliyordu. Artık **“ezbercilik”** tarihe karışacaktı. Öğrenciler tartışacak, daha yaygın laboratuvar ve pratik eğitim verilecekti.

Model, artık hemen herşeyde olduğu gibi, eğitimde de **Avrupa’dan** alınmıştı. Peki bu model Avrupa’da nasıl bir gençlik yaratıyor? Kilit soru bu?

Bugün tüm Avrupa ülkelerinde, gençlik “en sorunlu” kesimlerden birini oluşturuyor. Üyüştürücü, cinsellik, bananecilik, kültürsüzlük, sorumsuzluk gençliği pençelerine almış durumda.

Model Avrupa olunca, Türkiye’de de bundan daha iyi bir sonuç da alınmayacaktır.

‘Global ekonomiyle bütünleştirilmiş’ eğitimde yoksula okuma hakkı yok!

Bir ailenin ilköğretimde okula başlayacak çocuğu için en az **350 milyon** liralık bir harcaması gerekiyor. Liseli bir öğrenci için ailesinin yapması gereken başlangıç harcaması ise en az **520 milyon** lira.

Ve bu ülkede asgari ücret **318 milyon**. Bir emekçinin bir aylık maaşı bile yetmiyor çocuğunu okula başlatmaya.

Üniversitelere gelince, rakamlar çok daha korkunç boyutlara ulaşıyor.

Özel üniversiteler bir yana “devlet üniversitesi”nde okuyan bir üniversite öğrencisinin “barınma, harç, kitap, yemek, yol ve giyim giderleri” yıllık olarak en az **6-7 milyar** arasında. (Özel üniversitelerde ise bu rakam en az 20 milyar lira dolayında.)

Bu demektir ki üniversitelinin aylık harcaması, **500 milyonun** altına düşmüyor. Peki zaten aldığı aylık ücret-maaş bu kadar olan milyonlarca işçi, memur, çocuklarını nasıl okutacak?

Bu da demektir ki, **işçiler, memurlar çocuklarını üniversitelerde okutamazlar**. Demektir ki, işçinin, memurun çocuğu da ömrü boyunca asgari ücrete mahkumdur. Cem Karaca’nın “**işçisin sen işçi kal**” şarkısını hatırlatıyor değil mi?

AKP’nin ‘parasız kitap’ sadakası ve tekellerin hizmetindeki eğitim politikası

Anayasada, “eğitim parasız olmalıdır” hükmü yeralır, yasalarda “eğitimde fırsat eşitliği”nden söz edilir; AKP’nin Milli Eğitim Bakanı koltuğa oturduğundan beri bu nakaratı tekrar-

lıyor.

Fakat ne “parasız eğitim”, ne “fırsat eşitliği” yok hayatın içinde. Yıllardır bir türlü bitmeyen “**zorunlu bağış**” dayatmasını hatırlamak, düzenin ikiyüzlülüğünü görmeye yeter. Bu tablo içinde çok sınırlı bir kesime “*ücretsiz ders kitabı*” dağıtılması ise AKP’nin “**sadaka**” politikasının bir devamıdır.

1995 yılında Türkiye Cumhuriyeti GATS (Hizmet Ticareti Genel Anlaşması) olarak anılan bir anlaşmaya imza attı. Bu anlaşmaya göre, başta eğitim, sağlık olmak üzere tüm **kamu hizmetleri belli bir plan dahilinde özelleştirilecektir**. Özel okulların yaygınlaştırılması, eğitimin özelleştirilmesinin biçimidir. Sadaka dağıtan AKP iktidarı, GATS’a atılan imzayı iptal edebiliyor mu? Hayır!

İlk, orta ve yüksek öğretim sorunlarla doludur. Bu düzen ilk okul öğrencilerinin servislerini bile düzenleyemez. 81 yıllık cumhuriyet, yüksek okul öğrencilerine yeterli yurt yapamamıştır.

İki milyon üniversite öğrencisine karşılık, Kredi ve Yurtlar Kurumu Genel Müdürlüğü’ne bağlı 201 yurdun kapasitesi sadece 190 bin. 1 milyon 800 bin öğrenci barınma sorununu zorunlu olarak yurtlar dışında çözecektir. Bu ise tüm masraflarının iki kat artması demektir.

Ama kim düşünür halkın çocuğunu nasıl okutacağını. Devletin bina yapacak parası mı yok? Var olmasına var, ama onlar trilyonları F tipi hapishaneler yapmaya ayırıyorlar.

Okul yönetimleri “döner sermaye” kazançlarıyla öğrenciler için tesis kurmak yerine, “özel güvenlik birimleri” kurmak için harcıyorlar.

Tüm yurtlar, liseler, kampüsler, birer F tipine çevriliyor. Okul önlerindeki uyuşturucu satıcılarını engellemeyen ama her türlü hak ve özgürlük eylemine müdahale eden Özel Güvenlik Birimleri, koridorlara yerleştirilen kameralar, okulların etrafındaki duvarların yükseltilmesi, herşey “F Tipi” tarzına uygun bir eğitim sistemi için!

AKP’nin “YÖK’ü demokratikleştirme” operasyonunda bunların hiçbirisi gündemde değil; çünkü AKP’nin “demokratikleştirme” adına yapmak istediği tek şey gerici kadrolaşma.

İşte “eğitimin tablosu” budur: Eğitim sisteminin her aşamasında işleyen bir sömürü çarkı ve eğitim sisteminin her kurumundaki faşist baskılar. Bu tablo “yetiştiren” değil ezen, “eğiten” değil beyinleri boşaltan bir eğitimin tablosudur. Anayasada ne yazarsa yazsın, iktidar partileri hangi vaatlerde bulunursa bulunsun, eğitim sistemi gerçeği budur.

Öğrenciler! Örgütlenin!

- ★ Bu eğitim sisteminin kurbanı olmak istemiyorsanız, **örgütlenin**.
- ★ Bağış, harç, kayıt parası veya başka adlar altında sürekli **haraç** ödemek istemiyorsanız, **örgütlenin**.
- ★ Sistemin “tektipleştirilmiş”, “robotlaştırılmış” bireyleri olmak istemiyorsanız, **örgütlenin**.
- ★ Ortaöğrenimin dayakları, YÖK’ün soruşturma ve cezaları karşısında çaresiz kalmamak için, **örgütlenin**.
- ★ Bu sistemin size öğrettiğinin dışında başka dünyaların da olduğunu görmek için, **örgütlenin**.
- ★ Çocukluğunda atlar gibi yarıştıran, gençliğinde tekellerin hizmetkârı olarak yetiştirilen “büyükler” olmamak için, **örgütlenin**.

MİT'çiler Abas eylemini hala hazmedememiş!

Mehmet Eymür konuşmaya devam ediyor.

Aksiyon Dergisi'nin 509. sayısında yeralan "Mehmet Eymür'den Olay Açıklamalar" röportajında spekülasyonların bini bir para.

Bütün mesele birbirlerine üstünlük sağlamak, başka deyişle it dalaşı!

Habire konuşuyorlar, ama MİT'in halka, devrimcilere karşı işkencelerini, katliamlarını, bu karşı-devrim operasyonlarında kimlerin yer aldığını hiç açıklamıyorlar. Anlattıkları hep kim kimin ayağını nasıl kaydırdı hikayeleri. Gerçeğe dair kıvrıntılar, ancak bu it dalaşında gerektiği kadar yer buluyor kendine.

Ama devrimcilere düşmanlık öylesine yerleşmiş ki, it dalaşı yaparken bile devrimci örgütlere kara çalmaktan, spekülasyonlar yapmaktan geri durmuyorlar.

Eymür de Devrimci Sol'un Hiram Abas ve Sabancı eylemi üzerine şaibe yaratmaya çalışıyor bu röportajında.

Abas eylemi, tüm MİT'çilerin içine oturmuştur. Yıllar geçmiştir ama bir türlü hazmedememektedirler bu darbeyi. Öyle ya; Hiram ustaları, attığını vuran yaman bir silahşördü. Türkiye'de ve Lübnan'da "kahramanca" operasyonlar yapmıştı.

MİT'in James Bond'unun kariyeri bir Devrimci Sol savaşçısı karşısında yerle bir oldu. MİT'çilerin tüm kahramanlık hikayelerinin uydurma olduğunu gördü herkes. Babaları, şefleri, Hiram Abileri'nin böyle tereyağından kıl çekercesine cezalandırılması havalarını bozdu.

Hiram Abas eylemine ilişkin basına yansıyan ayrıntıları biliyoruz. "Usta silahşör" Abas, elini silahına bile atamamıştı.

Sabancı eylemi de MİT'in içine oturan bir başka eylemdir. Onlar Sabancılar için vardılar, ama birileri Sabancılar'ın 24. katına kadar çıkıp yapmıştı işi.

Eymür, Devrimci Sol'un Sabancı eyleminde "taşeron olduğunu" söylüyor. Ama "Devrimci Sol çok enteresan bir örgüt olduğu için hangi ülkenin taşeronu olduğunu tesbit etmek zormuş".

Sallama bu kadar olur.

Koca servisiniz var; dünyanın her ülkesinde ajanlarınız var, tesbit etsene hadi... Alışmışlar sallamaya, alışmışlar komplo teorilerine...

MİT dediğiniz "gizli, esrarlı", "milli" kurum, herkes biliyor ki, bir pislik yuvasıdır. MİT'çilerin bütün numaraları artık kamuoyunun malumu. Gizlilik maskesi altında her türlü pislği yerler. "Milli güvenlik" perdesi altında çıkarıcılıkları, bireycilikleri, rüşvetçilikleri, şantajcılıkları sırtır.

Bir şey bilmezler. Bilir gibi sallarlarsa sallasınlar, kepaze olmuşlar bir defa, onu değiştiremezler.

Mahir Ayhan

Bırakın Canlıyı, Ölülerimize İşkence Yapılıyor

AB Komiseri, Türkiye'de işkencenin sistematik olmadığı konusunda, karşısında rakamlarla konuşan bu ülkenin insanlarıyla tartışma yüzsüzlüğünü göstereceksin, işkence canlıları bırakın ölülerimize dahi yaygın şekilde uygulanmaya devam ediyor.

Katlettikleri gerillaların başını kesen katiller, bu kez de, Siirt'in Afetevler Mahallesi'nde şehit düşen YJA Star gerillası Fatma İyidem'in naaşını, ellerinden bağlayarak Özel Hareket Timleri'nin panzeri ile sürüklediler.

6 Eylül günü gerçekleşen vahşeti, mahalle sakinlerinden Nazlı Üzüm adlı kadın DİHA'ya olayı şöyle anlattı: "Biz tandır başına giderek ekmek yaptığımız esnada sivil polisler mahallede kenar yerlerde bekliyordu. O esnada biri erkek biri bayan iki kişi sokaktan çıkarak yol üzerine doğru geldi. Sivil polisler bir anda etraflarını kapattı. Arkadaki genç geri döndü ve kaçtı. Kadın aralarına girdi ve yere eğilerek bir şeyler saklamaya çalıştı. Bu esnada bir silah çıkarıp kafasına dayayıp kendini vurdu. Daha sonra olay yerine bomba imha ekipleri geldi. Onlar bayanın elinde bulunan poşeti patlattı, bir şey çıkmadı. Daha sora 2 sivil polis sopalar ile genç kadının vücuduna vurarak kontrol ettiler. Daha sonra kadının ellerini iple bağlayarak panzere taktılar ve bir süre yerde sürüklendi. Bu sürüklenme olayının ardından gelen ambulansa konulup götürüldü. Mahallede geç saatlere kadar dışarı çıkmamız engellendi, çocuklarımız çok korktu."

Yunan Sendikalar Sinan Bozkurt'a Destek Verdi

Almanya'ya iade amacıyla Yunanistan'ın Komotini Cezaevi'nde 5 aydır tutuklu bulunan Türkiye'li devrimci Sinan Bozkurt 3 Eylül günü yargıtaya çıkarıldı. Yargıtay binası önünde toplanan yüz kişi "Sinan Bozkurt'a Özgürlük, Sinan Bozkurt İade Edilemez" sloganlarının yazılı olduğu pankartlar açıp, dövizler taşıyarak gösteri düzenledi.

Sinan Bozkurt yargıtay binasına "Yaşasın Mücadelemiz", "Haklıyız Kazanacağız" sloganları atarak gelirken, aynı anda mahkeme önünde toplanmış olan ve aralarında Yunanistan'ın en büyük kitle örgütleri olan ADEDY(Memurlar Federasyonu), OLME (Eğitimciler Federasyonu) ve daha bir çok sendika ve parti temsilcilerinin de yer aldığı kitle alkışlar ve sloganlarla destek verdiler.

Sinan Bozkurt yaptığı savunmada, Almanya'daki, anti-emperyalist, anti-faşist faaliyetleri nedeniyle iadesinin istendiğini vurgulayarak, Almanya'nın Türkiye'li devrimcilere karşı baskıların ve yasakların uygulandığı bir ülke olduğunu belirtti. Bozkurt, iadesi istenen davadaki hukuki çarpıklığa değinerek, bunun devrimci düşünceye yönelik bir saldırı olduğunu belirtti.

Daha sonra tanık olarak konuşan eski Avrupa parlamenterleri ve şu anda da milletvekili olan Alekos Alabanos, Bozkurt'un herkes tarafından tanınan bir devrimci olduğunu ve devrimcilere yönelik bu tür saldırıların 11 Eylül sonrasında yoğunlaştığını vurguladı. Aynı örgütün Avrupa'nın bir çok ülkesinde ve Yunanistan'da da yasadışı olmadığını, Türkiye'deki faşist rejime karşı insan hakları ve demokrasi mücadelesi verdiğini ifade ederek, böyle bir iade ile sadece insan haklarının değil Yunan adaletinin de yara alacağını söyledi. Emekli bir yargıç olan ikinci tanık ta, böyle bir iadenin Yunanistan yasaları ve insan hakları kriterlerine ters düşeceğini vurguladı.

Avukatlar ise hukuki açıdan suçlamaların asılsız olduğunu vurgulayarak, DHKC'nin meşru bir halk örgütü olduğunu, bağımsızlık ve Türkiye'deki halkların özgürlüğü için mücadele ettiğini belirttiler. Ayrıca Yunan anayasasına göre özgürlük mücadelesi veren kişilerin iadesinin söz konusu olamayacağını, burada suç kapsamına girmeyen faaliyetler nedeniyle kimsenin iade edilemeyeceğini söylediler. Dava, 9 Eylül'e ertelenirken, tahliye talebi reddedildi.

Hartz Yasasına Direnişte Kararlılık

Altı haftadır süren "Hartz IV" yasasına karşı "Pazartesi Gösterileri" Pazartesi günü 225 şehirde 200 bine yakın kişinin katılımı ile gerçekleştirildi. Berlin, Leipzig, Magdeburg ve Rostock'ta onbinlerin alanlara çıktığı eylemlerle, Alman emekçileri sosyal demokrat hükümetin saldırılarına direneceği mesajını verdi. Katılım doğu eyaletlerinde yine daha yoğun gerçekleşirken, 2 Ekim tarihinde merkezi bir gösteri yapılması kararı alındı. Gösterinin yeri 11 Eylül günü yapılacak toplantıda kararlaştırılacak. Bu arada her hafta olduğu gibi, Türkiyeli devrimciler de bulundukları kentlerde gösterilere pankartları ile katılarak, Alman emekçilerinin ve yurtdışında yaşayan halkımızın yanında yer aldılar.

Konferansta Tecrit Ve Direniş Anlatıldı

Avustralya - Sydney kentinde Socialist Alliance adındaki bir organizasyonun 3 Eylül günü düzenlenmiş olduğu Marxism 2004 adlı konferansa Sydney TAYAD Komite de katıldı. Açılış konuşmalarında yer alan Sydney TAYAD Komite, Türkiye hapishanelerinde 4 senedir devam eden ölüm oruçlarını anlattı. Direnişe karşı sürdürülen sansürün uluslararası boyutta olması nedeniyle, 117 insanın ölümünü konuşma sırasında öğrenen Sydney'li sol gruplar, şaşkınlıklarını ifade ettiler. Konuşmada, emperyalist bir politika olan tecrite karşı mücadelede uluslararası dayanışmanın önemi vurgulandı.

Kesbir'in iadesi kararına onay

Hollanda - Hollanda Adalet Bakanlığı Kürt yurtsever Nuriye Kesbir'in Türkiye'ye iade edilmesini onaylarken, karar çeşitli kurumlar tarafından protesto edildi. 7 Eylül günü yapılan duruşmada, mahkemenin verdiği karar aynı şekilde onaylandı. KNK Kürt halkına sahiplenme çağrısı yaparken, Hollanda Adalet Bakanlığı'nın kararını tekrardan gözden geçirmesini istedi. Kesbir'e Özgürlük Komitesi ise, kararın hukuki bir karardan ziyade politik bir karar olduğunu vurguladı. Kararın kınandığını ve en kısa zaman içinde Yüksek Mahkeme'ye itirazda bulunacaklarını açıklayan komite üyesi bir grup da 8 Eylül gününden itibaren, iade kararının durdurulması için süresiz açlık grevi başlattıklarını duyurdu.

Avrupa sahte demokrasisi, çıkarları gerektiğinde muhalifleri faşizme teslim etmekteki pervasızlığını bu kararlar da göstermiş oldu.

Kürt sorununun çözümü devrimde, sosyalizmededir!

PKK'da Stratejik Tıkanma!

"Tıkanıklıklar, açmazlar" Kürt milliyetçi hareketin eleştirisinde sık sık yeralan kavramlardır. Bu kavramlar bir süredir bizzat Kürt milliyetçi hareketin kendisi tarafından da kullanılmaktadır. "Tıkanıklık" artık reddedilemez, görmezden gelinemez hale gelmiştir.

Sadece "tıkanıklığı" kabul etmek, siyasal açıdan bir belirleyicilik taşımaz. Çünkü yapılan sadece artık var mı yok mu diye tartışılacak kadar açık hale gelen bir olgunun kabul edilmesinden ibarettir. Tıkanıklığın nedenleri üzerine cesaretle gidilemediğinde, onu aşmanın yolu da bulunamaz. Kürt milliyetçi hareket, "tıkanıklık" tesbiti açısından bugün bu noktadadır. Bir tıkanıklıktan söz edilmekte fakat bunun kaynaklarına inme konusunda bir tartışma gözükmemektedir.

PKK'nın bugün içinde bulunduğu durum emperyalizmi, oligarşiyi ve tüm silahlı mücadele düşmanlarını sevindirmekte, halkların ulusal sosyal kurtuluşundan yana olanları üzmemektedir.

Halk düşmanlarını sevindiren, halkın dostlarını üzen bu durumu tersine çevirmek için üzerimize düşen görevlerden biri olan Kürt milliyetçi hareketini uyarma ve yanlışlarını eleştiri görevimizi yerine getirmeye devam edeceğiz.

Sınıflar mücadelesinin zorlu yoluna giren her siyasi hareket politik, taktik hatalar yapabilir. Devrim mücadelesini zaferle sonuçlandırmış partiler de dahil, Bolşeviklerden ÇKP'ye kadar hemen her siyasi hareketin tarihinde yanlışlar, hatalar vardır. Bunlar, hareketin gelişimini belli dönemlerde engeller, yavaşlatırlar. Fakat bunlar bir çizgiye dönüşmediği sürece de bir tıkanıklıktan söz edilemez. PKK açısından bugün söz konusu olan bu türden politik, taktik yanlışlıklar değildir. Tıkanıklığın kaynağı bunun çok ötesindedir. Ve bunlar açıkça ortaya konulmalıdır.

PKK'nın "**Bağımsız sosyalist Kürdistan**"dan yola çıkıp oligarşinin ve AB'nin egemenliğindeki bir "demokratik Cumhuriyet" in parçası olmaya evrilen politik seyri, **Marksizm-Leninizm**'den etkilenmekle başlayıp burjuva, troçkist, sivil toplumcu Wallerstein, Bookchin gibi düşünürlerin eklektik tezleriyle "**ekolojik toplum**"a evrilen ideolojik seyri, hiç kuşkusuz, halkların mücadele tarihi açısından üzerinde durulmayı fazlasıyla gerektiren ilginç bir tablo oluşturmaktadır. Böyle

bir inceleme ideolojik, politik, sosyolojik, sınıfsal, kültürel bir çok boyutu içerebilir. Ülkemiz orijinalitesi açısından bizim için ön planda olansa elbette Kürt halkının ulusal kurtuluşu için PKK modelinin bir cevap oluşturup oluşturmadığıdır.

PKK'nın geline aşamadaki köklü tıkanıklıkları, çokuluslu Türkiye'de, PKK tarzının hiç bir ulus için kurtuluş yolu olamayacağının ifadesi olarak görülmelidir.

Kürt milliyetçi hareketinin stratejik yenilgiyle Kürt halkı nezdinde de kurtuluşun bu yolla olamayacağı görülmeye başlanmıştır. Fakat, bunun alternatifi olarak ise **Kürt halkının belli kesimleri Talabani-Barzani çizgisine veya AB'ciliğe kayıyor**. Bu kayışı engellemek devrimcilerin görevidir.

PKK, esas olarak 1984 sonrası oldukça hızlı gelişen bir gerilla hareketidir. PKK'nın hızlı gelişimindeki başlıca etkenler, aynı zamanda PKK'nın tıkanıklıklarının da nedeni olmuştur.

Yazımızın devamında başlıklar halinde sıralayacağımız bu tıkanıklıklar, bugün artık, şu veya bu taktik manevrayla, biçimsel değişikliklerle aşılamayacak noktadadır.

Barış politikası, sömürgecilik teorisi, emperyalizme yaslanma politikası, demokratik cumhuriyet politikası, birlik politikaları, **bütün bunlar tıkanığı için, ortaya atılan sayısız taktiklere, sayısız yeni örgütlenme biçimlerine rağmen bir gelişme olmuyor**.

Öcalan'ın İmralı'da tutsak edilmesinden bu yana gündeme getirilen **çeşitli politikaları**, isimlerini bile akılda tutmanın mümkün olmadığı **farklı örgütlenmeleri**, büyük analizler eşliğinde ileri sürdükleri ve hepsi de birbiriyle **çelişen öngörülerini**, bir hatırlayın; hiçbir pratikte hayat bulmamıştır. PKK'nın son dönemi, hiçbir gelişemeyen politikalar, örgütlenme modelleri mezarlığı gibidir.

Eğer bugün bir askeri yenilgiden söz edilebilirse, bu sonuçtur. İdeolojik, politik yenilginin sonucudur. PKK, örgütsel ve askeri anlamda, oligarşinin asla yokedemeyeceği bir güç konumuna ulaşmış bir harekettir. Ama **bir örgütlenmenin tarih karşısındaki dayanıklılığını belirleyen askeri, örgütsel gücü değil, ideolojik sağlamlığı ve politik kararlılığıdır**. PKK için asıl ye-

nilgi, işte bunlardan uzaklaştığı noktada başlamıştır.

Devrimciler, Temmuz 1999'da PKK'nın geldiği nokta açısından şu tarihi tesbiti yaptılar:

“İmralı'da konulan son nokta: Biz yenildik, devlet kazandı.

Doğrular ve yanlışlar ayrılmıştır. Sömürgecilikten başlayarak Milliyetçi teori çökmüş, devrimcilerin doğruları dile getirdiği ortaya çıkmıştır. İmralı PKK için bir 'son'dur. Sonrası ne olacak?

Sonrasının 'eskinin tekrarı' olması mümkün değildir. Ya emperyalizmin ve oligarşinin yedeğinde bir güç olunacak, ya da devrimcileşilecektir.” (Devrimci Sol, sayı:14)

Olumsuz çeşitli göstergeler olsa da, PKK'nın devrimcileşip devrimcileşemeyeceği konusunda yine de kesin bir hükümde bulunamayız. Fakat **Kürt halkının ulusal kurtuluş perspektifinin devrimcileşmesi** zorunluluğu açık ve tartışılmazdır. Bu yazıda, PKK'nın teori ve politikalarının iflası nezdinde ortaya konulmaya çalışılacak olan da budur.

Bir stratejik tikanıklığın tüm belirtilerinin görüldüğü PKK'nın ideolojik-teorik-politik iflasının alternatifi, Barzani-Talabani çizgisi veya AB'cilik değil, halk kurtuluş savaşının devrimci stratejisidir.

► **Barış politikasının iflası**

Kürt milliyetçi hareket 1990'ların başlarından bu yana “barış”ı temel politikalarından biri haline getirmiştir. “Barış” politikasının gündeme geliş biçimi ve zamanlaması, PKK'nın en önemli yapısal zaaflarından birinin de dışavurumu olmuştur. Bu yapısal zaaf, tüm milliyetçi küçük-burjuva hareketlerin ortak zaafı olan “kendi gücüne güvenmeme”dir. Sosyalist sistemin yıkılmasıyla, emperyalizme karşı en önemli denge unsurlarından birinin yokolması karşısında, PKK kendini emperyalizmin estirdiği “*silah bırakma, barış, diyalog*” rüzgarlarına teslim etmiştir.

Sosyalist sistemin bir güç olduğu koşullarda, sırtını sosyalist sisteme ve onun ittifakı durumundaki ülkelere yaslayan PKK, sistemin yıkılmasının ardından dayanaksız kalmıştır. Ancak küçük-burjuva milliyetçi bir hareketin uzun süre böyle kalması da mümkün değildi. PKK da 1991 Körfez Savaşı'nda, anti-emperyalist bir tutum almayarak önce “tarafsızlık” konumuna geçti. Savaşın ardından ise, daha ileride değineceğimiz gibi, emperyalizme ve oligarşiye dönük “uzlaşmaya açık olduğunu” belirten çeşitli çağ-

rılar ve mesajlar vermeye başladı.

Barış ve ateşkes politikası işte bu yeni yönelimin ifadesiydi.

Ancak; emperyalizmin ideolojik ve askeri dayatmalarıyla bir çok ülkede çeşitli gerilla hareketleri “barış” sürecine girip düzenin bir parçası haline gelirken, ülkemizde, PKK buna hazır olduğunu tekrar tekrar açıklamasına rağmen, süreç bir türlü böyle gelişmemiştir. Mesela, El Salvador, Guatemala gibi ülkelerde gerilla hareketleri oligarşik yönetimlerle masaya oturmuş, kısmi bazı haklar karşılığında düzene teslim olmuşlardır.

PKK ise, “barış” politikalarında Avrupa-ABD gerçeğini, Türkiye gerçeğini ve devlet yapısını doğru tahlil edememiştir.

1990'ların hemen başında ABD ve AB Avrupa emperyalizminin artık dünyaya “*demokrasi ve insan hakları temelinde müdahale edeceği*” tesbiti yapılmış, oligarşinin bu müdahalelere “*direnemeyeceği*” söylenmiştir. Ama ne emperyalizme, ne de oligarşiye dair söyledikleri gerçeğin ifadesi değildi.

Oligarşi açısından Kuzey Kürdistan'ın ilhaki, oradaki hakimiyetinin ve mısak-i milli sınırları içinde hakim ulus şovenizminin sürdürülmesi temel politikalarından biriydi. Oligarşi, sadece Kürt ulusal mücadelesiyle değil, devrimci bir mücadeleyle karşı karşıyaydı. En büyük tehlike “devrim”di. Devrimi geliştirecek, oligarşinin “güçlü devlet” politikasını ve imajını sarsacak bir politik yönelime girmesi, en azından verilen koşullarda beklenemezdi.

PKK bunu beklemek gafletine düştü.

Gerçek karşısına çıktığında ise, “**tek taraflı ateşkes**” politikasıyla içine girdiği açmazı derinleştirdi. Sonrasında ise, ateşkes ilan edip bozularla, ne barışın ne de savaşın **ciddiyetinin** olmadığı, barışın barış, savaşın savaş olmaktan çıkarıldığı bir süreç yaşandı. “Ateşkese son verme” ve “savaşı geliştirme” tehditleri, o kadar sık tekrarlandı ki ne halk, ne oligarşi nezdinde ciddiyeti kalmadı.

PKK'nın temel **yanılgısı** ve **sapması**, “barış” politikalarıyla ulusal veya sınıfsal sorunların çözüldüğü görüşü idi. Bu politikanın az çok PKK'nın öngörülerine göre sonuçlandığı yerlerde de, **barış politikası halklar açısından siyasi anlamda tam bir iflasla sonuçlanmıştır**. El Salvador'da, Guatemala'da “barış” olmuş, gerillanın bir kısmı, aynı PKK'nın öngördüğü gibi, “*ulusal güvenlik gücü*”ne dönüştürülmüş, kalanları “normal yaşamlarına” dönmüşler, ama hiçbir sorun da çözülmemiştir, oralarda faşizm

ve yeni-sömürgecilik hükmünü sürdürüyor hal-la. Ve artık emperyalizme, oligarşiye karşı sava-şan silahlı bir güç de yok.

Silahlı savaş yürüten bir hareket açısından “ateşkes” ilke olarak reddedilemez. Gerçekte iktidarı hedefleyen hareketler açısından oligar-şiyle veya emperyalizmle yapılan şu veya bu bi-çimdeki anlaşmalar “barış” olarak adlandırıla-maz; çeşitli ülkelerde görüldüğü gibi, o hareke-tlere rağmen kamuoyunda böyle bir adlandırma yapıldığı durumlarda bile, bir halk hareketi, **hal-kın iktidarı hedefinden vazgeçmez**. Bunu da her zeminde açık olarak ortaya koyar.

PKK’da ise ateşkesler, politik, askeri bir tak-tik olarak değil, emperyalizmin ve oligarşinin **düzenine tabi olmanın bir ara aşaması** olarak anlaşılmalı ve öyle uygulanmalıdır. PKK, beş yıldır “**düzen içine kabul edileceği günü bekleyen**” bir hareket konumundadır.

Bu politika halkın oligarşiye karşı savaş ve direniş azmini törpülemiş, iktidar hedefini bu-landırmıştır. Savaş ve direniş çağrıları bugün iş-te bu nedenle karşılık bulmamaktadır. Keza bu-gün, “savaşı geliştirme” açıklamalarının işte bu nedenle bir anlamı yoktur. “**Ne için savaş?**” so-rusunun cevabı yoktur çünkü. “Kopenhag Kri-terleriyle” bugün olmazsa yarın verilecek hak kırıntıları için bir **halk savaşı** yürütmeye, binler-ce şehit vermeye ne gerek var?

Emperyalizmle ve oligarşiyle “barış”acak bir şey yoktur. Emperyalizmin dayattığı “barış”ta, ulusal, sosyal kurtuluş yoktur, halkların uğradı-ğı zulmün hesabının sorulması yoktur, bu “ba-rış”ta sadece ve sadece **teslimiyet** vardır. Muha-lif silahlı bir hareket açısından egemenlerle ba-rış, düzenin göstermelik veya geçici rötuşlarla sürmesini kabul etmekten başka bir anlam taşı-maz ve bugüne kadar da hiç bir yerde farklı bir anlamı olmamıştır. Bu gerçek karşısında, Kürt halkının ulusal kimlik, adalet, özgürlük, ekono-mik refah taleplerini elde etmenin yolunun, **em-peryalizm ve oligarşiyle barıştan değil, emper-yalizme ve oligarşiye karşı savaştan geçtiği** da-ha açıktır.

► **Sömürgecilik teorisinin ve sadece bölgedeki mücadeleyle sonuç alma anlayışının iflası**

PKK hatırlanacağı gibi, özellikle 90’lı yıllar boyunca sık sık “**Türkiyelileşme**” politikasından söz etmiştir. “Türkiyelileşme” ihtiyacı, bir tıka-nıklığın sonucuydu. Tıkanıklığı yaratan ise, PKK’nın en temel teorilerinden biri olan “Sö-

mürgecilik” teorisiydi. PKK bu teoriyle, hem as-keri, hem politik anlamda Kuzey Kürdistan’a hapsolmuştur.

Başlangıçta bunu bir “hapsolma” olarak de-ğil, Kürt halkının kurtuluş savaşının gereği ola-rak görüyorlardı. *Kürdistan, emperyalizmin de-ğil, Türkiye’nin bir sömürgesiydi*; temel tez buy-du. PKK, devrimcilerin bu konudaki eleştirileri-nin karşısına, yıllarca, kapitalizmin emperya-lizm öncesine ait bir sömürgecilik türü olan **Por-tekiz sömürgeciliği** örneğiyle çıktı. Ülkemiz sol literatüründe bu konuda yüzlerce sayfa yazıldı, sayısız tartışmalar yapıldı. Bugün ise sömürge-cilik konusunda tarih devrimcileri doğrularken, sömürgecilik kavramı da PKK’nın literatüründen “sessiz sedasız” çıkmıştır. Ama “sömürgecilik teorisi”nin Kürt milliyetçiliğinin beynine yerleş-tirdiği mantık, yerinde duruyor.

Bu anlayışın sonucunda, Türk halkı içinde örgütlenme zaten hiç sözkonusu olmadı. Türki-ye’nin Kuzey Kürdistan dışındaki şehirlerindeki örgütlenmeler ise sadece “**destek**” amaçlıydı. Bu örgütlenmelerin bulundukları alanlardaki so-runlar ve mücadele, Türkiye gündemindeki baş-ka konular, hep taliydi. Tali olan da yok sayıla-bilirdi. Bu anlayış, PKK’yı Türkiye halkının mücadelesinden koparmış, dahası, dışındaki devrimci örgütlenmelerde yeralan Kürtleri “cahş” (hain) ilan etmeye kadar varmıştır.

Devrimciler, halk savaşı stratejisi ve iktidarı ele geçirme perspektifi açısından, daha baştan itibaren ülke çapında merkezi bir iktidara karşı, lokal bir alanda savaş ve örgütlenmeyle zafere ulaşamayacağını söylediler.

Ama sömürgecilik teorisiyle ve milliyetçilik temelindeki politikayla PKK başka türlü yap-a-mazdı. Nitekim ne sömürgecilik teorisini, ne milliyetçi anlayışı terketmediği için “Türkiyeli-leşme” hedefini önüne koyduğu zamanda bile, bunu yapamadı.

Sömürgecilik teorisinin politik-örgütsel teza-hürü, **ayrı örgütlenme, ayrı mücadeledir**. Dev-rimci hareketin Kürt milliyetçiliğine karşı ide-olojik mücadelesi, uzun zaman esas olarak bu nokta üzerine yoğunlaşmış, “**birlikte örgütlen-me, birlikte mücadele, ortak kurtuluş**”un doğ-ruluğu savunulmuştur. PKK’nın 20 yıllık pratiği, ilk evresindeki başarılarla karşın, ayrı örgütlen-me-ayrı mücadele anlayışının politik ve askeri anlamda iflasıdır.

Sonuçta PKK, “Türkiyelileşemediği” noktada lokalize olmaya mahkum oldu. Milliyetçilik, PKK’nın mücadelesinin politik anlamda tecrit edilebilmesini kolaylaştırdı. Bu ise, PKK’nın hem siyasal, hem politik yeni açmazlarla karşı-

laşmasını beraberinde getirdi. Açmazlar, birikiyor, açılmayacak tıkanıklıklara dönüşmeye devam ediyordu.

► Bölge devletlerine dayanma politikasının iflası

Milliyetçilik gibi, *bölge devletlerine dayanma* da, PKK'nın hızlı gelişimindeki başlıca etkenlerden biriydi.

Kürdistan, esas olarak Türkiye-İran-Irak-Suriye tarafından ilhak edilmiştir ve dört parçada da Kürt halkı, baskı, zulüm altındadır, dört parçada da Kürtlere karşı imha ve asimilasyon temel politikalarıdır. Baskının biçimleri, boyutları dönemsel olarak farklılıklar gösterse de bu temel çizgi pek değişmemiştir.

Bu koşullarda bu ülkelerin yönetimlerinin “Kürt halkının ortak düşmanı” olarak görülmesi doğal olanıydı. Fakat böyle olmamıştır. Tersine, Kürt milliyetçi hareketleri, bu ülkelerden biriyle, ötekilere karşı ittifak yapmayı gelenek haline getirmişlerdir. İlhakçı ülkelerle girilen bu ittifaklar, “*düşman güçler arasındaki çelişkilerden yararlanma*” gibi ilke olarak reddedilemeyecek bir noktada kalmamış, açıkça **kendi halkının bir kısmına karşı düşmanla işbirliği** politikalarına dönüşmüştür. **Kullanma** hesabı yapanlar, **kullanılmıştır**.

Bölge devletleriyle ittifak çizgisi, her defasında Kürt halkına çok pahalıya mal oldu. Özellikle Barzani, Talabani, bu tecrübeyi, hem de defalarca çok ağır bir biçimde yaşadılar. Fakat PKK bu tecrübelerden gerekli tarihsel, siyasal sonuçları çıkarmamış, aynı pragmatizm batağında saplanmıştır.

Bölge devletlerine dayalı politika yapma anlayışı, Kürt milliyetçi hareketinin birliğinin önünde engel olduğu gibi, onlar arasında “**iktidar**” savaşlarını da süreklileştirmiştir. Bu iç çatışmalarda da katledilen ve kaybeden yine Kürt halkı olmuştur. Paradoksal bir biçimde, milliyetçidirler fakat “Kürt halkının birliği” hedefi onların pratiğinde yoktur. “Kürt halkının birliği”ni savunmak, bölge devletlerine dayalı politikadan ve bazı imkanlardan vazgeçmek demektir. Milliyetçilikten, iç iktidar kavgasından vazgeçmek demektir, PKK dahil, hiçbir Kürt milliyetçi hareket bunu yapamamıştır. Bu ülkelerin egemenleri “Kürt tehlikesi” karşısında rahatlıkla birleşebilirken, Kürt milliyetçi hareketler bunu yapamamıştır. Sadece bu bile, bölge devletlerine dayalı politikanın iflasını gösteren bir olgudur.

Bu ülkeler arasındaki çelişkiler üzerine yapı-

lan ve bu ülke yönetimlerinin faşist, gerici niteliklerini adeta yok sayan politika, sadece Kürt halkının değil, bu ülkelerdeki **diğer halkların mücadelesine de** zarar vermiş, PKK özelinde ise Öcalan'ın oligarşiye teslim edilmesiyle sonuçlanan gelişmelere yolaçmıştır.

Öcalan'ın Suriye'den çıkarıldıktan sonraki tercihi ise, aslında “dağ” ile “Avrupa” arasında yapılan bir yer tercihi değil, devrim ve düzen arasında bir tercihtir. Dağ veya illegalite seçeneklerinin reddedilip Avrupa'da legal bir biçimde yaşama tercihiyle, emperyalist düzen içinde kalınarak çözüm arama kararı netleştirilmiştir. Avrupa'ya çıkış, yine emperyalizm üzerine yanlış tahlil ve beklentiler üzerine oturtulmuştu. Bu vahim yanlış ise PKK'nın mevcut tıkanıklıklarına, stratejik tıkanıklıkların eklenmesini de beraberinde getirecekti.

► Emperyalizme (AB'ye, ABD'ye, NATO'ya) dayanan politikaların iflası

PKK, “**bağımsızlık**” hedefiyle savaştığı dönemde bile, savaşını oligarşiyle sınırlamış, emperyalizme hiç bir biçimde yönelmemiştir. PKK tarihi ve teorisi incelendiğinde görülür ki, PKK hiç bir dönemde **tutarlı bir anti-emperyalizm** içinde olmamıştır. Anti-emperyalist bir mücadele geleneği yoktur.

Anti-emperyalizm konusundaki bu köksüzlük, ilk büyük altüst oluştaki PKK'nın emperyalizm cephesine savrulmasını kolaylaştırmıştır. Emperyalizmin desteğini olmasa bile icazetini almak için emperyalizme güvence üstüne güvence verilmiş, özellikle de Avrupa emperyalizminin PKK'yı bir “koz” olarak kullanmasının kapısı açık bırakılmıştır.

Ne var ki, emperyalizmle ilgili bütün bu politikaların Kürt halkının kurtuluş mücadelesine en küçük bir katkısı olmamıştır. Emperyalist güçlere yönelik izlenen pragmatik politika, şark kurnazlığıyla yapılan açıklamalar, bir süre sonra PKK'nın **kendi ayağındaki prangalara dönüşmüştür**.

Bunun en somut örnekleri “**AB çerçevesi bizim için yeterlidir**” ve “**ABD'nin Ortadoğu'ya müdahalesi demokratikleşmenin önünü açmıştır**” söylemleridir. Birinci söz, şimdi AB tarafından işte Kopenhag Kriterleri uygulanıyor, daha ne istiyorsunuz dayatmasına dönmüş, ikinci tesbit ise Osman Öcalanlar'ın ayrılığı karşısında PKK'yı silahsız bırakmıştır.

- sürecek-

Müftüoğlu'nun muhasebesi ve 'ev'e uygun devrimciliğin politikası!

Siyasete, sol basına az çok ilgili günümüz gençleri, Oğuzhan Müftüoğlu'nu muhtemelen Birgün Gazetesi'nin bir "köşe yazarı" olarak tanırlar.

Böyle tanıyanlar, onun köşesinde Türkiye soluna yönelik eleştirilerini okuduklarında fazla da şaşırırlar. Ama Müftüoğlu'nun rolü, konumu öğrenildiğinde, acaba o yazıları yazan Müftüoğlu'nun kendisi mi diye kuşkuya düşer.

Gelin de kuşkuya düşmeyin:

Mesela, 8 Haziran tarihli yazısında okurun karşısına "soldaki bireyciliği, örgüt düşmanlığını, konformizmi" eleştiren bir yazıyla çıkar:

"Bugün Türkiye'de... halk örgütsüzdür. Halk içinde 'örgüt'ün lafından bile korkan bir ruh hali vardır. Sol içinde de 'örgüt' kavramı yerine tek yanlı 'birey' olmayı fetişleştiren, köylülüğe, yoksulluğa, emekçiye, mücadeleye... burun kıvrınan konformist bir 'sol' eğilim etkindir."

Bir başka gün, okurun karşısına "iktidar" başlıklı bir yazıyla çıkıp

"AKP iktidarının uyguladığı küreselleşme, liberalleşme ve AB'ye uyum doğrultusundaki politikalarının, soldan olumlanmasını",

"iktidarı ele geçirmek için mücadele yerine, günlük hayattaki ast-üst, kadın-erkek ilişkilerinde, bilgi ve uzmanlıktan kaynaklanan hiyerarşilere... karşı mücadele edilmesini öneren" sivil toplumculuğu,

"Politik mücadeleyi ve her türlü hiyerarşik yapıları reddeden eğilimleri" eleştirir. (29 Temmuz 2004, Birgün)

Sanki o; örgütsüzlüğü, örgüte karşı bireyciliği meşrulaştıran ÖDP teorisinin akıl hocalarından biri değilmiş gibi,

Sanki o; silahlı mücadeleyi, illegal örgütlenmeyi reddedip legal partiyi savunan değilmiş gibi,

Sanki o; yoz eylem biçimlerini, sivil toplumculuğu, konformizmi solun bünyesine sokan teorisyenlerin başında gelmiyormuş gibi...

Oğuzhan Müftüoğlu, bütün bunları savunuyordu da, niye binlerce şehidin sırtına basıp halk savaşını savunan Devrimci Yol'u lağvetti ve düzen içi ÖDP'yi kurdu?

Evet, şimdi en başta sözettiğimiz genç okurlarımız için bir kaç bilgi vermek gerekiyor; sözünü ettiğimiz isim, 12 Eylül öncesinin Devrimci Yol örgütünün lideri olarak yargılandı cuntanın mahkemelerinde. Bu örgütün THKP-C'nin stratejik

çizgisini tasfiye eden teorisini oydu.

Tasfiyeciliğinin cuntanın mahkemelerinde de sürdürdü;

Devrimci Yol'un bir "örgüt" olmadığını, asla ve zinhar iktidar için mücadele etmediklerini söyledi.

Mamak'ta teslimiyetin teorisini de kendisidir. Mamak'ta oluşturulan teslimiyet teorisi, dışarıya legal partililik teorisi olarak taşındı ve ÖDP işte bu teorilerin sonucunda yaratıldı. ÖDP'yle düzen içi solculuğun partisi yaratıldı.

İşte size birkaç cümleyle özetlenen bir siyasi güzergah; **devrimden eve dönüş!**... Başka bir ifadeyle, **örgüt yöneticiliğinden köşe yazarlığına...**

Hapishaneden silahlı, illegal mücadelenin zorlu yollarına değil de eve dönen Müftüoğlu, o günden bu yana reformist tasfiyeciliğin pratik örgütleyicilerinden ve akıl hocalarından biridir.

Gelinen noktada ise, anlaşılan o ki, eve dönüş, derinleşmiş, "aydın" olmaya soyunmuştur.

Artık yukarıdan sola yönelik eleştiriler yapabilir. Ve eğer biri onun yukarıda alıntı yaptığımız görüşlerinin yıllardır savunduklarıyla, yaptıklarıyla çeliştiğini söyleyecek olursa, cevabı hazır: Söyledikleri "**şu bağlamda**" anlaşılmalıdır. Klasik "DY'lilik" taktiğidir.

Veya belki de, Öcalan taktiği izliyor; o herşeyin üzerinde. Herşeyden sorumsuz. O sanki tüm bu olumsuzluklarda hiçbir payı, sorumluluğu yokmuş gibi, eleştirebilir.

Müftüoğlu, son yazılarından birinde ise, daha da ileri gidip, sola "**muhasebe**" çağrısı yapıyor. (Birgün, 2 Eylül 2004)

İlginçtir, muhasebe çağrısı için çıkış noktası bile, "kızının yazdığı bir mektup". 1991'deki tahliyesinden bu yana, işçiler, memurlar, gençlik, gecekondulular, hiç bir kesim, hiçbir pratik gelişme, ona muhasebe yapmanın zorunluluğunu gösterememiş, ama kızının yazıp bilgisayarına bıraktığı "**politika pis bir oyun**" başlıklı yazısından anlamış muhasebenin gerekliliğini. Gecekonduların çamuruna ayağı bulaşmayan konformist siyasetçiler için elbette şaşırtıcı değil. (Bu arada kızının yazdığı mektup, eve dönenlerin nasıl çocuk yetiştirdiğine dair önceki sayılarımızda anlattıklarımızı kanıtlıyor adeta.)

Diyor ki bu yazısında Müftüoğlu:

"... bütün sekizli devrimciler, yukarıda söz edilen manzara karşısında kendi durumlarını da gözden geçirmek zorunda olduklarını unutmamalı. Çünkü 12 Eylül öncesiyile sonrasıyla kendi

sini yargılayamayan bir sol, 12 Eylülcileri de yargılayamaz.”

Peki bir örgütün lideri olarak Müftüoğlu, sola önerdiğini kendisi yapmış mı?

12 Eylül’ü öncesiyle sonrasıyla yargılamış mı?

Çağrı yaptığı o muhasebeyi, DY’yi ideolojik olarak tasfiye edip tabanını legal bir partiye kanalize ederken mi yaptı acaba? Veya evde çocuk büyütürken mi yaptı?

Döneklerin, yığınların gazetelerde, dergilerde köşeleri tutmaya başladığı 1990’lı yılların başından bu yana, sola bu türden akıl verenler çoktu. Örgüt liderliğinden, halk savaşının önderliğinden köşe yazarlığına evrilen serüveniyle bunlara bir de Müftüoğlu’nun eklenmesinin sola ne bir yararı, ne de bir zararı olur.

Biraksaydı da, o işleri Aydın Engin gibileri yapsaydı. Ama madem ki, böyle bir misyona soyunmuştur, akıl verirken, o verdiği akıllara kendisinin neden uymadığını da açıklamak zorundadır. Müftüoğlu’nun bu muhasebeyi yapmadan kendisinin başlıca sorumlularından biri olduğu hiçbir şeyi eleştirmeye hakkı yoktur.

Bir yanıyla kızına cevap verdiği yazısında “Biz yabancılaşmanın bütün kaynaklarını ortadan kaldırmak için politikayla uğraşıyoruz...” diyor; peki o “birey özgürlüğü” söylemleri neydi peki? Bireycilik, insanın toplumsal bir varlık olarak kendisine yabancılaşmasının en üst biçimi değil mi? Cinsel özgürlük, örgüt baskısından kurtulmak diye diye, burjuva kültürü sola sokan siz de-

ğil misiniz? Burjuva kültürden daha etkili bir “yabancılaştırma” unsuru var mı?

Eve uygun, işe uygun, “geceleri rahat uyunan bir düzen içi yaşama” uygun bir devrimcilik teorisi yapılmıştır ve bunun sonuçları hergün biraz daha vahimleşerek ortaya çıkmaktadır... Ve müftüoğlu, bunlardan şikayetçi olabileceklerin en sonunda gelir. Yanılıp, herkes beni sadece bir “köşe yazarı” sanıyor diye düşünmesin. Tüm bu yaşananlarda bu “köşe yazarı”nın rolünün ne olduğunu kimse bilmese de, tarih biliyor.

Atılım’a ve ESP’ye bir hatırlatma:

Atılım’ın 18. Sayısında, dergimizde yayınlanan bir yazıya cevaben “*Bırakın artık şu nakaratı*” başlıklı bir yazı yayınlanmıştır.

Bu yazı, kıskırtma amaçlı özel bir yazıdır. Görüşmeleri süren devrimci bir oluşumu engellemek için yazılmıştır. Elbette bu yazıya ilişkin söyleyeceklerimiz vardır, ancak sözünü ettiğimiz nedenle bu aşamada cevap vermeyeceğiz. Atılım’ın bilgisine sunulur.

*

Yine Atılım’dan okuduğumuza göre, ESP, “komünist öncünün 10. yaşını selamlamak” için Safranbolu ve Karabük’te kurdıkları “mangalarına” DHKP-C’nin 2002 ölüm orucu şehiti Osman Osmanağaoğlu’nun ismini vermişler.

Tek kelimeyle saygısızlık. Şehitlerimiz sizin oportünist propagandanızın basit birer aracı olamaz. Lütfen şehitleri istismar etmekten vazgeçin. Kimse size böyle bir izin vermedi.

Sayı 123

49

12 Eylül
2004

YEŞİLPINAR'DA FESTİVAL

Antakya Yeşilpınar Sosyal Yardımlaşma ve Dayanışma Derneği’nin düzenlediği 1. Defne Kültür ve Sanat Festivali, panel ve turnuvalarla başladı. Son gün Amerikan işgali de kınanırken, derneğin müzik grubunun ardından tiyatro ekibi ülkemizdeki düzenin çarpıklığının insanlar üzerindeki etkisini sahneledi. Son olarak Ali Asker sahne aldı. Halkla bütünleşmeyen, ülkemizdeki ve dünyadaki gündeme ilişkin konuşmayan, konser bitiminde hiç konuşmadan sahneden ayrılan Ali Asker, festival coşkusu içindeki halkı hayal kırıklığına uğrattı. Dergimizin de stand açtığı festivale yalışı 2.500 kişi katıldı.

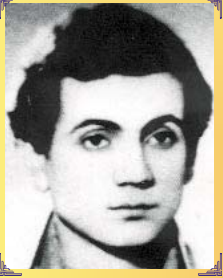
Halkevleri’ni Hedef Gösteren Haber Protesto Edildi

Zaman Gazetesi’nin Halkevleri’ni, “Atatürk’ün kurduğu Halkevleri örgüt yuvası olmakla suçlanıyor” ve “eski savcı, kızının nikâhında DHKP/C’li akraba şoku yaşadı” haberleriyle hedef göstermesinin ardından, 10 Eylül günü Halkevleri İstanbul Şubesi’nde bir basın açıklaması düzenlendi. Çeşitli sendika ve partilerin, DKÖ’lerin destek verdiği açıklamada konuşan Halkevleri İstanbul Şubesi Başkanı Av. Oya Ersoy, Halkevlerini 1923 yılında Atatürk’ün kurduğunu ifade etti. “O tarihten bu güne ülkemiz aydınlanma ve çağdaşlaşma sürecinde öncü bir rol oynamıştır” diyen Ersoy, “Yoksul, emekçi halkımızın insanca yaşama özleminin ülkemizde eşitlik, özgürlük, bağımsızlık ve demokrasi isteminin savunucusu olagelmıştır. Tekrar söylüyoruz. Biz halkın örgütüyüz” ifadelerine yer verildi.

Bu arada, Devrimci Halk Kurtuluş Cephesi bir açıklama yaparak, haberin tamamen yalan ve DKÖ’leri hedef gösterme amaçlı olduğunu bildirdi.

kahramanlar Ölmez

11 Eylül - 17 Eylül Şehitlerimiz

Yüksel KAŞIKÇI

12 Eylül 1979

İstanbul Okmeydanı'nda faşistlerle girdiği çatışmada şehit düştü. DEV-GENÇ örgütlenmesi içinde ülkesinin bağımsızlığı, halkının özgürlüğü için mücadele eden bir devrimciydi.

Mehmet SOYLU

12 Eylül 1979

Kars Yeni Mahalle'de faşistler tarafından katledildi.

Mahsus mahal derler kaldım zindanda

Kalırım, kalırım dostlar yandadır

İk'elleri kızıl kandadır kanda

Ölürüm ölürüm kardeş aklım sendedir.

Artar eksilmeyiz zindanlarında

Kolay değil derdın ucu derinde

Kumhan ırmağında Karaburun'da

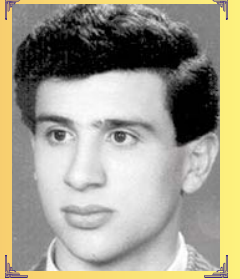
Bulurum bulurum kardeş öfkem

kındadır.

Ruhi Su

Vedat İNAN

11 Eylül 1994

Dersim Mazgirt'e bağlı Darikent beldesinde, Kürt milliyetçileri tarafından öldürüldü. Mücadele okuru bir öğretmendi.

Rifat ÖZGÜNGÖR

15 Eylül 1994

Sivas'a bağlı Hafik ilçesinin Ekinözü köyünde jandarma tarafından gözaltına alındı ve yoğun işkencelerden sonra katledildi.

Rifat, devrimci hareketle Sivas Cumhuriyet üniversite öğrencisiyken tanıştı. Mücadele Gazetesi'nin Sivas temsilciliğini yaptı. 2 Temmuz 1993'teki Sivas katliamı sonrasında faşistlere karşı çatışan, halkın direnişini örgütleyen komitenin en faal elemanıydı. Bu süreçten sonra gerillaya katıldı. Şehit düştüğünde Ahmet Karlan-ğaç Kır Silahlı Devrimci Birlikleri savaşçısıydı.

Büyük direnişte ölümsüzleştiler

Ümüş Şahingöz (DHKP-C)

14 Eylül 2001

Ümüş Şahingöz, 1969 yılında **Yozgat** Şefaati ilçesinin Halaçlı köyünde doğdu. Lise yıllarında devrimcilere sempati duymaya başladı. 1992'de örgütlü bir devrimci oldu.

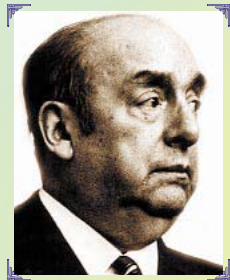
Ona, ölüm yürüyüşünde **330 gün** hücre hücre erirken direnme iradesini, kendini halkı için feda etme bilincini ve gücünü veren içselleşmiş, bilinçli devrimciliği idi.

Örgütlü olduktan sonra, bir süre köyünde ve Yozgat'ta mücadeleye katıldı. Daha sonra Ankara'da, Malatya'da, Bursa'da, nerede ihtiyaç olursa, orada görev aldı. İşçiye de, memura da, öğrenciye de gitti. Devrimi anlattı. **Zulme karşı mücadelede öğretti, örgütledi.**

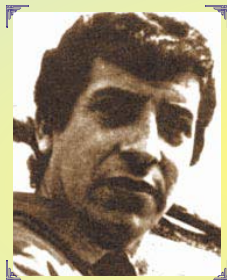
1997 Mart'ında gözaltına alınarak tutuklandı. Kocaeli, Sağmalcılar ve en son Ümraniye hapishanesinde tutuldu. F Tipi saldırısı gündeme geldiğinde, ölüm orucunun birinci ekiplerinde yeralarak bu kavgaya en ön cepheden katıldı.

330 gün boyunca açlığa, katliama, işkencelere direndi. Ölüm orucunu ilerleyen günlerinde tahliye edildi. Ümüş'ün oligarşinin direnişi kırma rüşvetine cevabı tereddütsüzdü. Armutlu'daki direniş evinde sürdürdü direnişini. Direniş evinde ölümsüzleşti.

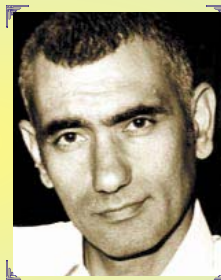
Devrimci sanatçılarımızı anıyoruz

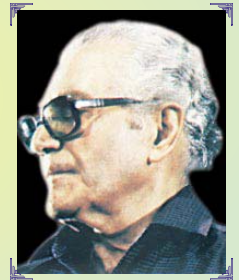
Pablo Neruda
23 Eylül 1971

Victor Jara
16 Eylül 1973

Yılmaz Güney
11 Eylül 1984

Ruhi Su
20 Eylül 1985